

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΑΪΟΣ 1970

Στήν κατασκήνωσί μας

Στίχοι: Α. ΒΕΡΙΘ

Μουσική: ΑΛ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

1. Μοσχο-βο-λᾱ στήν ἐ-ξο-χή θυ-μά-ρι
2. Μοσχο-βο-λοῦν οἱ λαγκα-διές γε-λᾱ ἦ

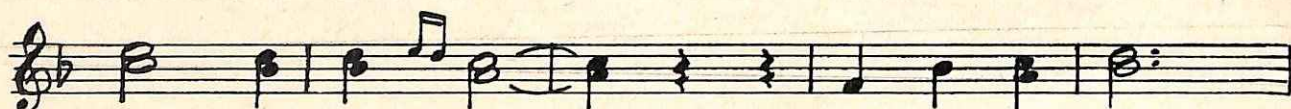
καί λου-λοῦ-δι λάμ-πει στὰ μέ-
πλᾱ-σις ὅ-λη λάμ-προυν τ'ᾱσ-τέ-

τω-παῖ-χα-ρά παν-τοῦ ᾠ-κοῦς τρα-γοῦ-δι,
ρια τ'οῦ-ρα-νοῦ ἡ φύ-σις ἐ-χει σχό-λη.

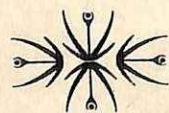
ᾠ-να-το-λές γε-μᾱ-τες φῶς γα-λη-νε-
ᾠ-μ-πρός παι-διά μέ μιά καρ-διά στήν κα-τα-

μέ-να βρά-δυα κι' ᾠ-ρες γλυ-κές
σκή-νω-σί μας χο-ρός τρα-γοῦ

τῆς προ-σευ-χῆς σάν πέφτουντὰ σκο-τά-δια.
δι καί χα-ρά ᾠς εἶ-ναι ἡ ζω-ή μας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεῖα Συντάξεως : Λυκαβηττοῦ 1.

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924 — 1941 • Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 25ον • ΜΑΪΟΣ 1970 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Σωτῆρος 21

Διευθύνσεις συμφώνως Α. Ν. 1092, ἄρθρον 6 : Διεύθυνσις Περιδικίου : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δώρα δ' Ἰστροφία 22. • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Λουκιανοῦ 27

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2 (Διὰ τὰ Σχολεῖα 1,50) — Ἐτησίᾳ συνδρομὴ Ἐσωτ. Δρχ. 12. Ἐξωτ. 10 σελλ. ἢ 2 δολλ.

ΕΞΟΦΑΝΕΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ : Παρακαλοῦμεν θερμῶς : α) τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν ὑφειλῆς των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλωνται ἀπροσώπως Ε. Ε. Σ. Ν., Λυκαβηττοῦ 1, Ἀθήνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

Σελίς	Page
Ε. ΦΩΤΙΑΔΟΥ : Τὰ «Καραϊσκάκια» τῆς Καρδίτσας . . .	2
Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : Τὸ Μάθητικόν Οἰκοτροφεῖον Καλαβρύτων . . .	3
Γ. ΜΕΓΑΛ. : Ἡ κουκουβάγια καὶ ἡ πέρδικα . . .	5
Α.Κ. : Μ' ἓνα βιβλίον στὸ χέρι . . .	6
Μ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΥ : Ποίημα . . .	6
Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ : Τὸ γηροκομεῖο . . .	7
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ : Ποίημα . . .	8
Μ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ : Ποίημα . . .	8
ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΔΑΦΝΗ : Ποίημα . . .	8
Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : Μία Ἐθνικὴ Ἐπέτειος . .	9
ΠΑΛΑΙΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ : Ἀστρονομικά . . .	10
Γ. ΜΟΥΣΤΑΚΗ : Λυτρωτικὸν μῆνυμα . . .	11
Χ. : Ἡ μονομαχία τῶν μάγων . . .	12
Ν. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ : Οἱ ἀνάγκες τῶν πουλιῶν σὲ τροφὴ . . .	14
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : Ἡ Ὑγεία . . .	15
ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν. . .	16
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν. . .	18
ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ . . .	24
ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (Εἰκόνες) . . .	26
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ . . .	27
Α. ΒΕΡΙΘ — Α. ΒΩΤΤΗ — Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥ- ΛΟΥ : Στίχοι — Μουσικὴ στὰ ἐσώφυλλα.	
Ε. ΦΩΤΙΑΔΙΣ : «Karaïskakis» Festivities in Karditsa .	2
Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ : The Boarding House at Ka- lavryta . . .	3
Γ. ΜΕΓΑΣ : The Owl and the Partridge . . .	5
Α.Κ. : With a Book in Hand . . .	6
Μ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΥ : Poem . . .	6
Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΙΣ : The Home for the Aged . . .	7
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ : Poem . . .	8
Μ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ : Poem . . .	8
ΕΜΙΛΙΑ ΔΑΦΝΙ : Poem . . .	8
Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ : A National Anniversary . .	9
AN OLD CONTRIBUTOR : Astronomy . . .	10
Γ. ΜΟΥΣΤΑΚΙΣ : A Redeeming Message . . .	11
Χ. : The Magicians' Duel . . .	12
Ν. ΔΙΜΙΤΡΟΚΑΛΛΙΣ : The Birds' Needs for Food . .	14
EDITORIAL : Health . . .	15
H.J.R.C. : Group Activities . . .	16
H.R.C. and H.J.R.C. : Mouvement — Activities . .	18
RED CROSS NEWS . . .	24
GLIMPSES ALL OVER THE WORLD (Pictures) . .	26
READERS' CONTRIBUTION . . .	27
D. VERITIS — A. VOTTIS — A. PANAGIOTOPOU- LOS : Verse — Music in the Inner Covers	

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ : Στιγμιότυπον ἀπὸ τῆς θερινῆς κίνησις τῶν νησιῶν μας.

(Ἡ ἐγχρωμὴ διαφάνεια μᾶς παρεχωρήθη εὐγενῶς ἀπὸ τὴν ἀρμοδίαν ὑπηρεσίαν τοῦ Ε.Ο.Τ.)

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Ὁ Αἰσχύλος δὲν θὰ ὑμνήσῃ κατ' εὐθείαν τὸν ἀγῶνα τῶν Περσομάχων εἰς τοὺς Πέρσας του, εἰς τὴν τραγωδίαν αὐτὴν ἢ μᾶλλον τὸν διθύραμβον τῆς νίκης ποὺ καθοσιώνει τὴν Ἑλληνικὴν Ἑλευθερίαν: Τὸ ἐγκώμιον τῶν Ἑλλήνων, νικητῶν τοῦ ἐπιδρομέως, θὰ θέσῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀγγέλου, τοῦ Πέρσου ἀγγελιαφόρου ποὺ μεταδίδει τὸ ἄγγελμα τῆς συντριβῆς, τὴν εἶδῃσιν τῆς ἡττῆς, εἰς τὴν Ἀττοσαν, τὴν δυστυχή βασιλομήτορα, καὶ εἰς τοὺς πιστούς, τοὺς βασιλικούς συμβούλους, τοὺς ἀντιβασιλεῖς. Καὶ βαθύτεραν, συνταρακτικὴν ἐντύπωση δημιουργεῖ τὸ τρόποιον ὅταν ἔρχεται ἡ ἀνάδειξις τοῦ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀντιπάλου. Τὴν πολεμικὴν μεγαλουργίαν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1940-1941 εἶχαν ἐγκωμιάσει εἰς ὑψηλοὺς τόνους, εἰς τόνους θριάμβου, οἱ «Σύμμαχοι». Ἀλλὰ τίποτε δὲν φθάνει ὅσα εἶπεν ὁ Χίτλερ ὅταν ἐτόνιζεν ὅτι αἱ σιδηρεῖς γερμανικαὶ φάλαγγες μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀντεμετώπισαν στρατιώτας. Τὰ τουρκικά εἰς τὴν Σμύρνην, ὅταν ἐπαίξαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἔθνεγερσίας τοῦ «21», ἐφόβιζαν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο μὲ τὴν λέξιν «Κολοκοτρῶνα, Κολοκοτρῶνα»: Τοῦ τρομεροῦ πολεμάρχου ἡ φήμη εἶχε πετάξει ἕως ἐκεῖ! Καὶ τοῦ ἄλλου μεγάλου πολεμάρχου, τοῦ Στρατάρχου τῆς Ρούμελης, τοῦ Γεωργίου Καραϊσκάκη ἡ φήμη εἶχε ρίψει βαθείας τὰς ρίζας καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ἀλβανίαν, κοιτίδα ἀγρίων καὶ ἀκαταβλήτων πολεμιστῶν, — καὶ ὠφείλετο ἴσως ἡ φήμη εἰς τὴν κατὰ τὸ 1826 καταστροφὴν τῆς Ἀράχovas, τὴν συμφορὰν ἐκείνην τῶν Τουρκαλβανῶν. Καὶ κοινόλεκτος ἦτο ἡ παροιμία εἰς τὴν Ἀλβανίαν ὅταν ἔβλεπαν κάποιον νὰ φεύγῃ μὲ βίαν: «ποῦ πᾶς, ὀρέ, σὰν νὰ σὲ κυνηγᾷ ὁ Καραϊσκάκης;» Ὁ πρῶτος δὲ γραμματεὺς τοῦ Καραϊσκάκη, ὁ Γεώργιος Γαζής ὁ Δελβενακιώτης, διηγείται, ὅτι ἐν ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στρατάρχου περιηγεῖτο τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν καὶ ἤκουε συχνὰ τοὺς

Ἀλβανούς, ποὺ εἶχαν ἐμπλακῇ εἰς ἐμφυλίους ἀγῶνας, νὰ φωνάζουν οἱ μὲν πρὸς τοὺς δέ: «Ντάλε, ντάλε! τιέ σιότζι νιέρ ντουφέκ Καραϊσκάκι!», δηλαδή: «Στάσου, στάσου! νὰ ἰδῇς μιὰ φορὰ ντουφέκι τοῦ Καραϊσκάκη». Καὶ διάχυτος ἦτο εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν ὁ λόγος: «Δυὸ πασάδες ἔχει ἡ Τουρκιά, ὁ ἓνας εἶναι ὁ Κιουταχῆς, ὁ ἄλλος ὁ Καραϊσκάκης!». Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κιουταχῆς ἔλεγε διὰ τὸν μέγαν ἀντίπαλόν του: «ἐγὼ κι' αὐτὸς εἴμαστε!». Καὶ ἀναπολεῖ ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ τὸν μέγαν ἄνδρα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτῆς ἐπετείου τοῦ θανάτου. «Δὲν ὑπάρχει πιὰ Καραϊσκάκης! Ντυθῆτε στὰ μαῦρα», — ἐφώναζαν ἀπὸ τὰ χαρὰκώματα οἱ Τοῦρκοι πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Καὶ ὅλοι γον προτὸ τοῦ θανάτου, οἱ Ἀλβανοὶ στρατιῶται ἔλεγαν πρὸς τοὺς ἀπέναντι Ἕλληνας: «Ἐνα Ρεσιτ — δηλαδή τὸν Κιουταχῆ — ἔχουν οἱ Τοῦρκοι, ἓνα Καραϊσκάκη οἱ Ἕλληνας. Δυὸ λιοντάρια πολεμοῦν ποῖο θὰ ρῆξῃ τὸ ἄλλο. Ἐμεῖς, ἡ Ἀρβανιτιά, ἄλλον Ρωμιὸ καπετάνιο δὲν φοβόμαστε πᾶρεξ τὸν Καραϊσκάκη!». Καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων καὶ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν καὶ κατόπιν καὶ διαρκῶς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἐμεγαλύνετο τὸ κλέος τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς Δυτικῆς Θεσσαλίας, τῆς περιοχῆς τῆς Καρδίτσας. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ τοῦτο: «Ὅταν προτὸ ἐξήντα περίπου ἐτῶν εἶχε ἤδη κτισθῇ τὸ θέατρον τοῦ Νέου Φαλήρου εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐτραυματίσθη θανασίμως ὁ Καραϊσκάκης, οἱ νέοι δὲν ἄφιναν νὰ προχωρήσουν αἱ παραστάσεις: Συγκεντρωνόμενοι γύρω εἰς τὸ θέατρον ἐτραγουδοῦσαν εἰς πένθιμον σκοπὸν: Δὲν ἤσαν ἄλλη γῆ τὸ θέατρον νὰ χτίσουν — καὶ πήγανε στὰ κόκαλα Ἐκεῖνον νὰ τὸ στήσουν! Ἐνθυμεῖται τὸ ἔθνος τὸν πολεμάρχον ποὺ θὰ πέσῃ τὴν 22αν Ἀπριλίου καὶ κατὰ τὴν νύκτα — ἐξημέρωνεν ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του — θὰ ἀφήσῃ τὴν τελευταίαν πνοὴν καὶ θὰ ἀποχαιρετίσῃ τοὺς πολεμιστάς: «Ἀδελφοί καὶ συστρατιῶται, πεθαίνω εὐχαριστημένος, διότι ἐπλήρωσα τὰ χρέη μου πρὸς τὴν

πατρίδα ὅσον ἐπέτρεψαν οἱ φυσικὲς μου δυνάμεις. Νὰ ἀγαπᾶτε τὴν Πατρίδα. Ὁ θάνατός μου δὲν πρέπει νὰ σᾶς δευλιάσῃ. Μὴ φοβᾶστε τοὺς Τοῦρκους. Σᾶς τρέμουν ὅταν μάλιστα μάθουν ὅτι εἰσθε μονιασμένοι. Νὰ μὴ λυπᾶστε. Ἡ τιμὴ καὶ τὸ καύχημα τῶν παλληκαριῶν εἶναι νὰ τοὺς κράζουν σφαγάρια καὶ ὄχι φοβίμια», — νὰ πίπτουν δηλαδή εἰς τὴν μάχην καὶ νὰ μὴ ἀποθνήσκουν στὸ κρεβάτι. Καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Πολεμάρχου καὶ πρὸς ἐθνικὸν παραδειγματισμὸν πανηγυρίζονται κατ' ἔτος εἰς τὴν Καρδίτσῃ τὰ «Καραϊσκάκεια» πρὸς τὸ τέλος Ἀπριλίου καὶ ἀρχὰς Μαΐου. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι ὁ ἀτίθασος αὐτός, μὲ τὸ ἀνεξάρτητον καὶ ἐλεύθερον φρόνημα, ὁ εἴρων καὶ γλευαστής, ἀλλὰ γνησίως ὑπερήφανος καὶ ἐντιμος, καὶ πράγματι μέγας, διὰ καὶ λυτρωμένος ἀπὸ τὸν φθόνον, ἀνεγνώριζε τὰς μεγάλας ἀξίας τοῦ Ἀγῶνος. Καὶ ἔλεγε διὰ τὸν Ὀδυσσεῆ Ἀνδρουτσοῦ τῷ 1826, ἐν ἔτος προτοῦ ἀποθάνῃ, εἰς τὸν ποιητὴν Παναγιώτην Σούτσον: «Στρατιῶτες ἔχομεν πολλούς. Μὰ ἓνας ἦταν ὁ στρατηγός, ὁ Ὀδυσσεύς. Σὰν τὸ μυαλὸ τοῦ Ἀνδρουτσοῦ δὲν ἦταν ἄλλο». Καὶ διὰ τὸν Μάρκον Μπότσαρην ἔλεγε εἰς τὸν καπετάν Βαγγέλη Κοντογιάννην, ὁ ὁποῖος τὸ ἀφηγεῖτο εἰς τὸν Στέφανον Ξένον, τὸν συγγραφέα τῆς «Ἡρωίδος» τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως: «Ὁ Μάρκος ἦταν τρανός! Εἶχε νοῦ ποὺ δὲν εἶχε ἄλλος. Εἶχε καρδιά λιονταριοῦ καὶ γνώμη δίκαια σὰν τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε τὸ δάχτυλό του δὲν τοῦ φτάνομε!». Σπουδαῖα δὲ εἶναι καὶ ὅσα εἶπεν ὁ Καραϊσκάκης περὶ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ παλαιοῦ συναγωνιστοῦ του Δρόσου Κοκκίνου, κατόπιν λοχαγοῦ τοῦ τακτικοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ: «Ἐτρωγαν — λέγει ὁ Δρόσος Κόκκινος — εἰς τὴν σκηνήν, εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὁ Καραϊσκάκης μὲ τὸν Γενναῖον Κολοκοτρώνην, υἱὸν τοῦ Θεοδώρου. Εἰς μίαν στιγμὴν λέγει ὁ Καραϊσκάκης εἰς τὸν συνδαιτυμόνα του: Κάμε μου τὴ χάρι, Γενναῖε, νὰ μὴ ἐκτίθῃσαι στὶς μάχες — Ἐσὺ γιατί ἐκτίθῃσαι; Τοῦ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 10)

ΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ

(Πῶς ἐπραγματοποιήθη ἓνα ὄνειρο)

Γ' (Τελευταῖον)

Τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1969, ὅπως σημειώνεται καὶ στὸ τεῦχος Ὀκτωβρίου τοῦ περιοδικοῦ Ε.Ε.Σ.Ν., ἦλθαν στὴν Ἀθήνα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Διεθνῇ Ἐρυθροσταυρικῇ Διάσκεψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ κυρίες Ζ. Μὰκ Κόρμικ, Σύμβουλος καὶ Ζ. Στάντχολμ, Διευθυντὴς τοῦ Νεοζηλαντικοῦ Ε.Σ. Νεότητος. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοὺς στὸ Γραφεῖο τοῦ Προέδρου τοῦ Ε.Ε.Σ. οἱ δύο κυρίες ἐπραγματοποίησαν μίαν παλαιὰ τους ἐπιθυμία: τὴν μετὰβασιν εἰς τὰ Καλάβρυτα καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μαθητικοῦ Οἰκοτροφείου τοῦ Ε.Ε.Σ., ποὺ ἓνα τμήμα του — τὸ Ἀναρρωτήριον — ἔγινε, ὅπως εἶπαμε, μὲ δωρεὰ τοῦ Νεοζηλαντικοῦ Ε.Σ. Γυρίζοντας στὴ μακρινὴν πατρίδα τους, ἔγραψαν καὶ ἐδημοσίευσαν στὸ περιοδικὸν τοὺς ἐντυπώσεις ἀπὸ αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἀναδημοσιεύομε τὸ ἄρθρον τους, μεταφρασμένο:

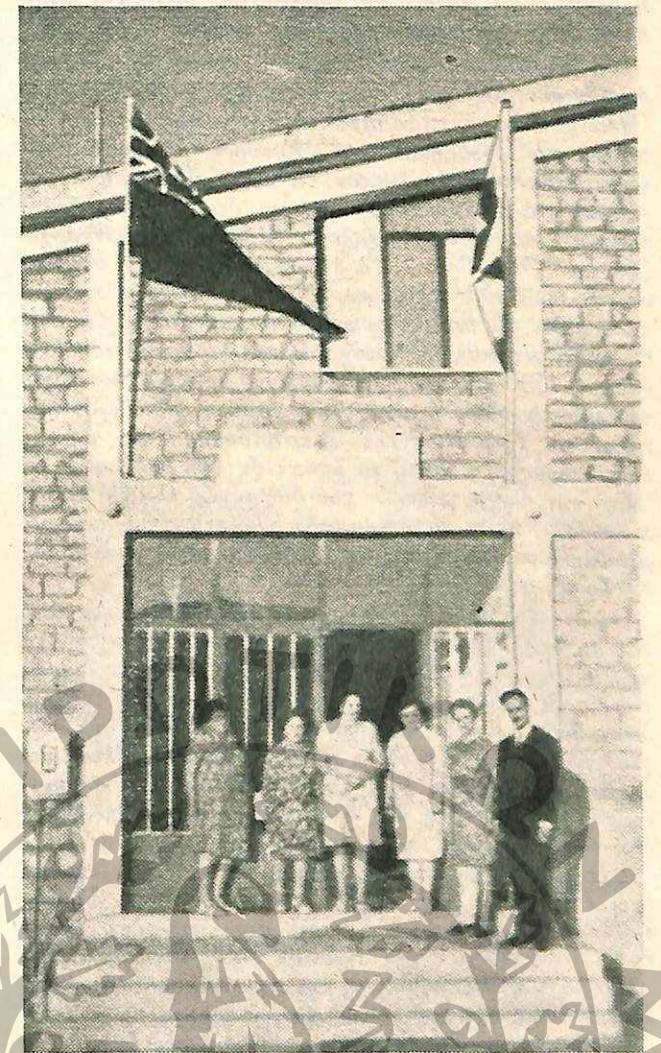
«Τὸν Σεπτέμβριον, ἡ Κα Μὰκ Κόρμικ καὶ ἡ δεσπ. Τζάνετ Στάντχολμ ἐπεσκέφθησαν τὰ Καλάβρυτα, ἐκ μέρους τοῦ Νεοζηλαντικοῦ Ε.Σ. διὰ νὰ ἰδοῦν τι ἀπέδωσε τὸ σχέδιον βοήθειας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τὸ σχετικὸν μὲ τὸ Οἰκοτροφεῖον ποὺ ἐπιτρέπει εἰς κορίτσια μακρινῶν περιοχῶν νὰ φοιτοῦν εἰς τὸ Γυμνάσιον Καλαβρυτῶν. Τὸ σχέδιον αὐτὸ εἶχε μὲ ἐπιτυχίαν ἐκτελεσθῇ πρὸ ἐνὸς ἢ δύο ἐτῶν, ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν δὲν εἶχεν ὑπάγει νὰ ἰδῇ τι ἀπέδωκεν.

»Ὁ Ε.Ε.Σ. ὠργάνωσε τὸ διήμερον ταξίδιον μὲ ἐν ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητά του καὶ ἓνα πρωτὶ ἢ συντροφιὰ μας ἐγκατέλειπε τὰς Ἀθήνας: ἡ Κα Ἐφῆ Γούση, ἐπὶ πολλὰ ἔτη λίαν ἐνεργὸς Συνεργάτης τοῦ Ε.Ε.Σ., ἡ δεσπ. Ἐλένη Σπυροπούλου, Ὑποδιευθύνουσα τοῦ Τμήματος Νοσοκόμων Ε.Ε.Σ., ἐπὶ πλέον ἡ δεσπ. Ἀντρέ Μπέκμαν, τοῦ ἐν Γενεῇ Συνδέσμου τῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν, εὐρισκομένη τότε μὲ ἄδειαν, καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου, ἓνας λαμπρὸς καὶ συμπαθητικὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφρόντισε πολὺ καλὰ.

»Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ Καλάβρυτα, διήλθομεν ἀπὸ πολλὰ μέρη γνωστότατα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Ἐπεσκέφθημεν τὸ Λαφνί, διὰ νὰ ἴδωμεν τὸν θανμάσιον Βυζαντινὸν Ναὸν μὲ τὰ περίφημα μωσαϊκά του (μερικὰ ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν) καὶ τὸ Ἄργος, διὰ νὰ ἴδωμεν τὸ Μουσεῖον τὸ ὁποῖον περιέχει μερικὰ ἀνεκτίμητα λείψανα τοῦ ἀρχαιότερου πολιτισμοῦ. Ἐπίσης εἶδομεν ἐκεῖ τὸ ἀμφιθέατρον, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν του περιελάμβανε 20 χιλιάδας θέσεις. Ἡ ἀρχαία αὕτη πόλις εἶχε κτισθῇ τὸ 1.100 π.Χ.

»Τὸ πέρασμα τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἦτο ἐνδιαφέρον, ἰδίως μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐκεῖ περιπετειῶν μερικῶν ἀπὸ τοὺς Νεοζηλανδοὺς στρατιώτας μας κατὰ τὸν β' Παγκόσμιον πόλεμον. Ἀποῦ διέβημεν τὴν Διόρυγα, εὐρέθημεν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισαμεν νὰ ἀναβαίνωμεν ὁροσειρὰς αἱ ὁποῖαι, ὅπως μᾶς εἶπαν, καλύπτονται τὸν χειμῶνα ἀπὸ παχὺ στρώμα χιόνος. Ἡ ἀνάβασις ἦτο ἐξαιρετικῶς ἀπότομος, μὲ ἀναριθμήτους κλειστάς στροφάς.

»Αποῦ ἐγευματίσαμεν εἰς τὴν Τρίπολιν, μίαν ὥραιαν παλαιὰν πόλιν εἰς ὑψόμετρον 700 μέτρων, ἀφήσαμεν συντόμως τὴν κυρίαν ὁδὸν ποὺ ὁδηγεῖ εἰς Ὀλυμπίαν καὶ διηγήσαμεν τὰ τελευταῖα 90 χιλιόμετρα εἰς ἓνα ὄχι ἀσφαλτοστρωμένον δρόμον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἠνάγκαζεν εἰς μερικὰ σημεία νὰ ταξιδεύωμεν πολὺ

Αἱ Ἀντιπρόσωποι τοῦ Νεοζηλαντικοῦ Ε.Σ. μετὰ τῶν ξεναγῶν τῶν Συνεργατῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Μαθητικοῦ Οἰκοτροφείου Καλαβρυτῶν.

σιγά. Ἦτο μίαν ἐξαιρετικὰ ἀπότομος ὁρεινὴ καὶ βραχέως περιοχή καὶ αἱ πλαγαὶ τῶν βουνῶν ἦσαν κατὰ τῆσιν ἐπεῖτα ἀπὸ τὸ μακρὸν καὶ πολὺ θερμὸν καλοκαίρι, τὸ ὁποῖον διήρκει ἀκόμη. Ἀλλὰ τὸ βάθος τῶν κοιλάδων ἦτο κατάφυτον ἀπὸ πλουσίαν βλάστησιν, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὀλίγον νερό. Τὸ σιτάρι ἦτο ἤδη θερισμένον καὶ, εἰς μερικάς περιπτώσεις, τὸ ἐλίχνιζαν μὲ τὰ χεῖρα. Ὑπῆρχε πλουσία παραγωγὴ μήλων, ἀχλαδιῶν, τομάτας, σίτον, σταφυλιῶν καὶ πεπονηῶν, καθὼς καὶ ὀλόκληροι ἀνστάδες καρυδῶν. Ἐδῶ

και εκεί εθερίζαν χορτον με το χέρι και παντού ανδρες, γυναίκες και παιδια εμάζευαν τα προϊόντα της καλοκαιρινης εργασίας των, πριν επέλθη ο μακρός χειμών.

«Τέλος, ενωρίς το απόγευμα εφθάσαμεν εις τα Καλάβρυτα, μίαν κωμόπολιν φωλιασμένην ανάμεσα εις ύψηλα βουνά, δασωμένα εις τας χαμηλότερας πλαγιάς των, αλλά βραχύωδη εις τας κορυφάς των. Εφθάσαμεν επί τέλους εις το Οικοτροφείον, όπου μās έγινε σπουδαία υποδοχή από την Διευθύνουσαν δεσπ. Άγγελικην Διαροπούλου και τον κ. Θάνον Τσαπάραν, του τοπικού Έρυθρου Σταυρού, ο οποίος ήτο και ο διερχόμενος και οδηγός μας κατά την διάρκειαν της βραχείας παραμονής μας.

«Μετ' όλίγον περιήλθμεν το Οικοτροφείον, του οποίου οι εδύχωροι κοιτώνες στεγάζουν 80 μαθητριάς. Όλα τα κλινοσκεπάσματα τα έχουν προμηθεύσει τα παιδια του Νεοζηλανδικού Έρυθρου Σταυρού Νεότητος. Φαντάζεσθε λοιπόν τα αισθήματά μας, όταν είδομεν τα κρεβάτια έτοιμα να δεχθούν τας οικοτρόφους δια το νέον σχολικόν έτος, το οποίον αρχίζει τον Οκτώβριον. Τα σχολεία δεν είναι δυνατόν να ανοίξουν πριν τελειώση ή συγκομιδή των προϊόντων, διότι τα παιδια χρειάζονται δια να βοηθήσουν. Οι κοιτώνες και τα λουτρά καταλαμβάνουν τον άνω όροφο. Υπάρχει (εις το ισόγειον) έν δωμάτιον όπου το βράδυ γίνεται ή κατ' οίκον μελέτη, με παράθυρον προς το Γραφείον της Διευθυνούσης, εις τρόπον ώστε να δύναται αυτή να εποπτεύη την μελέτην των. Από την άλλην πλευράν του διαδρόμου είναι ή τραπεζαρία — όπου αργότερα μās παρετέθη γεύμα έτοιμασθέν από την ιδίαν την Διευθύνουσαν — και παραπλεύρως ή κουζίνα.

«Είς το γεύμα εχρησιμοποίησαμε μερικά από τα σκεύη τα οποία έπρομηθευσαν επίσης τα παιδια του Νεοζηλανδικού Ε.Σ. Τα τρία ένποδωμάτια εις τα οποία εκοιμήθημεν εις το άκρον του κτιρίου, αποτελούν το Αναρρωτήριο, πού εκτίσθη με δωρεάν του Νεοζηλανδικού Έρυθρου Σταυρού. Ήτο μετ' όλίγας λέξεις, μία πολύ συγκινητική και ένκαρδιώνουσα εμπειρία και μās έκαμε βαθείαν έντύπωση ή όλη ένκατάστασις και το πόσον καλά διευθύνεται.

«Παραπλεύρως της έξωθύρας του Αναρρωτηρίου, έχει έντοιχισθή μία πλάξ, αναγράφουσα την δωρεάν του Νεοζηλανδικού Ε.Σ. και συνεκινήθημεν βαθύτατα όταν είδομεν την σημαίαν της Νέας Ζηλαντίας να κυματίζει παραπλεύρως της σημαίας του Έρυθρου Σταυρού εις την κυρίαν είσοδον, καθώς και άλλην μίαν Νεοζηλανδικήν σημαίαν παραπλεύρως της θύρας του Αναρρωτηρίου.

«Το Οικοτροφείον εδρίσκεται εις μίαν κοιλάδα πλάτους ενός μιλίον και εις κάποιαν απόστασιν από την κωμόπολιν, απέναντι ενός Όρφανοτροφείου κειμένου εις την άλλην πλευράν του δρόμου. Γύρω από το κτίριον του Οικοτροφείου υπάρχει χώρος, αλλά έχουν φυτευθή και άρκετά φντά, κυρίως καρδιές. Μεγάλο μέρος της κοιλάδος είναι ποτιστικόν και εις κανέν άλλο μέρος δεν είδομεν περισσότερα πρόβατα. Το Γυμνάσιον εδρίσκεται μέσα εις την κωμόπολιν.

«Το απόγευμα ανήλθμεν με το αυτοκίνητον εις τα γειτονικά βουνά δια να ιδώμεν την αρχαιοτάτην Μονήν (της Αγίας Λαύρας) και το Μουσείον της, με έκκλησιαστικά κειμήλια χρονολογούμενα από πα-

λαιούς χρόνους. Μās επερίσσευσε χρόνος και δι' ένα περίπατον ανά την κωμόπολιν και παρακολούθησαμεν την εργασίαν τεχνιτών ασχολουμένων εις έκκλησιαστικήν ξυλογλυπτικήν.

«Ο Γυμνασιάρχης Καλαβρύτων (ο κ. Ι. Παξιμάδης, Αντιπρόεδρος της τοπικής Επιτροπής Ε.Ε.Σ.) παρεκάθισεν εις τόν δείπνον, και τόσοσν εκείνος όσον και ο κ. Τσαπάρας και ο Ταμίας της Τραπεζής (ο κ. Χ. Σταθακόπουλος) εξέφρασαν επισήμους ευχαριστίας δια την γενναιοδωρίαν του Νεοζηλανδικού Ε.Σ. προς το Οικοτροφείον, το όποιον απέδειχθη πολύ εδεργετικόν δια τας οικογενείας των μακρινών χωρίων, διότι παρέχει εις τα κορίτσια των την ευκαιρίαν ν' αποκτήσουν ανωτέραν μόρφωσιν.

«Το πρωί της επομένης ξεκινήσαμεν ενωρίς, δια να επισκεφθώμεν άλλην πλέον μακρινήν Μονήν, το Μέγα Σπήλαιον, κτισθέν το 362 μ. Χ. εις μίαν όρθοπλαγιάν. Εκεί είδομεν Αγίας Γραφάς και χειροτεχνήματα του 12ου αιώνος. Έξεκινήσαμεν κατόπιν δια το ταξίδιον της επιστροφής εις Αθήνας, μέσω Ολυμπίας, όπου είδομεν τόν χώρον των πρώτων Ολυμπιακών αγώνων και μάλιστα το στίβον ο οποίος διατηρείται ακόμη — αν και δεν είχομεν διαθέσιμον χρόνον δια να κάμωμεν εκεί ένα αγώνα δρόμου! Την δευτέραν ήμέραν του ταξιδίου μας των 1000 χιλιομέτρων το τοπίον ήλλασσεν εις κάθε στροφήν του δρόμου και θα ένδοσκολεύετο κανείς να εύρη όπου δήποτε μίαν ήμερησίαν διαδρομήν πού να ήμπορ ή συγκριθ ή με εκείνην — πραγματικά ήτο ως να έβλεπομεν καλειδοσκόπιον! Διά το μεσημβρινόν γεύμα έσταματήσαμεν εις τα Λαγκάδια, όρεινόν χωρίον κτισμένον εις μίαν απόκρημνον πλαγιάν. Τα προϊόντα της χειροτεχνίας του τόπου ήσαν τόσοσν ζωηρόχρωμα ώστε έπωφελήθημεν της ευκαιρίας δια να κάμωμεν εις τούς πλησίον του δρόμου πάνκους μερικά ψώνια, τα οποία ήσαν και τα μοναδικά μας.

«Κατά την διάρκειαν της διαδρομής εις την δυτικήν άκτήν της Πελοποννήσου, ένυχε εις το αυτοκίνητόν μας μία μηχανική άνωμαλία και τελικώς εφθάσαμεν εις τας Αθήνας εις τας 4.15' το πρωί, είκοσι ώρας μετά την αναχώρησιν μας από τα Καλάβρυτα. Το ύπόλοιπον εκείνης της νυκτός το διήλθμεν εις την Σχολήν Νοσοκόμων του Ε.Ε.Σ.

«Το πρωί της επομένης ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος μās απέχαιρέτησεν εις τα Κεντρικά Γραφεία του και διεβίβασε δι' ήμών την ένγνωμοσύνην του Ε.Ε.Σ. προς τόν ιδικόν μας δι' όλην την βοήθειαν την οποίαν αυτός παρέσχεν. Απέριμεν επίσης εις κάθε μίαν από ήμās την ανωτάτην τιμητικήν διάκρισιν του Ε.Ε.Σ., εις αναγνώρισιν αότης της βοήθείας. Η Διεύθυνσις του Ε.Ε.Σ. Νεότητος μās προσέφερε μίαν ώραίαν Έλληνικήν κόκλαν δια τόν ιδικόν μας Έρυθρόν Σταυρόν Νεότητος.

«Αυτό ήτο το τέρμα μιάς από τας πλέον ένδιαφερούσας έκδρομάς πού ήδυνάμεθα να έλπίζομεν και αι καρδιαι μας ήσαν περίλυποι όταν απέχαιρετώμεν τούς ευγενείς και φιλοξένους φίλους μας του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρού πριν αναχωρήσωμεν άεροπορικώς δι' άλλας χώρας».

Αυτή είναι ή ιστορία ενός όνειρου πού έγινε πραγματικότης, όπως μπορούν να γίνουν πολλά και τολμηρά όνειρα, όταν τα συλλάβη γόνιμη φαντασία,

τα θεορμένη ζεστή καρδιά και τα μορφοποιήση πρακτικώς νοūs. Και αυτή πού θα διηγηθώ τώρα είναι μία άλλη ιστορία, πού την έζησαν, εδώ και 50 χρόνια, μερικοί από τούς τότε μαθητάς του Γυμνασίου Καλαβρύτων: Είχαν ένα συμμαθητή από ένα χωριό πού απέιχε 4 ώρες από τα Καλάβρυτα. Η φτωχή γεωργοποιμενική οικογένειά του του έστελνε κάθε Σάββατο ένα ψωμί 3 - 4 οκάδες και λίγο τυρί για να περάση ολόκληρη εβδομάδα. Ψωμί και τυρί τα τελείωνε πάντοτε το πεινασμένο παιδι πριν φθάση ή Πέμπτη και ύστερα νηστεία — ολοκληρωτική νηστεία, πού μπορούσε να τη διακόψη μόνον κανένα ξεροκόμματο πού μοιραζόταν μαζί του κανένας «πλουσιώτερος» σε ψωμί συμμαθητής.

Πέντε μαζί έμειναν στο ίδιο δωμάτιο, σ' ένα χάνι και ή αναλογία του καθενός στο ένοίκιο ήταν μία δραχμή το μήνα, πού αντιστοιχεί σε 12 σημερινές δραχμές. Όμως και αυτή τη μία δραχμή δεν του την έστελνε κάθε μήνα ο πατέρας του, όχι γιατί δεν αγαπούσε το παιδι του, άλλ' άπλούστατα γιατί δεν την είχε. Όταν καθυστερούσε ή καταβολή του ένοικίου, ο ιδιοκτήτης του χανιού, χωρίς πολλές διατυπώσεις, του έκανε προσωρινή έξωσι, δηλαδή δεν του άνοιγε το βράδυ την πόρτα για να μπή στο σπίτι. Άστεγο το παιδι μέσα στην παγερή Καλαβρυτινή νύχτα, κατέφευγε στο δωμάτιο δύο συμμαθητών του, πού συνοικούσαν σ' άλλο, άρχοντικώτερο σπίτι και απολάμβαναν μάλιστα στην κάμαρά τους την πολυτέλεια ενός τζακιού. Άλλά κι αυτή ή φιλοξενία ήταν δύσκολη. Γιατι ή άρχόντισσα σπιτονοικοκυρά δεν τόν ήθελε ούτε φιλοξενούμενον αυτόν τόν «άλητη», όπως τόν έλεγε, και δεν επέτρεπε στους φίλους του να τόν δεχθούν. Τότε εκείνος πηδούσε, όταν ένύχτωνε, στον μαντρωμένο κήπο του σπιτιού, σκαρφάλωνε με μία σανίδα στο χαμηλό μπαλκόνι του δωματίου των και χαιρόταν έναν ήσυχο ύπνο, ως τις πρωινές ώρες, πού ήταν αναγκασμένος να φύγη πριν ξημερώση από τόν ίδιο δρόμο σαν κλέφτης. Αυτό το παιδι επρόκοψε και έγινε δημοσιογράφος διακεκριμένος.

Αυτή είναι μια ιστοριούλα, μία από τις πολυάριθμες περιπέτειες πού ζούσαν τα παλαιότερα χρόνια και ζούν ακόμη τα χωριατόπουλα πού φοιτούν σε μακρινά σχολεία. Από τέτοιες περιπέτειες επόθησε ν' απαλλάξη τα παιδια μιάς όρεινης, ένδοξης και μαγτικής περιοχής ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος. Χάρης σε φιλοπάτριδες και φιλογενείς ξενητεμένους Έλληνες, άλλα και πολλούς ξένους το κατώρθωσε ως προς τα κορίτσια. Χρειάζεται όμως ν' αποκτήση το Οικοτροφείον Καλαβρύτων άλλη μία πτέρυγα για τα αγόρια. Για να ζούν μια ανθρώπινη μαθητική ζωή και να μη χαρακτηρίζονται από άστόργους ανθρώπους «άλητες» παιδια πού τιμούν, όταν άνδρωθούν, όλα τ' αξιώματα και τις θέσεις πού θα καταλάβουν. Κάποιοι εύποροι Καλαβρυτινοί, ξενητεμένοι και ντόπιοι, μπορούν να βοηθήσουν για να ολοποιηθ ή και το ύπόλοιπο, το ανεκπλήρωτο ακόμη όνειρο του Προέδρου.

Γ. Α. ΜΕΓΑ

Η κουκουβάγια κ' ή πέρδικα

ΜΙΑ ΜΕΡΑ συνάχτηκαν όλα τα πουλιά και συμφώνησαν να βάλουν τα παιδια τους στο σχολείο να μάθουν γράμματα. Ήσαν και δάσκαλο και τόν διώρισαν. Άνοιξε το σχολείο κ' επήραν τα παιδια τους και τα έγραψαν.

Τότερα από λίγες μέρες μερικά παιδια πήγαν στο σχολείο και δεν ήξεραν το μάθημά τους. Ο δάσκαλος τα άφησε νηστικά το μεσημέρι.

Μέσα στα παιδια πού έμειναν τιμωρία ήταν και το παιδι της κουκουβάγιας.

Η κουκουβάγια, άμα είδε πως έσχόλασαν τα παιδια το μεσημέρι και το μωρό της δεν έσχόλασε, επήρε λίγο ψωμί κ' επήγε στο σχολείο να του το δώση.

Καθώς επήγαινε, την έφτασε ή πέρδικα. Έμεινε

Σχεδ. ΗΑ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΥ

κ' εκείνης το μωρό της νηστεία, κ' επήγαινε να του δώση λίγο ψωμί. Λέγει ή πέρδικα της κουκουβάγιας: — Να χαρής τα μάτια σου, γείτονα! Έχω πολλή δουλειά και σε παρακαλώ να πάρης και του μωρού μου το φαί του.

— Το παίρνω, γειτόνισσα, λέγει ή κουκουβάγια, αλλά δεν ξέρω το μωρό σου ποιά είναι.

— Ω, λέγει ή πέρδικα, όσο γι' αυτό είναι πολύ εύκολο να το βρής. Το μωρό μου είναι το πιο όμορφο μωρό του σχολείου!

Η κουκουβάγια πήγε στο σχολείο. Παρακάλεσε το δάσκαλο κι αυτός έδέχτηκε να δώση το ψωμί του μωρού της. Τότερα είπε του δασκάλου να την αφήση να δ ή όλα τα παιδια. Έκοίταξε καλά - καλά, δεν ήρε το μωρό της πέρδικας. Εγύρισε πίσω, επήγε και ήρε την πέρδικα και της έδωσε το ψωμί και της λέει:

— Τι να σου κάμω! Έκοίταξα μίαν ώρα και δεν το ήρα το μωρό σου, γιατί μέσ' στο σχολείο δεν ήταν όμορφότερο μωρό από το δικό μου!

[Από τα «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ», σειρά δεύτερη, πού κυκλοφορούν σε καλαίσθητην έκδοσι του Οίκου Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σία.]

Μ' ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΟ ΧΕΡΙ...

(Διαβάζετε αρχαίους Έλληνες συγγραφείς)

Νομίζω πως δεν είναι σωστό να δίνω κανείς στα παιδιά πολλές συμβουλές μαζί και μάλιστα με τρόπο κοφτό και προσταχτικό, και προ παντός σε ακατάλληλες κάπως στιγμές, όπως λόγου χάριν είναι αυτές που αρχίζουν οι καλοκαιρινές διακοπές και το κάθε παιδί — μα εδώ που τα λέμε, και οι μεγάλοι — όνειρεύεται που και πως θα περάσει το καλοκαίρι του και κάνει ωραία σχέδια με τους δικούς του και με τους φίλους του. Αυτός ο συμβουλάτορας γίνεται δυσάρεστος και καμμιά φορά οι συμβουλές του φέρνουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Σκεφθήτε να σās πῆ ένας δικός σας, ο πατέρας, ή μητέρα, «άκου να σου πῶ, Τάκη, θα πάω μαζί σου και τὴν Ἀλγεβρα και τὰ Γαλλικά σου, και μιὰ ὥρα τὴ μέρα θὰ διαβάζης γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾷς πὼς και οἱ πιὸ μακριές διακοπές γρήγορα τελειώνουν και πὼς ἐφέτος πρέπει νὰ φανῆς καλύτερος μαθητὴς ἀπὸ πέρσυ! Ἀκούς ἢ ὁ νοῦς σου τριγυρίζει στὸ κολύμπι»; Και ἀληθινά, ὁ νοῦς τοῦ Τάκη, τριγυρίζει στὸ κολύμπι, γιατί ἔτσι ὅπως τοῦ πέταξαν κατακέφαλα αὐτὲς τὶς πολὺ σωστὲς κατὰ τὰ ἄλλα, συμβουλές, πὸν σās τὶς συστήνουμε ἐμεῖς ἔτσι ἁπλᾶ και φιλικά, ὁ νοῦς του ἔφαγε μιὰ κι αὐτὸς βρέθηκε στὸ... κολύμπι.

Πάντως, στὶς διακοπές σας, καλὸ θάταν νὰ μὴ λείψῃ τὸ βιβλίο ἀπὸ τὶς ἀπασχολήσεις σας. Ἐννοοῦμε τὸ κάπως καλὸ, τὸ πνευματικὸ, τὸ μορφωτικὸ, τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ, τὸ λογοτεχνικὸ βιβλίο. Ἐχουμε καλὰ βιβλία τέτοια, γιὰ ὅλες τὶς σχολικὲς ἡλικίες και τὶς τάξεις. Τὶ ὥραία πὸν εἶναι νὰ βυθίζεται κανεὶς στὴν ἱστορία μας, στὴν ἀρχαία μυθολογία μας, στὴν ἐπικὴ ποίησι τοῦ Ὀμήρου και τοῦ Ἡσιόδου, νὰ διαβάζῃ και λίγη ρητορικὴ και λίγη φιλοσοφία — ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κείμενα πὸν ἀναλύουν ἀργότερα οἱ καθηγηταί σας — και Λουκιανὸ (ἂ, πόσο διασκεδαστικὸς εἶναι αὐτός, μοιάζει με σημερινὸν εὐθυμογράφο!) και Ξενοφῶντα. Μὰ ἔχουμε και τόσα ἄλλα! Τὰ λεγόμενα «ἀκριτικὰ τραγούδια», πὸν ἀπηχοῦν τὴ δόξα τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας. Τὴν Κρητικὴ ποίησι με τὸν Ἐρωτόκριτο, τὴν Ἐριφύλλη και τὴ θυσία τοῦ Ἀβραάμ. Τὰ θανασία δημοτικά μας τραγούδια. Και ὕστερα τὴ λογοτεχνία πὸν δημιουργήθηκε μετὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας, στὰ 1821. Ὁ Σολωμὸς μας, ὁ Κάλβος μας, ὁ Βαλαωρίτης μας, ἔπειτα οἱ νεώτεροι με τὸν Παλαμᾶ, τὸν Παπαδιαμάντη, τὸν Καρκαβίτσα ἐπὶ κεφαλῆς. Μά... (νὰ σās πούμε κάτι κρυφὰ στὸ αὐτί;). Δεῖτε μιὰ κάποια προτίμησι στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες συγγραφείς! Ὅχι βέβαια ἀπόλυτη προτίμησι, ἂ, ὄχι, γιατί ποτὲ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀποκλειστικὸς, μονόπλευρος γιατί θὰ χάσῃ πολλὰ πράγματα στὴ ζωὴ του. Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο πλούσια και πολὺπλευρη, πὸν ἅμα εἴμαστε ἀποκλειστικοὶ δὲ θὰ γνωρίσουμε παρὰ λίγα πράγματα ἀπὸ τὰ πλούτη τῆς Φύσις, πρέπει νὰ ἔχουμε τὶς προτιμήσεις μας, ἀλλὰ ὄχι και νὰ ἀγνοοῦμε ἢ νὰ περιφρονοῦμε τὰ ἄλλα. Λοιπόν, κάποια προτίμησι στοὺς ἀρχαίους μας συγγραφείς. Φυσικά, δὲν ξέρετε

ἀπὸ τώρα καλὰ τὰ ἀρχαία ἑλληνικά γιὰ νὰ τοὺς χαίρεστε στὸ πρωτότυπο (δηλαδὴ τὰ πιὸ ἀπολαυστικά κείμενα). Ἀλλὰ μέσα ἀπὸ καλὲς μεταφράσεις (ἔχουμε ἀρκετές, ἀπὸ κάθε βιβλιοπωλεῖο μπορεῖτε νὰ πάρετε πληροφορίες), θὰ δῆτε πόσο ζωντανοί, πόσο βαθεῖς και ἅπλοϊ μαζί εἶναι οἱ ἀρχαῖοι μας, πόσο πρωτότυποι και τόσο, συχνὰ μάλιστα, τόσο σύγχρονοι, πού... οἱ σύγχρονοι μπορεῖ νὰ σās φανοῦν μπροστὰ σ' αὐτοὺς, γερασμένοι! Μὰ οἱ ἀρχαῖοι... μπορεῖ νὰ εἶναι ἀρχαῖοι, μὰ δὲν εἶναι ποτὲ «γερασμένοι». Εἶναι πάντα νέοι! Δὲν εἶναι οὔτε βλοσυροί, οὔτε ἄγριοι σὰν τοὺς δάσκαλους τοῦ πολὺ παλιοῦ καιροῦ, πὸν κρατοῦσαν μιὰ βέργα και ἅμα δὲν ἤξερε κανεὶς καλὰ τὸ «μάθημα», τοῦ ἄναβαν μερικὲς! Δὲν εἶναι βαρετοί, ὅπως νομίζουμε! Εἶναι ὅλο χαμόγελο, φῶς, χάδι, καλωσύνη, παρηγοριά! Και συχνὰ γεμάτοι παιδικότητα! Ναί, ἔχουνε βαθειὰ παιδικὴ ψυχὴ οἱ ἀρχαῖοι μας συγγραφείς! Και μποροῦμε νὰ πούμε γιὰ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς — ἔξαφνα γιὰ τὶς ἱστορίες τοῦ Ἡροδότου — αὐτὸ πὸν λέμε συνήθως γιὰ κάτι βιβλία ἐπιτηδὲς γραμμένα γιὰ παιδιά, μὰ πὸν θὰ μπορούσαν ἀξιόλογα νὰ τὰ διαβάσουν και οἱ μεγάλοι, πὼς «αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶναι γιὰ παιδιά και γιὰ μεγάλους». Πόσες φορές δὲν ἔχουμε διαβάσει αὐτὴ τὴν ὑποδειξι, τὴν ἐξηγήσι, σὲ μιὰ ταινία πὸν περιτυλγίει ἕναν νέο τόμο παραμυθιῶν ἢ ἄλλου περιπετειώδους ἀναγνώσματος. Αὐτὰ εἴχαμε νὰ σās πούμε, παιδιά, τώρα πὸν σās ἀποχαιρετοῦμε και γιὰ τοῦτο τὸ καλοκαίρι. Θὰ φύγετε τὸ καθένα γιὰ κεῖ πὸν θὰ σās πᾶνε οἱ μεγάλοι, κ' ἐμεῖς, ἐκεῖ πὸν θάσαστε, θὰ σās φανταζόμαστε νὰ κρατᾶτε κάποτε — κάποτε κ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι. Τὸ καλοκαίρι οἱ μέρες εἶναι πολὺ μεγάλες, ἀργεῖ νὰ νηχτώσῃ, φέγγει ἀπὸ πολὺ νωρίς, κ' ἔτσι ἕνας πὸν δὲν εἶναι πολὺ ὑπναρὸς κ' ἔχει τὸ νοῦ του ἀνοιχτὸ στὸ πνεῦμα, ὅπως πρέπει νᾶναι ὁ νοῦς τῶν παιδιῶν και τῶν Ἑλληνοπόλων πρὸ παντός, κάλλιστα μπορεῖ νὰ χαρίσῃ και δυὸ τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, πὸν εἶναι και ἡ μεγάλη τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου...

ΜΑΡΚ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

Λεὴ μανούλα μου

Ὅταν τὰ μάτια σου ὑγραίνουν
στὴς ζωῆς μου τὶς χαρὲς
πιὸ πολὺ τὶς ὁμορφαινουν
και τὶς νοιώθω πιὸ λαμπρές.
Ὅσο ἀξίζουνε ἀντάμα
τῆς ζωῆς μου οἱ χαρὲς,
δὲν ἀξίζει ἕνα σου κλάμα
στοργικὸ κάποιες φορές!...

(Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «ΣΤΟΡΙΗ»
πὸν μόλις ἐκυκλοφόρησε σὲ καλλιτεχνικὴ ἔκδοσι).

ΤΟ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ

Διήγημα

Τὸ Γηροκομεῖο τοῦ νησιοῦ ἦταν ἕνα μακρὺ κτίριο χτισμένο στὸ βάθος τῆς μεγάλης πλατείας. Τὸ περιτείχιζε μιὰ πλατεία αὐλὴ πὸν τὴν προστάτευαν ψηλὰ κάγκελα. Στὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ἀριστερά, ἦταν τὸ μικρὸ βυζαντινὸ ἐκκλησάκι τοῦ Γηροκομεῖου, ὅπου κάθε Κυριακὴ και στὶς μεγάλες γιορτὲς οἱ λιγοστοὶ τρόφιμοι, καμπουριασμένοι γεροντάκοι με τρέμουλα πόδια ἀργόσυρτα και μ' ἕνα μαῦρο κασκέτο στὸ χέρι, πήγαιναν στὶς ἀκολουθίες. Στὸ βάθος τῆς πλατείας, μπρὸς ἀπὸ τὴν πρόσοψι τοῦ κτιρίου, σὲ ὅλο τὸ μῆκος του, ἦταν πυκνοφυτεμένη μιὰ σειρὰ ἀπὸ πικροδάφνες, πὸν τώρα τὸ καλοκαίρι πετοῦσαν ἄσπρα και ρὸς ἄνθη και μοσκοβολοῦσε ὁ τόπος. Ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὶς πικροδάφνες τοῦ ἄρεσε τοῦ Θύμῃ νὰ κρύβεται και νὰ παρακολουθῇ τοὺς γερόντους μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ Γηροκομεῖου. Κάτι παραξένο τὸν τραβοῦσε πρὸς αὐτούς. Ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς γέρους. Τοῦ θύμιζαν ὅλοι τὸν παπὸν του τὸν μπάρμπα-Κώστα. Εἶχε μεγαλώσει στὰ γόνατά του, ἔπαιζε μαζί του ὁ παπὸς του, τοῦ ἔφερνε καραμέλες, κάτι μικρὰ χάρτινα παιγνιδάκια, καραγκιόζηδες, τοῦ ἔλεγε παραξένα παραμύθια γιὰ τὸν Δακρυσελιά και τὸν Χρυσομηλέα, τὸν ἀνέβαζε και τὸν κρατοῦσε, καβάλλα σ' ἕνα χοντρὸ κλαρί τῆς μεγάλης συκιᾶς πὸν ἔπαινε ὅλη τὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τους, τοῦ ἔδειχνε τὸ φεγγάρι και τοῦ ἔλεγε πὼς εἶναι ἀνθρώπινο πρόσωπο, τοῦ διηγόνταν γιὰ τοὺς Ἕλληνες και τοὺς Τούρκους πολλές ἱστορίες, γιὰ τὴ Σμύρνη, γιὰ τὴν Πόλι, γιὰ τὸν Πανάγιο Τάφο. Μιὰ μέρα ὁ παπὸς ἀρρώστησε. Και τὸν βάλανε στὸ πλοῖο νὰ τὸν πᾶνε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ. Γιατρέυτηκε ὁ παπὸς του και τὸν ξαναφέρανε σπῆτι. Μὰ ἦτανε πιά πολὺ γέρος. Δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ μήτε νὰ περπατήσῃ. Ὅλη τὴ μέρα, τὴν περνοῦσε μισοξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς αὐλῆς. Και ὁ Θύμῃ, πὸν εἶχε μάθει τώρα νὰ διαβάζῃ, καθόταν συχνὰ κοντὰ στὸν παπὸν του και τοῦ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα. Και τὶ χαρούμενο πὸν γινόταν τότε τὸ πρόσωπο τοῦ παποῦ, πὼς ζωήρευαν τὰ μάτια του, με πόση καλωσύνη κοίταζαν τὸ Θύμῃ...

Τὸ καλοκαίρι εἶχε μπῆ, τὸ Σχολεῖο εἶχε κλείσει και ὁ Θύμῃ ἦταν πολὺ χαρούμενος. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ ἔτρεχε ἔξω, στὰ περιβόλια, στὰ διάραχα, στ' ἀκρογιάλια. μαζί με τ' ἄλλα παιδιά πιάνανε καβούρια στὰ βράχια, κάνανε μπάνια, παίρνανε μακροβούτια ἀπὸ τὰ καίκια τ' ἀραγμένα στὸ μῶλο, παίζαν, - ἄλλο πρᾶμμα αὐτὸ τὸ θεότρελλο καλοκαίρι. Μὰ ποτὲ ὁ Θύμῃ δὲν ξεχνοῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Γηροκομεῖο, νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὴν πικροδάφνη του και νὰ μείνῃ ἐκεῖ μισή, μιὰ ὥρα νὰ παρακολουθῇ τοὺς τρόφιμους. Και ἀναρωτιόταν: «Ποιοὶ νᾶταν; Πὼς τοὺς λέγαν; Ποιὸς τοὺς εἶχε βάλει ἐκεῖ μέσα; Δὲν εἶχαν σπῆτια, συγγενεῖς στὸ νησί; Ἦταν ὁλότελα μόνοι; Ποιὸς τοὺς φρόντιζε ἐκεῖ μέσα; Πὼς ἦταν οἱ κάμαρές τους; Τὶ τρώγαν; Ποῦ, σὲ τραπεζαρία, μόνοι τους ἢ ὅλοι μαζί; Πρὸ παντός ἐκεῖνος ὁ

κοντὸς γεράκος με τὸ πράσινο κασκέτο και τὰ μικρὰ κόκκινα μάτια πὸν θαρρεῖς πὼς φοβόταν νὰ τ' ἀνοίξῃ στὸ πολὺ φῶς! Πόσο τὸν συμπαθοῦσε αὐτὸν τὸν γεράκο....

Ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο ἔκανε πολλὴ ζέστη και δὲν ἦταν κανεὶς στὴ μεγάλη πλατεία. Στὸν περίβολο τοῦ Γηροκομεῖου, σ' ἕνα μακρὺ μπάγκο, κάτω ἀπὸ ἕνα φαρδύ, πυκνόφυλλο πλατάνι, καθόνταν στὴ σειρὰ τρεῖς γέροι. Ὁ «Σπίνος», ὁ «Λειρῆς» και ὁ «Γάτος», ὅπως τοὺς εἶχε βαφτίσει με τὴ φαντασία του ὁ Θύμῃς. Ὁ «Σπίνος», ἦταν αὐτὸς πὸν συμπαθοῦσε τὸ πιὸ πολὺ. Τοὺς ἔβλεπε τώρα νὰ κάθονται ἐκεῖδὰ στὸ παγκάκι, με τὸ κεφάλι σκυμμένο στὸ στῆθος τους, και ν' ἀκουμπᾶν τὰ χέρια τους σ' ἕνα ραβδί στυλωμένο ἀνάμεσα στὰ γόνατά τους. Δείχνανε νὰ κοιμούνται. Ἦταν σὰν ἀγάλματα. Δὲν ξεχώριζαν πολὺ ἀπὸ κείνο τὸ ἀγαλμα τὸ στημένο μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ κτιρίου. Παρίστανε κι αὐτὸ ἕναν γέρο — ἦταν ἐκεῖνος πὸν εἶχε προσφέρει τὰ χρήματα γιὰ νὰ γίνῃ τὸ Γηροκομεῖο. Μὰ νά, ὁ Λειρῆς, σὰ νὰ ζυπνᾷ, κουνιέται λίγο, σκύβει ἀργὰ και κάτι ψιθυρίζει στ' αὐτὸ τοῦ Γάτου. Κι ὁ Γάτος σηκώνει ἀργὰ τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ γνέφῃ «ναί» στὸ Λειρῆ και τοὺς βλέπει τώρα ὁ Θύμῃς νὰ κάνουν μιὰ προσπάθεια νὰ σηκωθοῦνε ἀπὸ τὸ παγκάκι. Σηλώνονται με δυσκολία, στέκονται ἐκεῖδὰ λίγες στιγμές ἀκίνητοι, ρίχνουνε ματιὲς γύρω σὰ νὰ μὴ βλέπουνε τίποτε και με πολὺ κόπο, στηριγμένοι στὰ ραβδιά τους, ἀρχίζουνε νὰ σιγοπερπατᾶνε τραβώντας πρὸς τὴν πίσω πόρτα. Τοὺς παρακολουθεῖ ἀκόμα λίγο ὁ Θύμῃς, ὡς πὸν νὰ χαθοῦν πίσω ἀπὸ τὴ γωνιά.

Ὁ Σπίνος ἔχει μείνει μόνος. «Θὰ κοιμᾶται βαριά», εἶπε μέσα του ὁ Θύμῃς. «Τὸν ἄφησαν οἱ ἄλλοι και φύγανε». Εἰς αὐτοῦ, ἕνα κατάμαυρο κοράκι πετώντας χαμηλά, πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ πλατάνι κ' ἔκραξε δυνατὰ. Ὁ Θύμῃς ἀνατρίχιασε μὰ ὁ Σπίνος, φαίνεται, θὰ ζύπνησε, γιατί νάτον, σηκώνεται ἀργὰ, σὰν τοὺς ἄλλους, και παίρνει τὸ δρομάκι γιὰ τὴν πίσω πόρτα. Κάνει μερικὰ βήματα, μά... «τί ἔχει, τί ἔπαθε;» ἀναρωτιέται τρομαγμένος, γιατί βλέπει τὸ γεροντάκο του νὰ κοντοστεκέται, νὰ τρέμῃ, νὰ τριλίζῃ... Κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ σηκώσῃ τὸ πόδι του ἀκόμη μιὰ φορά... ταλαντεύεται... και παίρνει μιὰ στροφὴ γύρω στὸν ἑαυτὸ του και στρώνεται φαρδὺς πλατὺς στὸ χῶμα. Τὰ χέρια του εἶναι ἀνοιχτά, τὸ κασκέτο του ἔχει πέσει ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ ραβδί του πετάχτηκε πέρα.

Μήτε και ὁ Θύμῃς δὲν ξέρει πὼς βρέθηκε σιμὰ στὸ Σπίνο μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Σκαρφάλωσε στὸ πεζούλι τῆς αὐλῆς, ἔδωσε μιὰ και πῆδησε πάνω ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα, ἀνέβηκε στὴν κολώνα, κρεμάστηκε ἀπ' αὐτὴν και ἀφέθηκε νὰ πέσῃ. Ἐπεσε, σηκώθηκε ἀμέσως κ' ἔτρεξε στὸ γεροντάκο γονάτισε, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του φοβισμένος. Πρῶτη φορά τοῦ συνέβαινε κάτι τέτοιο! Τὰ μάτια τοῦ γεράκου ἦταν κλειστά, μὰ ἔδειχνε πὼς ἀνάσαινε. Ὁ Θύμῃς τὸν κινεῖ λίγο, τὸν ἀνασηκώνει. «Ἐ, Σπίνο, τί ἔπαθες,

τι έχεις;» Καμμία απάντησι. Τότε ο Θύμης αποφασίζει. Ανακάθεται και δοκιμάζει να πάρη στην άγκυλιά του τον Σπίνο. «Θά τον πάω μέσα έγω», είπε. Μά αν είναι βαρύς;» Δέν ήταν βαρύς ο καημένος ο Σπίνος, ήταν πανάλαφρος, σαν ναταν φτιαγμένος από χαρτόνι. Κ' έπειτα, ο Θύμης ήταν πολύ γερός, κ' είχε μάθει να σηκώνη βαρείς, θεόρατες πέτρες του γυαλιού, γιατί αυτό του άρεσε. Τον άρπάζει λοιπόν, και αρχίζει να περπατά γοργά κατά κει πούχαν πάει οι άλλοι δυο γέροι. «Νά μιὰ βρύσι, λέει, θά του ρίξω νερό». Έκει σιμά έτρεχε μιὰ βρύσι. Τον άκουμπά χάμω το Σπίνο, γεμίζει τις φούχτες του κρύο νερό και του το ρίχνει στο πρόσωπο. Μονομιὰς ο γεράκος άνοίγει τὰ μάτια του και τὰ καρφώνει περίεργα στο πρόσωπο του Θύμη. Έδειχνε όμως πώς δέν καταλάβαινε τίποτα. Τον ξαναπαίρνει στην άγκυλιά του — έβλεπε τώρα πώς είχε συνέλθει λίγο — και τραβάει κατά την πόρτα. Φτάνει, και χτυπάει με βία το βαρύ μαύρο χερούλι. Μιά, δυό, τρείς φορές.

Τέλος, άκούγεται από μέσα μιὰ φωνή θυμωμένη: «Ποιός χτυπάει μεσημεριάτικα;» Τὰ βήματα πλησιάζουν — τσάκ, τσάκ — ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται μιὰ ψηλή τυλιγμένη σ'ένα μακρύ φουστάνι, σά γκριζοράσο. Βλέποντας τον Θύμη και το γέρο στην άγκυλιά του, μπηίζει μιὰ φωνή: «Έεε, τί έγινε;» «Έπεσε μέσα στον κήπο. Περνούσα, μπήκα, τον σήκωσα, τον έφερα, νά». Οι φωνές σά να ξύπνησαν όλοτελα το Σπίνο. Τώρα σάλυε στην άγκυλιά του παιδιού και γύρευε να κατέβη. Η γυναίκα τον βοήθησε να σταθί στα πόδια του: «Έ, τί έπαθες μπάμπια Χρήστο;». «Ξέρω γώ, παιδί μου; Ζάλη. Είχα ζαλάδες! Τώρα θυμάμαι. Μπρούμ, μιὰ, χάμω. Γυρνά και βλέπει το Θύμη, που είχε αφήσει τὰ μάτια του να πλανιούνται περίεργα μέσα στο μισοσκόταδο του άπέραντου διαδρόμου που θαρρείς πώς δέν έβγαζε πουθενά. Πόσο παράξενα του φαινόταν. Θάθελε να τρέξει στο διάδρομο και να μπη σ' όλες αυτές τις όλόγυρα κάμαρες με τις χαμηλές κλειστές πορτούλες. Μά ή γυναίκα, σά να κατάλαβε τη σκέψη του, του λέει με το άπότομο ύφος της: «Μπρός τώρα, δρόμο από δω. Καλά, σ' εύχαριστούμε που σήκωσες το γέρο, καλά. Τράβα». Και τον έσπρωξε μαλακά από τους ώμους. Ο Θύμης, πριν βγή, ζύγωσε το γεράκο, που τον κοίταζε με άφοσίωσι άνοιγοκλείνοντας τὰ κοκκινωπά μάτια του. «Παιδί μου, παιδί μου, από καρδιάς... από καρδιάς σ' εύχαριστώ», μουρμουρίζει αυτός κι άπλώνει το τρεμουλιαστό του χέρι να χαϊδέψη το κεφάλι του Θύμη. «Είσαι καλό παιδί! Θά γίνης καλός άνθρωπος. Θά πιάσης τόπο. Έχε την εύκή μου». Ο Θύμης, με σφιγμένη καρδιά, βρέθηκε έξω. Μά τώρα, πόσο όμορφα του φαίνονταν όλα, πολύ πιό όμορφα από πριν. Το χλιαρό καλοκαίρι έντυνε με χρυσή άχνα τη στεριά και την καθρέφτινη θάλασσα. Δυνατές μυρουδιές χύνονταν από γαρυφαλιές, τριανταφυλλιές και λιγανιές και άλλα άγριόχορτα. Πουλιά πετούσαν. Κι ο Θύμης άρχισε ξαφνικά να τρέχει, να πηλαλάη σαν πουλάρι, να χοροπηδάη κατά το γυαλό. Έτρεχε προς το άκρογιάλι με τον ψηλό βράχο, τον Τουρλο, να βρή τους φίλους του, που ήξερε πώς θάχαν κιόλας μαζευτή έκει...

«Ανελήφθη εις τούς ουρανούς»

Του χρόνου ήρθε το πλήρωμα, που ο Κύριος «έκ δεξιών» έπρεπε να καθήση του «έν ουρανοίς» πατρός του, κ' ήλαστήριος την εκκλησία «έξ ύψους» να εύλογήση.

Γι' αυτό κ' οι Μαθηταί του έχουν γυρίσει εις την Σιών, που ο λόγος ο Σωτήριος, καθίσате εις Ιερουσαλήμ, να ένδύση ο έξ ύψους δύναμιν ύμäs, μυστήριος

θα εκπληρωθή, σαν θα είναι επί το αυτό άπαντες στη Σιών. Τώρα έξω πάνε, που «ήγαγε» ο Ίησους, «έως εις Βηθανίαν».

«Και ηδλόγησεν αυτούς» στην ουρανίαν «έν τῷ εύλογείν φερόμενος» οδός. Κι' ως προσκυνού, χαρούμενοι γυρνάνε.

ΘΕΟΔ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Φιλαλληλία

Της Άνοιξης ήλιόλουστη μιὰ μέρα που άνθιζε στην καρδιά μου ή χαρά, του κάκου γύρευε ή ματιά μου το Θεό μες στον αϊθέρα.

Μά κάποιον κρύο του Δεκέμβρη βράδυ, που ζέστανα στην άγκυλιά μου ένα φτωχό, τη φωτεινή είδα του Θεού μορφή μες στο σκοτάδι.

ΜΕΡΟΠΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ο καλός όπορεύς

«Εξήλθεν ο σπείρων του σπείραι τον σπόρον αυτού». (Λουκάς, ή 5)

Ο παπäs του χωριού με το τριμμένο ράσο του, τ' άσπρα γένια, τη γαλήνη, περνάει μες στο χωράφι τ' όργωμένο κι άπλόχερο το σπόρο γύρω άφήνει.

Με κινήματα άργά, σάμπως να δίνη στη μάνα γή εύλογίες, το διαβασμένο σιτάρι του σκορπάει μ' έμπιστοσύνη στο πατρικό του χῶμα το βρεγμένο.

«Του Κυρίου ή γή...» κι άργοσαλεύουν σε ψαλμό, αλληλουδια λέν τὰ χείλη.... Φθινόπωρο, στοιβές τὰ φύλλα ρέουν

στα χαντάκια πεσμένα. Μά του Άπριλή το φῶς μες στην ψυχή του ο γέρος φέρνει, καθώς, σά βιβλικός λευίτης, σπέρνει.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΔΑΦΝΗ

ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΡΕΤΕΙΟΞ

(10-5-1770 : ή πανωλεθρία του Χατζή Όσμαν)

ΜΙΣΟΝ ΑΙΩΝΑ περίπου πριν από το ξεσπάσμα της Έπαναστάσεως του Εικοσιένα, οι Μανιάτες έγραψαν μιὰ από τις φωτεινότερες σελίδες της Έλληνικής ιστορίας. Δέν είναι ίσως άσχετο ν' άφηγηθούμε το κατόρθωμά τους, άφου, καθώς πιστεύουμε, δέν είναι πολύ γνωστό. Όταν μαθεύτηκαν στη Μάνη οι θηριωδίες του άπαισίου Χατζή Όσμαν πασα άπέναντι στους ανθρώπους

καβάλλας, όπου είχε στρατοπεδεύσει ο τουρκικός στρατός ο πολυάριθμος (16.000 άντρες). Τους έπλησίασαν με μεγάλες προφυλάξεις και τους έρρίχτηκαν με όρμην άκατάσχετη.

Αν και είχαν άγρυπνες προφυλάκες, έμπειρους άρχηγούς και άφθονα εφόδια οι Τουρκοί, έπαθαν πανωλεθρία. Μόλις 5.000 έσώθηκαν από τις 16.000 του έχθρικού στρα-

τα, έργαλεία, χράμια και διάφορα σκεπάσματα, ακόμη και ναργιλέδες με το τουμπενί τους και τσιμπούκια με άνάλογες ποσότητες καπνού).

Δεκατισμένα, ντροπιασμένα και πανικόβλητα τὰ ράκη της μεγάλης εκείνης — για την έποχή της — στρατιάς έτρεξαν να σωθούν προς τη μεγάλη γύρω από το Βαθύ ρεματιά, για να καταλήξουν, όσοι γλυτώσανε από το πετσόκομα που τους έκαναν οι σκορπισμένοι σε διάφορα περάσματα δικοί μας, άπανά στο Μυστρά.

Σχεδ. ΜΕΝ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ

που είχαν αναλάβει να παίξουν τον επίσημο και ιερό ρόλο των άπεσταλμένων, όλοι οι πολίτες έξωργίστηκαν και ξεσηκώθηκαν. Έσχηματίσθη ένα μικρό σῶμα μαχητών αποφασισμένων να δώσουν με κάθε θυσία σκληρό μάθημα στον βάρβαρο δυνάστη. Ανάμεσά τους ήταν και γυναίκες πολλές, κάπου δύο χιλιάδες, όπως βεβαιώνει ο χρονικογράφος της έποχής.

Νύχτα βαθεία της 10 Μαΐου του 1770 ήταν οι Μανιάτες, έφωδιασμένοι με μερικά ντουφέκια, που είχαν κρύψει σε υπόγεια, σε τρύπες της γής, σε σπηλιές, και με χοντρά ξύλα, έφθασαν στο βουνό της Ξυνο-

τού. Σκοτώθηκαν περισσότεροι από όγδόντα άξιωματικοί, κι ο ίδιος ο Χατζή Όσμαν πασα, ενώ από τους δικούς μας έλάχιστοι.

Το ύλικό που έπεσε στα χέρια των νικητών ήταν άνεκτίμητης άξιας, γιατί οι ραγιάδες δέν διέθεταν τότε τὰ μέσα να προμηθεύωνται πολεμοφόδια κι ούτε είχαν τον τρόπο να τ' άποθηκεύουν. Από πηγές άξιόπιστες μαθαίνουμε ότι οι Τουρκοί φεύγοντας άφησαν στο πεδίο της μάχης δέκα κανόνια, πάμπολλα όπλα και μπαρουτόβολα καθώς κι όλες τις άποσκευές τους κι άφθονο ύλικό κάθε λογής (φορεσιές, φέσια, ζῶνες, υποδήμα-

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ ΟΤΙ :

- 1) Με την λήξιν του σχολ. έτους δέον να έχωμεν:
 - α) δέοντως συμπληρωμένα τὰ Έρωτηματολόγια δράσεως ομάδων Ε.Ε. Σ.Ν.
 - β) Τὰ Λευκώματα και τους πίνακας ζωγραφικής.
 - γ) Τας εκθέσεις δράσεως ομάδων Ε.Ε. Σ.Ν. (μέσω των κ.κ. Έπιθεωρητών) προς συμμετοχήν του Σχολείου σας εις τον διαγωνισμόν «Άχ Κύρου».
 - δ) Σύντομον έκθεσιν περί του έορτασμού της 8ης Μαΐου με σχετικές φωτογραφίας, έφ' όσον είναι δυνατόν, ίνα αποσταλούν εγκαίρως εις την έν Γενεύη Ένωσιν των Έρυθρών Σταυρών.
- 2) Το τεύχος Μαΐου είναι τὸ τελευταίον του λήγοντος σχολ. έτους 1969-70 και τὰ εμβάσματα δια την έξόφλησιν του λογαριασμού του Περιοδικού δέον να άποσταλούν άπροσώπως, Έλληνικών Έρυθρών Σταυρών, Λυκαβηττού 1, διότι άλλως δυσχεραίνεται ή είσπραξις.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Κατά τον Μάϊον εὐθὺς ὡς νυκτώσῃ βλέπει κανεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ τρία πρῶτα φωτεινὰ ἄστρον, τὴν Ἀφροδίτην πρὸς δυσμὰς, τὸν Σείριον πρὸς τὰ ΝΔ καὶ τὸν Ἀρκτοῦρον πρὸς τὰ ΒΑ. Ὀλίγον ἀργότερα, δὲ ταν σκοτεινίᾳ τοῦ Οὐρανοῦ θὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἄστρον.

Τὸ πρῶτον ζῳδίων πού προβάλλει τὸ βράδυ εἰς τὴν Ἀνατολὴν εἶναι ἡ Παρθένος, τῆς ὁποίας τὸ τελευταῖον πρὸς τὰ κάτω ἄστρον εἶναι ὁ λαμπρὸς Στάχυς. Ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω τοῦ Στάχυος καὶ ἀριστερὰ ἔρχεται ὁλόλαμπρος ὁ πλα-

νῆτης Ζεὺς. Ἀλλὰ ἂς ἴδωμεν μετὰ τὴν σειρὰν τῶν τῶν πλανητῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Μαΐου.

Ὁ Ἑρμῆς τὴν 9ην τοῦ μηνὸς θὰ εὐρεθῇ εἰς κατωτέραν συνόδον πρὸς τὸν ἥλιον, δηλαδὴ θὰ εἶναι μεταξὺ Γῆς καὶ Ἡλίου εἰς εὐθυγράμμισιν. Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ καλύψῃ τὸν ἥλιον. Ἄν εἶχε μεγάλον ὄγκον ἡ Σελήνη, θὰ εἶχαμεν ἐκλειψιν ἡλίου. Ἀλλὰ ὅπως ὁ Ἑρμῆς ἔχει μικρὰν διάμετρον, ἡ κάλυψις τοῦ Ἡλίου θὰ γίνῃ αἰσθητὴ μόνον εἰς τὴν παρατήρησιν διὰ τηλεσκοπίου ἀπὸ ὥρας 5.30' ἕως 13.30'.

Ἡ Ἀφροδίτη ἀπομακρύνεται διαρκῶς ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἐνῶ κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου δύνει ὀλίγον μετὰ τὴν 9ην ἑσπερινήν, κατὰ τὰ τέλη δύνει μετὰ τὴν 10ην. Τὴν 6ην Μαΐου εὐρίσκεται 6 μοίρας Β τοῦ Λαμπαδίου τὴν δὲ 9ην θὰ εἶναι σχεδὸν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸν Ἄρη.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἄρης διαρκῶς κατέρχεται πρὸς τὰ χαμηλότερα, ὥστε μετὰ τὴν 20ὴν Μαΐου καθίσταται ἀόρατος.

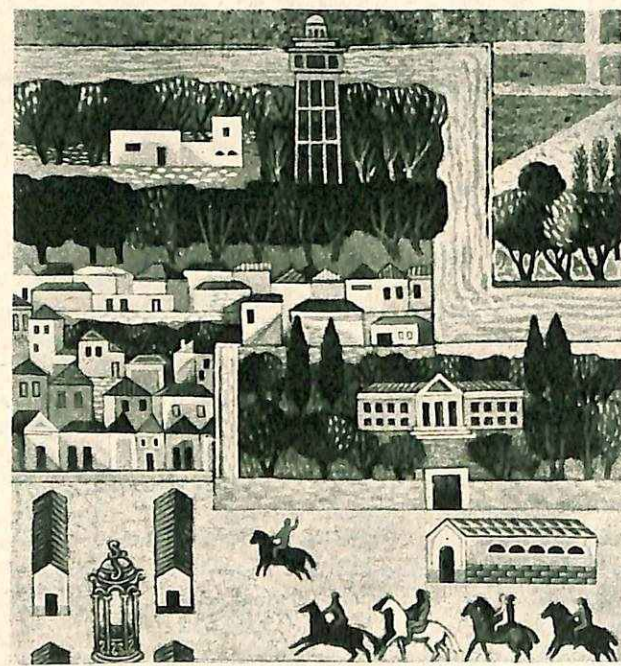
Ὁ Ζεὺς κατὰ τὸν Μάϊον εἶναι ὁρατὸς σχεδὸν καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἀνατέλλει μετὰ τὸ πρῶτον σκό-

τος εἰς τὰ ΝΑ. Κατὰ τὴν 1ην τοῦ μηνὸς διέρχεται τὸν μεσημβρινὸν σχεδὸν κατὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ δύνει περὶ τὴν 5ην πρωϊνὴν, τὴν δὲ 31ην Μαΐου διέρχεται τὸν μεσημβρινὸν γύρω εἰς τὰς 10 τὸ βράδυ καὶ δύνει τὴν 3ην πρωϊνὴν ὥραν.

Ὁ Κρόνος εὐρίσκεται εἰς συνόδον πρὸς τὸν ἥλιον καὶ διὰ τοῦτο καθ' ὅλον τὸν μῆνα θὰ εἶναι ἀόρατος.

Ἡ Σελήνη ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς ἐμφανίζεται εἰς τὸ λυκαυγὲς τῆς Ἀνατολῆς ὡς μῆνη φθίνουσα. Τὴν 5ην ἔχομεν Νέαν Σελήνην. Τὴν 7ην εὐρίσκεται ὡς μῆνη αὐξουσα 4 μοίρας Β τῆς Ἀφροδίτης, τὴν 6.30' μ.μ. καὶ τὴν 8.30' εἰς τὴν ἰδίαν ἀνίστασιν ἀπὸ τὸν Ἄρη. Τὴν 13ην ἔχομεν τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς Σελήνης καὶ τὸ ἀπογευμα τῆς 18ης εὐρίσκεται 6 μοίρας Ν τοῦ Διός. Τὴν 21ην θὰ εὐρίσκεται τὴν πρωϊαν εἰς τὸ ζῳδίων τοῦ Σκορπίου καὶ τὴν 28ην θὰ εἶναι εἰς τὸ τελευταῖον τέταρτον. Ἡ παρατήρησις τῆς Σελήνης εἶναι χρήσιμος, διότι ὅπως εἶναι εὐδιάκριτος μᾶς ὁδηγεῖ νὰ εὐρίσκωμεν τοὺς ἐκαστοτε εὐρισκομένους πλῆσιον αὐτῆς πλανήτας. ΠΑΛΑΙΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΑΘΗΝ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗ : «Ἡ πολιτεία»
(τμήμα μεγάλης συνθέσεως)

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2)

ἀπαντᾷ ὁ Γενναῖος. — Μὴ βλέπεις ἑμένα, — ἀνταπαντᾷ ὁ Καραϊσκάκης. Ἄν πᾶς ἐσύ, πάει ἡ Ἑλλάς, ἐνῶ, ἂν πάω ἐγώ, δὲν παθαίνει τίποτε ἡ Ἑλλάς. — Καὶ εἰς τὴν ἀπορίαν τοῦ Γενναίου διὰ τὰ λεγόμενα λέγει ὁ Καραϊσκάκης : «Ἐτσι τὸ λέγω καὶ ἔτσι εἶναι. Ἄν πᾶς ἐσύ, πάει ὁ Γέρος (καὶ ἐννοοῦσε τὸν Γέρο τοῦ Μοριά, τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη). Καὶ ἂν πάη ὁ Γέρος, πάει ἡ Ἑλλάς, ἐνῶ σὺν ἑμένα ἔχει καὶ ἄλλους τὸ ἔθνος».

Καὶ ἀπέθανεν ὁ Στρατάρχης ὅπως ἠύχθη : Εἰς τὸ Κεφαλόβρυσον, ὅπου ἐφονεύθη ὁ πάναγνος ἐκεῖνος ἥρως, ὁ Μάρκος Μπότσαρης, εἶχε στεῖλει καὶ ὁ Καραϊσκάκης ἐν μικρὸν σῶμα, αὐτὸς ὅμως, βαρύντατα ἄρρωστος — ὁ κάτισχνος αὐτὸς μέχρι τέλους τοῦ πολυταράχου καὶ ἐνδόξου βίου του ταλαιπωρημένος καὶ φυματικός — ἔμεινεν εἰς τὴν περιώνυμον μονὴν τοῦ Προυσοῦ. Φονεύεται ὁ Μάρκος. Καὶ οἱ Σουλιῶται φέρουν τὸ λείψανον εἰς τὴν μονὴν καὶ τὸ ἀποθέτουν εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ὁ Καραϊσκάκης σηκώνεται ἀπὸ τὴν στρωμνὴν του καὶ συρόμενος πηγαίνει καὶ φιλεῖ τὸν νεκρὸν καὶ τοῦ λέγει : «Ἄμποτε, ἥρωα Μάρκο, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τέτοιου θανάτου νὰ πάω».

Καὶ ὁ θάνατός του ἦτο, ἀληθινά, ὅπως ἠύχθη, ὅπως ἤρχοντο τότε ὅλοι οἱ καπεταναῖοι, ὅλη ἡ Κλεφτουριά, ὅλος ὁ Ἀρματωλισμός : Νὰ πᾶνε ἀπὸ βόλι !

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΛΥΤΡΩΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Κουρασμένα καὶ βαριά ἔσερνε τὰ βήματά του ὁ Κύριος. Τὸ πρόσωπό του, λουσμένο στὸν ἰδρώτα καὶ στὴ σκόνῃ βουτηγμένο, διατηροῦσε τὴν ἀρχοντικὴν τοῦ ἀπλότητά. Τὰ φτωχικὰ μὰ ἀξιοπρεπῆ ρούχα μαρτυροῦσαν τὴν πολὺν ὁδοιπορίαν τοῦ θεοῦ Ραββί.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁλόκληρη ἡ μέρα αὐτὴ κοπιᾶστικὴ ἦταν, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ χαρούμενη, γιατί τὰ δῖχτυα τοῦ μεγάλου Ψαρά εἶχαν ἀσφυκτικὰ γεμίσει ἀπὸ μικρὰ καὶ μεγάλα ψάρια.

Ἐκεῖ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ δρόμος ἔφερε τὰ βήματα τῆς ἱερῆς συνοδείας σ' ἓνα παμπάλαιο φρέαρ. Ἡ τοπικὴ παράδοσι ἔλεγε, ὅτι τὸ φρέαρ αὐτὸ εἶχε μεγάλη ἱστορία. Σκάφτηκε τότε πού ζοῦσε κ' ἔβρασκε τὸ ποίμνιό του στὰ μέρη αὐτὰ ὁ δίκαιος Πατριάρχης Ἰακώβ. Ὡραῖο τὸ πηγάδι, μὲ πέτρινα χεῖλη, ἀμέσως προκάλεσε τὸ Χριστό. Πλησιάζει, σκύβει καὶ κοιτάζει τὸ μεγάλο του βάθος, ὅπου, κρυστάλλινος καθρέφτης, λαμποκοποῦσε στὸν πυθμένα τὸ νερὸ τῆς γῆς, ἀσήμε πεντακάθαρο. Ἀλλὰ τί κρίμα ! Λεῖπει τὸ ἀντλήμα, πού θὰ ἔδενε κανεὶς τὸ σκονὶ γιὰ νὰ τὸ τραβήξῃ γεμάτο ἐπάνω. Ἀδμονία καὶ προσμονὴ κατέλαβε τοὺς κουρασμένους ὁδοιπόρους.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, μὰ κανεὶς δὲν φαίνονταν νᾶρχεται. Ἡ ἐρημιὰ τοῦ τοπίου, ἡ ἄβατη καὶ ἀνυδρὴ γῆ, μεγάλωναν τὸ βασανιστικὸ αἶσθημα τῆς δίψας, τὴν ἔκαναν ἀφόρητη. Πάνω στὴν ὥρα, ἐκεῖ πού ἡ ὑπομονὴ τοὺς ἔφθασε στὰ ὅρια τῆς ἐξαντλήσεως, κάνει τὴν ἀγνὴ ἐμφάνισι τῆς στήν ἀκρὴ τοῦ δρόμου μιὰ γυναίκα λυγερή. Προχωρεῖ περήφανα μὲ βῆμα ἀργό, αὐτοθαυμασμὸ γεμάτη, χωρὶς μαντῆλι στὸ κεφάλι. Ἐδειχνε ὅτι ἦταν ἐξελιγμένη καὶ ἀπὸ μεγάλο τζάκι. Κοντοζυγώνει, ξεκάθαρα πιά φαίνεται ὅτι κρατᾷ λαγῆνι στὸν ὦμο, καὶ κάδο στὸ χέρι μὲ σκονί. Ρίχνει μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στοὺς συγκεντρωμένους, πού τὸ παρουσιαστικὸ τοὺς μαρτυροῦσε πὼς ἦταν ψαράδες τῆς Γαλιλαίας. καὶ προσπερνάει. Στυλίζει τὸ σκονί καὶ ρίχνει τὸν κάδο στὸ πηγάδι μέσα γιὰ ν' ἀνεβάσῃ νερὸ. Σὲ λίγα λεπτά εἶναι γεμάτο τὸ σταμνὶ τῆς. Ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ τὴν πλησιάζει ὁ Χριστὸς καὶ τῆς λέει :

— Δώσε καὶ σὲ μένα λίγο νερὸ.

Αὐτὴ ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητο αἶτημα τοῦ ξένου, πού φαίνονταν μάλιστα καὶ Ἰουδαῖος ἀπὸ τὸ ντύσιμο καὶ τὴν προφορὰ του. Ἡ γυναίκα δὲν κρατήθηκε μὲ αὐστηρὸ ὕφος ἐπετίμησε τὸν Ἰουδαῖο λέγοντάς του :

— Πὼς ἐσύ ζητᾷς ἀπὸ μένα νερὸ; Ξεχνᾷς ὅτι δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες; Ὁ Χριστὸς δέχτηκε τὴν ἐπιτίμησιν μὲ γλυκύτητα καὶ τῆς εἶπε.

— Ἄν, κόρη μου, γνώριζες ποῖος εἶμαι, ὅχι μόνο θὰ μοῦ ἔδινες νὰ πιῶ ἀπὸ τὸ δικό σου νερὸ, ἀλλὰ θὰ ζητοῦσες νὰ ξεδιψᾷς ἀπ' τὸ δικό μου. Γιατί ὅποιος πίνει τὸ ὕλικό νερὸ θὰ διψᾷ καὶ πάλι. Ἐκεῖνος ὅμως πού θὰ πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ πνεύματος, ποτὲ δὲν θὰ διψᾷ καὶ θὰ γίνῃ καὶ ὁ ἴδιος βρυσσομάνη γιὰ νὰ ποτίζονται καὶ ἄλλοι.

— Παράξενα τὰ λόγια σου, ξένη, καὶ βαθυστόχαστα.

Κοντοστάθηκε ἡ γυναίκα. Ἡ ἐντύπωσι πού τῆς προξένησαν τὰ θεϊκὰ λόγια ἦταν μεγάλη. Ἀμέσως ἐξοικειώθηκε μαζί του. Ἄφησε κάτω τὸ σταμνὶ καὶ

τὸν κάδο καὶ στάθηκε ἀντίκρυ στὸν Κύριο μὲ κατάνυξι, μαγεμένη ἀπὸ τὸν θεῖο λόγο.

Ἡ συζήτησι προχώρησε. Πολλὰ τὰ ἀναπάντητα θρησκευτικὰ ἐρωτήματα καὶ πιεστικά.

— Ἐσύ, πού φαίνεσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, λέει ἡ γυναίκα, πές μου, πού λατρεύεται ὁ Θεός; Στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Γαρίζιν, ὅπως διδάσκουν οἱ Σαμαρεῖτες. ἢ στὸν ναὸ τοῦ Σολομώντος, κατὰ τοὺς Ἰουδαίους. Ξέρεις τί ἀβυσσαλεὸ μῖσος χωρίζει τίς δυὸ φυλὲς γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Μὲ φιλόνηρωπὴ κατανόησιν δέχτηκε ὁ Κύριος τὴν ἐρώτησι. Ἡ ἀπάντησί του ἦταν ἡ πιὸ βαρύντιμη διακρίσι τῆς μονοθεΐας, καταλύτης τῆς εἰδωλολατρίας :

Σχ.δ. ΗΛ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΥ

— Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ ἐκεῖνοι πού τὸν λατρεύουν πρέπει νὰ τὸν λατρεύουν πνευματικὰ καὶ ἀληθινά.

Ἀλήθεια ἀμάραντη, πού γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούσθηκε πάνω στὴ γῆ. Κ' εἶναι ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἡ ἀφετηρία τῆς ἐκμηδενίσεως τῆς εἰδωλολατρίας, ἀφοῦ ἀποκαλύπτει στοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι χειροπιαστὸ κατασκευάσμα, ἀλλὰ πνεῦμα αἰώνιο καὶ καθαρὸ. Πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα συνέσεως καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα πνεῦμα ἀγάπης μεγάλης καὶ ἀπεραντῆς εἶναι ὁ Θεός. Πράγματι, μεγαλύτερη τιμὴ ἀπὸ τὸ νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς διὰ τοῦ μονογενοῦς του αὐτὲς τίς ἀλήθειες σὲ μιὰ ἀπλὴ γυναίκα, δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ.

Πνεῦμα ὁ Θεός, ἐνῶ οἱ ἄλλες θρησκείες ἐδίδασκαν ἓνα θεὸ τύπο καὶ ὁμοίωμα τοῦ ἀνθρώπου ὕλιστικό, πού ζητοῦσε θυσίαι αἱματηρές.

Κατάπληκτη ἀκούει τίς ὑψηλὲς διδασχὲς ἡ γυναίκα. Τὰ τεῖχη τῆς ἀμφιβολίας ὑποχωροῦν μπροστά στὴ δύναμιν τῆς πίστεως. Σὲ μιὰ στιγμὴ παρατάει στάμνα καὶ κάδο γιὰ νὰ τρέξῃ στὴν κοντινὴ Σαμάρεια καὶ νὰ φωνάξῃ μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμιν στοὺς συμπατριῶτες : «Εὐρήκαμε τὸν Μεσσία. Ὁ Χριστός, πού αἰῶνες ἐνοσταλοῦσαμε, ἦλθε. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Μοῦ εἶπε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς μου καὶ μοῦ ἀπεκάλυψε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὴν πραγματικὴν τοῦ λατρείας. Ἄς τρέξουμε νὰ τὸν προῦπανθήσουμε». Ὁ λαὸς ἐσεσηκώθηκε. Σύσσωμος ἔσπευσε εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Ἐτσι, ἀπὸ μιὰ ἀμαρτωλὴ μὲ ζωὴν ἀνώμαλη, πού ἀληθινὰ ἀγάπησε τὸν Σωτῆρα καὶ πικρὰ μετάνιωσε γιὰ τίς ἀμαρτίες τῆς, γνώρισε ὁλόκληρη ἡ Σαμάρεια τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ καθαγιασθήκε ἀπ' αὐτό.

Ἡ ἐκκλησία ἀγία τὴν ἀνεγνώρισε τὴν Σαμαρείτιδα καὶ ὁ χριστιανικὸς κόσμος φωτεινὴν ἱεραπόστολον τὴν καθιέρωσε καὶ τὴ γιορτάζει τὴν τετάρτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα.

ΓΕΩΡ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Η μονομαχία των μάγων

Μια φορά ήταν ένα φτωχό παλληκάρι που έφυγε από το σπίτι του και πήγε να βρή δουλειά σε μια μεγάλη πολιτεία.

Στάθηκε τυχερός, γιατί από την πρώτη κιόλας ημέρα έπιασε δουλειά σ' ένα βιβλιοπωλείο.

— Άκουσε, ξέने, του είπε το αφεντικό του. Αυτό που θέλω από έσένα, είναι να ξεσκονίζεις κάθε μέρα όλα τα βιβλία του μαγαζιού. Μονάχα ένα δεν θα πειράξης. Αυτό το μικρό βιβλιαράκι, που είναι έπάνω στο ψηλό κείνο ράφι. Πρόσεξε καλά γιατί μεγάλο κακό σε περιμένει αν με παρακούσης.

Το παλληκάρι έβαλε βαθεία στην καρδιά του τα λόγια του αφεντικού του. Από κείνη την ημέρα, για δυο δόκλχηρα χρόνια, δεν έκανε άλλο παρά να κατεβάξη όλα τα βιβλία και να τα ξεσκονίζει προσεκτικά. Το μικρό βιβλιαράκι, ούτε να το κοιτάξη δεν τολμούσε. Κάποτε όμως, που το αφεντικό του έλειπε ταξίδι, παράτησε τη δουλειά του, στάθηκε κάτω από το ράφι με το απαγορευμένο βιβλίο και το κοίταζε καλά-καλά. Το έτρωγε, βλέπεις, η περιέργεια.

— Γιατί τάχα να μην το πιάσω στα χέρια μου; σκέφθηκε. Τί κακό μπορεί να κάνη ένα τόσο δα βιβλιαράκι; Εύκαιρία τώρα που λείπει το αφεντικό, να του ρίξω μια ματιά. Το ξαναβάξω ύστερα στο ράφι του και ούτε γάτα, ούτε ζημιά!

Μια και δυο λοιπόν, κι αφού η περιέργεια είναι πάντα κακός σύμβουλος, ανέβηκε σε μια σκάλα και κατέβασε το βιβλίο. Το πήρε στα χέρια του, το άνοιξε κι άρχισε να το διαβάξη. Όσο προχωρούσε όμως στο διάβασμα, τόσο το πρόσωπό του φωτιζόταν από ένα χαμόγελο. Γιατί το βιβλιαράκι αυτό έγραφε μέσα, πώς να γίνη κανείς καλός μάγος! Είχε οδηγίες για να μεταμορφώνεται ο άνθρωπος σε πουλί, ή ζώο, ή ακόμα και φίδι! Το παλληκάρι, διάβασε όλες τις οδηγίες με μεγάλη προσοχή κι ύστερα κοίταξε αν μπορούσε να πετύχη τίποτα μοναχό του.

Τις δυο πρώτες φορές δεν κατάφερε το παραμικρό, γιατί μπέρδευε τις μαγικές λέξεις. Την τρίτη όμως και τελευταία, ένοιωσε πώς μίκραινε, μίκραινε, μίκραινε, ώσπου γίνηκε ένα μικρό χελιδόνι. Έπιασε το βιβλιαράκι με τα πόδια του και πέταξε ψηλά στον ουρανό, κατά τη μεριά που έπεφτε το πατρικό του σπίτι.

Ο πατέρας του ξαφνιασθηκε σαν είδε ένα χελιδόνι να μπαίνει από το παράθυρο μέσα στο δωμάτιό του. Πιο πολύ όμως παραξευεύτηκε όταν το χελιδόνι χάθηκε και στη θέση του φάνηκε ο γιός του, που είχε δυο δόκλχηρα χρόνια να τον δει.

Το παλληκάρι τον χαιρέτησε πρόσχαρά και του είπε:

— Πατέρα, τελείωσαν πια τα βάσανα της φτώχειας. Τώρα μπορούμε να γίνουμε κι έμεις εύτυχισμένοι και πλούσιοι. Τούτο το μαγικό βιβλίο θα μας βοηθήσει.

— Και πώς θα γίνη παιδί μου, αυτό το πράγμα; ρώτησε περίεργος ο γέρος.

Στη στιγμή τότε το παλληκάρι είπε κάτι μαγικά λόγια και μεταμορφώθηκε σ' ένα καλοθρεμμένο,

όμορφο βόδι.

— Πήγαίνε με τώρα στην αγορά και πούλησέ με σε κείνον που θα σου δώσει τα πιο πολλά λεφτά, είπε στον πατέρα του. Μην ξεχάσης όμως, όταν με πουλήσης, να κόψης την κλωστή που είναι δεμένη στο άριστερο πισινό πόδι μου. Αν δεν το κάνης αυτό δεν θα ξαναγίνω ποτέ άνθρωπος!

Ο γέρος πήγε άμέσως το βόδι στην αγορά κι εύθως ένα σωρό άνθρωποι τον τριγύρισαν, για να καμαρώσουν το όμορφο και γεροδεμένο ζωντανό. Ήρθε κι ένας πλούσιος έμπορος, που μόλις είδε το βόδι,

Σχ. Π. ΒΑΛΑΣΑΚΗ

πρόσφερε μια πάρα πολύ καλή τιμή, για να το αγοράσει. Ο γέρος πήρε τότε τα λεφτά κι έδωσε στον έμπορο το ζώο, αφού πρώτα έκοψε την κλωστή, που ήταν περασμένη στο πισινό του πόδι.

Ο έμπορος ωδήγησε το βόδι στο σπίτι του και το έβαλε στο σταύλο του. Όταν όμως το άλλο πρωί σηκώθηκε και πήγε να το δει, αντί για το βόδι, μέσα στο σταύλο βρισκόταν μονάχα ένα μεγάλο δεμάτι σανό. Το καλοθρεμμένο ζώο, με τη βοήθεια του μαγικού βιβλίου, είχε ξαναγίνει άνθρωπος και είχε ξαναγυρίσει στο πατρικό του σπίτι.

Για λίγον καιρό, το παλληκάρι κι ο πατέρας του πέρασαν ζωή χαρισάμενη. Μολις όμως τελείωσαν τα λεφτά, ο νεος συμβουλευθηκε γι' άλλη μια φορά το μαγικό βιβλίο, κι έγινε ένα κατάμαυρο άλογο. Όταν το πήγε ο πατέρας του στο αλογοπάζαρο, όλοι οι άνθρωποι δεν είχαν μάτια παρά για το ωραίο, κατάμαυρο ζώο.

Στο μεταξύ όμως, το αφεντικό του νέου, γύρισε από το ταξίδι του και μόλις έφθασε στο μαγαζί του, κατάλαβε τί είχε γίνει. Κι όπως στην πραγματικότητα ήταν ένας μάγος, κοίταξε τη μαγική του σφαίρα κι ανακάλυψε που βρισκόταν ο νέος. Πήγε λοιπόν στο αλογοπάζαρο και μόλις είδε το κατάμαυρο άλογο, πρόσφερε μια πολύ μεγάλη τιμή στον πατέρα του, για να το αγοράσει. Ο γέρος δεν ήξερε το αφεντικό του γιού του και δέχθηκε άμέσως να του πουλήση το ζώο. Το άλογο όμως δεν στεκόταν ήσυχο κι όλη την ώρα κλωτσούσε κι έκανε να φύγη. Ο γέρος νόμιζε πως ο γιός του τα έκανε όλ' αυτά, για να δείξη στον άγοραστή, τί γεροδεμένο άλογο έπαιρνε. Πάνω στη χαρά του μάλιστα που είχε πετύχει μια τόσο καλή τιμή, έδωσε στο μάγο το άλογο δίχως να κόψη την κλωστή που ήταν δεμένη στο πισινό πόδι του. Όταν το θυμήθηκε, ήταν πια αργά. Άλογο κι αγοραστής είχαν χαθή. Δε στενοχωρήθηκε όμως και πολύ ο γέρος:

— Ο γιός μου, σκέφθηκε, έχει μάθει τόσα πολλά πράγματα απ' αυτό το μαγικό βιβλίο, που σίγουρα θα βρή κάποιον τρόπο να τα βγάλη πέρα μονάχος του. Είμαι σίγουρος, πως πολύ γρήγορα θα ξεγελάσει αυτόν που τον αγόρασε και θα ξαναγίνη άνθρωπος!

Ο μάγος θυμωμένος για την παρακοή του νέου, είχε βγάλει απόφασι να τον τιμωρήσει σκληρά. Έπειδή όμως το βραδάκι είχε φθάσει κι ήταν κουρασμένος, έβαλε το άλογο στο σταύλο του κι έπεσε να κοιμηθή. Στο σταύλο μέσα βρισκόταν κι άλλα άλογα. Κάθε νύχτα ένας υπηρέτης έρχότανε, θούρτιζε το τρίχωμα των ζώων και γυάλιζε τις σέλλες. Εκείνη τη βραδιά λοιπόν, ήταν η σειρά ενός παιδιού και μόλις εκείνο είδε το όμορφο, κατάμαυρο άλογο, έτρεξε να το χαϊδέψη.

— Καλό μου παιδί, είπε τότε το άλογο, μήπως έχεις κανένα μαχαίράκι στην τσέπη σου;

Ο νέος τα έχασε.

— Δεν είσαι μονάχα το πιο όμορφο ζώο του κόσμου, φώναξε στο άλογο. Είσαι και το πιο θαυμαστό, αφού έχεις ανθρώπινη μιλή. Ναί, έχω μαζί μου, ένα κοφτερό μαχαίράκι. Τί το θέλεις;

— Νά, έκανε το άλογο. Στο άριστερο πισινό πόδι μου είναι δεμένη μια χοντρή κλωστή. Κόψε τη, να χαρής τα μάτια σου, γιατί με σφίγγει και με πονάει πάρα πολύ!

Το παιδί έβγαλε το μαχαίράκι του κι έκοψε την κλωστή. Στη στιγμή τότε το κατάμαυρο άλογο χάθηκε, και στη θέση του φάνηκε ένας μεγάλος σωρός από σανό. Ένα χελιδόνι πετάχτηκε έξω από τούτο το σωρό και τσόκασε από την άνοιχτη πόρτα του σταύλου.

Όταν ο μάγος εύπησε τα χαοάματα, κατάλαβε τί είχε γίνει. Δίχως να χάση καιρό, είπε μια μαγική λέξη κι έγινε ένας μεγάλος αϊτός. Μέσα σε λίγη ώρα είχε φθάσει το χελιδόνι και χίμηξε εωπίσω του, να το πιάση με τα σουβλενά του νύχια. Το χελιδόνι όμως τον είχε δει, κι ήξερε πως ο αϊτός δεν ήταν άλλος από

το μάγο, το παλιό του αφεντικό. Για να γλυτώση κατέβηκε χαμηλά στη γη κι είδε μπροστα του έναν μεγάλο πύργο. Σ' ένα παράθυρο στεκότανε μια όμορφη πριγκήπισσα. Το χελιδόνι τότε ζύγωσε κοντά της και μεταμορφώθηκε σ' ένα χρυσό δαχτυλίδι, που κύλησε καταγής σιμά στα πόδια της πριγκήπισσας. Η πεντάμορφη κοπέλλα έσκυψε, το σήκωσε και το πέρασε στο δάχτυλό της. Από ψηλά όμως, ο αϊτός τα είχε δει όλα. Μια και δυο λοιπόν μεταμορφώθηκε σ' έναν όμορφο νέο, μπήκε στον πύργο και ζήτησε να δει την πριγκήπισσα.

— Πεντάμορφη βασιλοπούλα μου, της είπε τότε, γαλίφικα. Ήρθα από μια μακρινή χώρα, μόνο και μόνο για να σου δείξω μερικά διασκεδαστικά παιχνίδια! Είμαι ταχυδακτυλουργός κι αν μου δώσεις το χρυσό τούτον κρίκο που φοράς στο κρινένιο δαχτυλάκι σου, θα σου δείξω ένα θαυμάσιο παιχνίδι!

Η πριγκήπισσα έβγαλε το δαχτυλίδι κι έκανε να το δώσει στον ταχυδακτυλουργό. Μόλις όμως τόπισσε στο χέρι της, το δαχτυλίδι χάθηκε κι έγινε ένα μικρούτσικο σποράκι από καλαμπόκι, που χώθηκε σε μια τρυπούλα του πατώματος. Ο ταχυδακτυλουργός τότε μεταμορφώθηκε σ' ένα μεγάλων κόκκορα, που πήγε ν' αρπάξη το καλαμπόκι με το ράμφος του. Το σποράκι γίνηκε μονομιάς μια μεγάλη, καστανόξανθη άλεπου. Άρπαξε το κεφάλι του κόκκορα με τα σουβλερά δόντια της και τον έπνιξε! Η άλεπου τότε χάθηκε και στη θέση της φάνηκε το παλληκάρι. Εύχαρίστησε την πριγκήπισσα που είχε φορέσει στο δάχτυλό της το χρυσό δαχτυλίδι και της είπε την παράξενη ιστορία του.

Η πριγκήπισσα κρεμόταν από τα χείλη του όλη εκείνη την ώρα, κι όταν τελείωσε, είπε στο παλληκάρι πως ήταν τυχερός που νίκησε το μάγο.

— Όσο για το βιβλίο σου, του είπε, εγώ θα φερόμουν να έχω στα χέρια μου ένα τέτοιο μαγικό πράγμα. Καλύτερα να δουλεύη τίμια κανείς και να κερδίζη με τον κόπο του το ψωμί του, παρά να περιμένη την τύχη του με τα μαγικά βιβλία.

Το παλληκάρι, για να την ευχαριστήσει, πέταξε τότε το βιβλίο στη φωτιά και γύρεψε την πριγκήπισσα για γυναίκα του. Εκείνη δέχτηκε άμέσως, γιατί από την πρώτη στιγμή είχε συμπαθήσει τον όμορφο νέο.

Παντρεύτηκαν λοιπόν, πήραν μαζί τους στον πύργο και τον πατέρα του νέου, κι έζησαν όλοι μαζί εύτυχισμένοι και χαρούμενοι.

(Μετάφρ. από το γερμανικό)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Όσοι μας στέλνουν χειρόγραφα, πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους ότι:

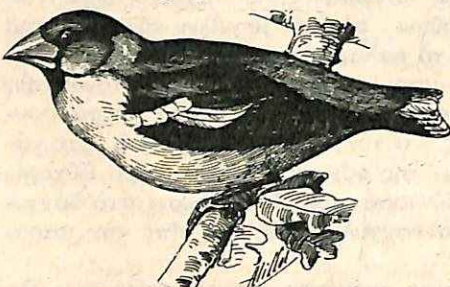
● Αυτά που κυρίως μας ενδιαφέρουν είναι τα κείμενα που συμβάλλουν στην διάδοσι των ανθρωπιστικών ιδεών του Έρυθρου Σταυρού και τη διάπλασι νέων με Έλληνοχριστιανικές αρχές (π.χ. περιγραφή ερυθροσταυρικών δραστηριοτήτων, έξαρσις γενναίων πράξεων, προβολή μορφών που συνετέλεσαν στην αναιούφισι πασχόντων συνανθρώπων κ.λ.π.).

● Τα παιδικά σχέδια πρέπει να είναι πρωτότυπα και όχι αντίγραφα ξένων σχεδίων.

ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ ΣΕ ΤΡΟΦΗ

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ πουλιά εἶναι ὠφέλιμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἰδιαίτερος ὅμως τὰ ἐντομοφάγα. Καὶ τοῦτο γιὰ αὐτὰ καταστρέφουν καθημερινῶς δισεκατομμύρια ὀλόκληρα ἀπὸ τὰ βλαβερά ζώδια, τὰ ὁποῖα εἶναι δύσκολο νὰ καταπολεμήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Βέβαια, ὅλα τὰ πουλιά δὲν τρέφονται μὲ ἐντομα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὠφέλιμα μονάχα τὰ ἐντομοφάγα.

Ἄν συγκρίνωμε τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς πὺν τρώει καθημερινῶς ἓνα πουλί, μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός του θὰ μᾶς προξενήσῃ κατάπληξι τὸ πόσο μεγάλη ποσότητα τροφῆς χρειάζεται καθημερινῶς κάθε πουλί.

Ο ΧΟΝΤΡΟΜΥΤΗΣ. Τρέφεται κυρίως μὲ κόκκους, πὺν σκοτώνει μὲ τὸ δυνατό ράμφος του.

Καὶ μάλιστα περισσότερο τρῶνε τὰ μικρότερα. Γιὰ νὰ πεισθῇτε θὰ σᾶς φέρω μερικὰ παραδείγματα:

Ἄν μᾶς ξέρομε τίς παπαδίτσες, κάτι μικρὰ χαριτωμένα πουλάκια πὺν μοιάζουν σὰν νὰ ἔχουν μαύρη σκουφίτσα στὸ κεφάλι. Τὰ πουλιά αὐτά, κατὰ μικρὴ συνήθεια συντροφίης, πετοῦν ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο καὶ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ τίς σχισμάδες καὶ τίς ζαρωματιές τοῦ φλοιοῦ, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν ἐντομα, κάμπιες, αὐγά.

Λοιπὸν κάθε αἰγίθαλος, ὅπως εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τῆς παπαδίτσας — τρώει καθημερινῶς ἐντομα, πὺν τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Κάμετε τώρα σύγκρισι μὲ τὸν ἑαυτὸ σας: Ἄν ἓνα παιδί πὺν ζυγίζει π.χ. 30 κιλά, ἐχρειάζονταν τὴν τροφὴν καθημερινῶς, ὅση χρειάζεται ἓνας αἰγίθαλος, θὰ ἔπρεπε νὰ τρώγῃ τουλάχιστον 21 κιλά τροφίμα κάθε μέρα!

Καὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ αἰγίθαλοι, πὺν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ποσότητα τροφῆς. Θέλετε ἄλλα παραδείγματα; Ἄς πάρωμε τὴν τσίχλα: χρειάζεται καθημερινῶς τροφὴ ἴση

μὲ τὸ 40% τοῦ βάρους τῆς. Ὁ δρυοκολάπτης, ὁ γνωστὸς μᾶς πελεκάνος, πὺν προστατεύει τὸ δάσος ἀπὸ τὰ φυλλοφάγα ἐντομα, χρειάζεται τὴν ἡμέρα τουλάχιστον 70 γραμμάρια κάμπιες γιὰ νὰ διατηρηθῇ στὴ ζωὴ, ἐνῶ ὁ ἴδιος μόλις ζυγίζει 200 γραμμάρια! Θέλετε νὰ μάθετε καὶ γιὰ τὸ βασιλίσκο, δηλαδὴ τὸ γνωστὸ μᾶς τρυποκάρυδο; Ἄν βάλετε στὸν ἓνα δίσκο μᾶς ζυγαριᾶς τὸ βασιλίσκο καὶ στὸν ἄλλο τὴν τροφὴν, πὺν τρώει κάθε μέρα, θὰ βρῇτε τὸ βάρος τοῦ ἀκριβῶς τὸ ἴδιο!

Καὶ τὰ μεγαλύτερα πουλιά χρειάζονται μεγάλες ποσότητες τροφῆς, ὅχι ὅμως καὶ ἴδια ἀναλογία μὲ τὰ μικρότερα. Ἄν περιστέρω τρώει τὴν ἡμέρα ἕως 1000 σπειριὰ σιτάρη καὶ μὴ κουκουβάγια χρειάζεται τουλάχιστον 6 ποντικούς.

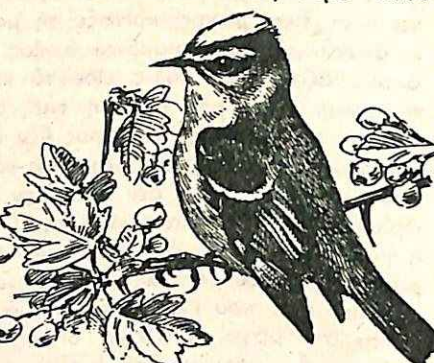
Τὰ πουλιά ὅμως, πὺν ξεπερνοῦν ὅλα τὰ ἄλλα, εἶναι τὰ κολύβρια, τὰ πὺν μικρὰ πουλιά τοῦ κόσμου, πὺν ζοῦν στὴ Κεντρικὴ καὶ Νότιο Ἀμερικῇ.

Τὸ βάρος τοῦ σώματός τους εἶναι τὸ πολὺ—πολὺ 3—4 γραμμάρια. Καὶ ὅμως γιὰ νὰ ζήσουν χρειάζονται διπλάσια τροφὴ. Φαντασθῇτε ἓνα παιδί πὺν ζυγίζει 30 κιλά, νὰ ἤθελε κάθε μέρα 70 κιλά τροφῇ!

Καὶ τώρα θὰ ἐρωτήσετε ἴσως: Ἄν τὰ πουλιά δὲν εὑρουν τὴν ποσότητα τῆς τροφῆς πὺν τοὺς χρειάζεται, τί θὰ γίνῃ; Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δυστυχῶς πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Τὰ μικρὰ πουλάκια, χελιδόνια, ἀηδόνια, μυιοχάφτες — δὲν ἀντέχουν στὴ νηστεία παραπάνω ἀπὸ 24 ὥρες. Τὰ μεγαλύτερα ἀντέχουν περισσότερο, ὅπως π.χ. ἡ κότα, πὺν μπορεῖ νὰ μείνῃ χωρὶς τροφὴ, καὶ 20 μέρες.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ εἰποῦμε ὅτι πολλὰ εἶδη πουλιῶν, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἑλλειψὶ τροφῆς σὲ ὀρισμένες ἐποχὲς ἢ σὲ περιοχάς, ἀλλάζουν τὸ εἶδος τῆς τροφῆς των, ἀνάλογα μὲ τίς ἀνάγκες πὺν ἀντιμετωπίζουν. Ἄν εἶδος δρυοκολάπτη, π.χ. πὺν ζῇ στὰ δάση τῆς Βορείου Εὐρώπης, τὴν ἀνοιξὶ καὶ τὸ καλοκαίρι τρέφεται μὲ κάμπιες διαφόρων ἐντόμων. Τὸ χειμῶνα τρέφεται μὲ τοὺς σπόρους, τῶν πεύκων καὶ τῶν ἐλάτων. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ μὲ

τοὺς πελαργούς. Τὴν ἀνοιξὶ καὶ τὸ καλοκαίρι τρέφονται μὲ βατράχους, φῖδια, ποντικούς καὶ ἄλλα ζώδια. Τὸ χειμῶνα, πὺν βρίσκονται στὴν Ἀφρικῇ, τρέφονται μὲ ἀκρίδες.

Ο ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ. Κάθε μέρα χρειάζεται τόσο τροφὴ, ὅσο βαρύνει ὁ ἴδιος.

τεράστιες εἶναι ὄντως οἱ ποσότητες τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ἄλλων ἐπιβλαβῶν ζώδιων, τὰ ὁποῖα καταστρέφουν τὰ διάφορα πουλιά, τότε μόνον θὰ μπορέσωμε νὰ ἐκτιμήσωμε πόσο μεγάλες εἶναι οἱ ὠφέλειες πὺν μᾶς προσφέρουν οἱ φτερωτοὶ φίλοι μᾶς.

Ὁ Μωϋσῆς, ὁ νομοθέτης τῶν Ἑβραίων, εἰς τὸ Δευτερονόμιον, ὅπου δίνει πολλὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίους στὸ λαὸ του γιὰ νὰ εὐδοκιμήσῃ, συνιστᾷ στοὺς Ἑβραίους νὰ προστατεύουν τὰ πουλιά ἂν θέλουν νὰ ἔχουν ἄφθονη συγκομιδῇ.

Ὁ Μισελῆ, ἓνας ὀνομαστὸς Γάλλος φυσιολόγος, γράφει ὅτι τὰ πουλιά μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ χωρὶς τὰ πουλιά.

Τὰ πουλιά, βλέπετε, δὲν τρέφονται ὅλα μὲ τὸ ἴδιο εἶδος τροφῆς. Ἄλλα εἶναι ἐντομοφάγα καὶ καταστρέφουν τὰ ἐπιβλαβῆ ἐντομα. Ἄλλα τρῶνε ἔρποντα, ἄλλα κυνηγοῦν ἐπιβλαβῆ θηλαστικά, ὅπως εἶναι τὰ διάφορα εἶδη τῶν ποντικών καὶ τῶν ἀρουραίων. Ἄλλα καὶ ἐκεῖνα πὺν τρέφονται μόνον μὲ κόκκους — καὶ γι' αὐτὸ λέγονται κοκκοφάγα—μᾶς προσφέρουν σημαντικὰς ὑπηρεσίας. Διότι τρῶνε ἑκατομμύρια σπόρων διαφόρων ζιζανίων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπιβλαβῆ γιὰ τίς διάφορες καλλιέργειες τοῦ ἀνθρώπου.

Μολυσμένες πληγές

Ὅσakis τὰ μικρόβια μᾶς πληγῆς πολλαπλασιάζουν τὸ δέρμα ἐρεθίζεται, κοκκινίζει καὶ γίνεται λεπτότερο. Μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ πρήξιμο γύρω ἀπὸ τὴν πληγὴ καὶ νὰ πιάσῃ πῶν. Τὰ σημεῖα αὐτὰ ἐμφανίζονται ἀπὸ τίς πρώτες ὥρες ἢ καὶ ἡμέρες τοῦ τραυματισμοῦ, ἀναλόγως τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὁργανισμοῦ, καὶ μᾶς δείχνουν ὅτι ἡ πληγὴ ἔχει μολυνθῇ.

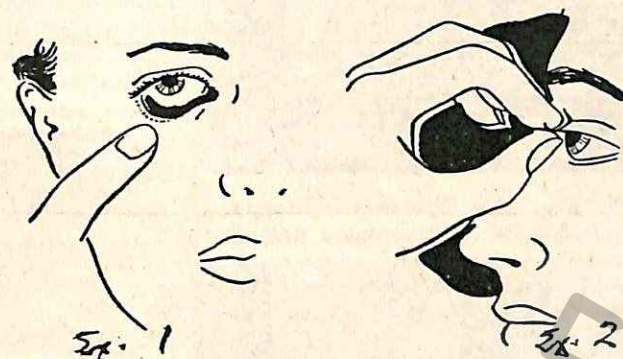
Ποτὲ μὴν πιέζετε μὴ μολυσμένη πληγὴ γιὰ νὰ βγῇ τὸ πῶν. Πηγαίνετε εἰς τὸν ἱατρόν. Ἄν αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως, κρατῇτε τὸ μολυσμένο μέρος σὲ ἡρεμία καὶ ἔχετε τὸ ὑψωμένο μ' ἓνα μαξιλάρι. Χρησιμοποιεῖτε ἐπιθέματα βουτηγμένα σὲ ζεστὸ νερό, πὺν ἔχετε βράσει προηγουμένως μὲ τρεῖς γεμάτες κουταλιὲς τῆς σούπας ἀλάτι.

Βλάβες στὰ μάτια

Συχνὰ στάχτες ἢ μόρια σκόνης πέφτουν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ματιοῦ.

Εἰς παρομοίαις περιπτώσεις ἀκολουθεῖτε τίς ἐξῆς ὁδηγίους:

1. Μὴν τρίβετε τὰ μάτια τοῦ παθόντος.
2. Μὴν ἐπιχειρεῖτε ποτὲ νὰ ἀπομακρύνετε τὸ ξένο

σῶμα μὲ ὀδοντόγλυφίδες, σπέρτα ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο ἀντικείμενο.

3. Μὴν ἐγγίσετε τὸ ἐρεθισμένο μάτι, γιὰ νὰ ἰδῇτε τί ἔχει, προτοῦ πλύνετε καλὰ τὰ χέρια σας.

Συνήθως τὸ καλύτερο, πὺν ἔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ στείλετε τὸν πάσχοντα εἰς τὸν ἱατρόν, ἀφοῦ δέσετε τὸ μάτι.

Ἄν εἰσθε προσεκτικὸς, μπορεῖτε ν' ἀπομακρύνετε τὸ ξένο σῶμα μὲ τὴν ἐξῆς μέθοδο:

α) Κατεβάσετε τὸ κάτω βλέφαρο καὶ κοιτάξετε μὴπως τὸ ξένο σῶμα εὐρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μέρους.

Ἄν τοῦτο εὐρεθῇ ἐκεῖ, εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ ἀπομακρύνετε, ἐγγιζόντας τὸ ἐλαφρὰ μὲ τὴν ἄκρη ἑνὸς καθαροῦ μανδηλίου ἢ ὑφάσματος.

β) Πιάστε τίς βλεφαρίδες τοῦ ἄνω βλεφάρου ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δείκτη (Σχ. 2). Πέστε στὸν πάσχοντα νὰ κοιτάξῃ ψηλὰ καὶ φέρτε τὸ ἐπάνω βλέφαρο πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ κάτω, ὥσπου

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

8 Μαΐου 1970

Ἐκατὸν δεκατρεῖς χῶραι, ἀποτελοῦσαι τὴν Ἑρυθροσταυρικὴν Οἰκογένειαν ὀλοκλήρου τῆς Ὑφηλίου, μαζὶ μὲ τὰς ἐν Γενεῇ Διεθνῆς Ἑρυθροσταυρικὰς Ὁργανώσεις — Διεθνή Ἑρυθρὸν Σταυρὸν καὶ Σύνδεσμον τῶν Ἑρυθρῶν Σταυρῶν — ἐώρτασαν ἐφέτος τὴν Παγκόσμιον Ἡμέραν τοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ, μὲ τὸ σύνθημα

" ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ -

ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ "

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἑρυθρὸς Σταυρὸς, ἡ Ἑρυθροσταυρικὴ Ὁργάνωσις τῆς Χώρας ἡ ὁποία ἐθεοποίησε τὴν Εἰρήνην, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἑρρίκου Ντυνάν, Ἰδρυτοῦ τοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ, εὐχεται τὴν παγκόσμιον ἐπικράτησιν τοῦ νέου συνθήματός του:

"ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ"

νὰ φθάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κάτω βλέφαρο. Ἄν καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν κάνετε τίποτε, μὴν ἐπιχειρήσετε ἐκ νέου.

Κόκκινα μάτια εἶναι, πολλὰς φορές, σημεῖον ὅτι κάποιο ξένο σῶμα ἐπάγχει σ' αὐτά, ἐνῶ ἄλλες πάλι φορές, μᾶς δείχνουν ὅτι ἔχουν μολυνθῇ. Σὲ καμμίαν ἀπὸ τίς δύο αὐτὰς περιπτώσεις δὲν πρέπει ὁ παρέχων τὰς πρώτας βοήθειαις νὰ ἐπέμβῃ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν, πὺν ὁ βολβὸς τῶν ματιῶν ἔχει γρατζίονισθῇ π.χ. ἀπὸ κλωνάρι δένδρου, ἢ εἰς περίπτωσιν πὺν κάποιο ἀντικείμενον π.χ. μὴ ἀγκίδα, ἔχει εἰσχωρήσῃ μέσα εἰς τὸν βολβὸν ἔστω καὶ κατὰ κλάσμα τοῦ ἑκατοστοῦ, τότε ἡ βλάβη ἴσως εἶναι σοβαρά. Ἀκόμη καὶ ἂν μολυνθῇ τὸ ἔμπαρ μὲν ξένο σῶμα νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ τραῦμα, δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσετε νὰ τὸ βγάλετε. Μπορεῖ μὲ τὸ ξένο σῶμα νὰ τραβήξετε καὶ κάτι ἀπὸ τὸ πολυτιμὸ περιεχόμενον τοῦ ματιοῦ. Τέτοια τραύματα εἶναι τόσο σοβαρά, ὥστε ὁ παθὼν πρέπει νὰ μὴν ξεπλωμένους καὶ ἀκίνητος. Ὅσο πὺν γρηγορὰ τοῦ παρασχεθῇ ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις, τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες ὑπάρχουν ν' ἀποφύγῃ σοβαρὰς ἐνοχλήσεις καὶ συνέπειες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ

Βοήθεια εις ένδεεις
Help to the needy

Ε.Ε.Ν. 2ου Γυμν. Θηλ. 'Αθηνών
Juniors of 2nd High School for Girls Athens

Ε.Ε.Ν. 1ου Δημ. Σχ. Π. Ψυχικού 'Αθηνών
Juniors of 1st Elem. School P. Psychico Athens

Ε.Ε.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Ζωγράφου 'Αθηνών
Juniors of 2nd Elem. School Zographou Athens

Ε.Ε.Ν. 28ου Δημ. Σχολ. Περιστερίου 'Αθηνών
Juniors of 28th Elem. School Peristeri Athens

Ε.Ε.Ν. 'Ιδιωτ. Σχ. 'Ανας Κρουσταλλάκη 'Αθηνών
Juniors of Priv. School Anna Kroustallaki Athens

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Παλ. Ζερβοχωρίου Ναούσης
Juniors of El. School Pal. Zervochori Naoussa

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. 'Αγίου Δημητρίου Πιερίας
Juniors of Elem. School Aghios Demetrios Pieria

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Σβορώνων Κεφ(λ)νίας
Juniors of Elem. School Svoronata Kefalinia

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Παραδεισίου Ρόδου
Juniors of Elem. School Paradissi Rodos

Ε.Ε.Ν. 'Ιδιωτ. Λυκείου 'Αθηνών Γ. Ζηρίδη 'Αμαρουσίου 'Αττικής
Juniors of Priv. School 'Athena' G. Zeride Amaraoussi Athens

Ε.Ε.Ν. 3ου Δημ. Σχολ. 'Ηρακλείου Κρήτης
Juniors of 3rd Elem. School Heraklio Krete

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχ. 'Ασσήρου Θεσσαλονίκης
Juniors of Elem. School Asseros Salonica

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Ευζώνων Παιονίας
Juniors of Elem. School Evzonon Peonia

Ε.Ε.Ν. 2ου Γυμν. 'Αρρ. 'Αθηνών
Juniors of 2nd High School for boys Athens

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. 'Αγγελοχωρίου Βεροίας
Juniors of Elem. School Aggelochori Veroia

Ε.Ε.Ν. 6ου Δημ. Σχολ. Αιγίου
Juniors of 6th Elem. School Aegeon

ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις Κοινότητα και σχολεία
Health in the Home

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Μουλίων Γόρτυνος
Juniors of Elem. School Moulia Krete

Ε.Ε.Ν. Γυμν. Κεραμειών Κεφαλληνίας
Juniors of High School Keramies Kefalenia

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. 'Ανατολής 'Ιεραιέτρας
Juniors of Elem. School Anatole Krete

Ε.Ε.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Μαρκοπούλου 'Αττικής
Juniors of 2nd Elem. School Markopoulon Attica

Ε.Ε.Ν. 3ου Δημ. Σχολ. 'Ηλιουπόλεως 'Αθηνών
Juniors of 3rd Elem. School Elioupolis

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχ. Μορφίου Παραμυθίας
Juniors of Elem. School Morfi Paramythia

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Σπάρτου 'Αμφιλοχίας
Juniors of Elem. School Sparto Amfilochia

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχ. Μουσούρων Μεσολογγίου
Juniors of Elem. School Moussoura Missolonghi

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Ρίγανης 'Αγρινίου
Juniors of Elem. School Regane Agrinion

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχ. Κάτω Βροντούς Δράμας
Juniors of Elem. School K. Vrontou Drama

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 21ης ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΥΠΟ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Την 9 Μαΐου ο Έλληνικός Έρυθρος Σταυρός εόρτασε εις τὰ Κεντρικά αὐτοῦ Γραφεῖα τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐπαναστάσεως 21 Ἀπριλίου παρουσίᾳ τῶν Μελῶν τῆς Διοικήσεως, τῶν Ἐφορειῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γραφείων.

Ὁ Πρόεδρος κ. Κωνσταντῖνος Γεωργακόπουλος, ἀφοῦ περιέγραψε τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιέλθῃ ἡ Χώρα κατὰ τὰ τελευ-

ταῖα ἔτη, ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῆς ἀποφασιστικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Στρατοῦ καὶ τὴν δράσιν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ποῦ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, κατάρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὴν κατάπτωσιν τῆς Νεολαίας, οἷα ἀτυχῶς παρατηρεῖται εἰς ἄλλας χώρας.

Παρόμοιοι πανηγυρισμοὶ τῆς 21 Ἀπριλίου ἐγένοντο εἰς τὸ ἐν Βουλᾷ Ἀσκληπιεῖον καὶ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΩΡΤΑΣΕ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΕΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΝ

Τὴν 11 Μαΐου ἡ Ἐνωσις Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων εόρτασε μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπισημότητα τὴν Παγκόσμιον Ἡμέραν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ ἐτίμησε τὸν Πρόεδρον τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κωνσταντῖνον Γεωργακόπουλον ἀνακηρύχασα τοῦτον Ἐπίτιμον Μέλος τῆς.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ὁ Ὑπουργὸς Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Α. Πάτρας, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Οἴκου τοῦ Ἀντιβασιλέως κ. Γ. Ἀλεβίζος καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Τὸν τιμώμενον Πρόεδρον τοῦ Ε.Ε.Σ. προσεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν κ. Πᾶνος

Τρουμπούνης, ἐξάρας τὴν προσωπικότητά του καὶ τὸ μέγα ἐθνικὸν καὶ ἀνθρωπιστικὸν ἔργον του.

Λαβὼν ἀκολούθως τὸν λόγον ὁ κ. Γεωργακόπουλος ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὸ θέμα «Διὰ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ πρὸς τὴν Εἰρήνην», τὸ ὁποῖον ἔχει καθιερωθῇ ὡς σύνθημα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«Ὅταν ἡ σύγχρονος Ἀνθρωπότης ἀντιμετωπίζει τοὺς διὰ ἀποσυνθετικῶν θεωριῶν καὶ ἐπιδιώξεων κινδύνους τῆς ἀθεΐας, τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως ἣν ὁ ὕλισμος ἀπεργάζεται, ἀναδιπλοῦται πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς τὸ ἐκπεμπόμενον ἀπὸ τὴν Θρησκείαν τῆς ΑΓΑΠΗΣ καὶ τὰς φιλοσοφικὰς ἀρχὰς τὰς ἀναπτυχθεῖσας καὶ προ-

βληθείσας εἰς τὴν Πατρίδα μας, ἰδίως κατὰ τὴν περίοδον τῆς κλασικῆς Ἀρχαιότητος καὶ ἀντλεῖ ἐκείθεν τὴν ἠθικὴν τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν ψυχοφθόρων καὶ λόγω βαρβάρου ἰδιοτελείας προβαλλομένων θεωριῶν καὶ ἐπιζητεῖ τὴν ἀποτροπὴν τῶν θανασίμων διὰ τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν, διὰ τὴν Ἐλευθερίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ τῶν Ἀνθρώπων καὶ διὰ τὴν Δικαιοσύνην ἐπιδιώξων. Οὕτω κατὰ τὸ 1890 ὁ βαρὼνος Πέτρος ντὲ Κουμπερτὲν εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ καλέσῃ εἰς Παρισίους ἐκλεκτοὺς ἐκπροσώπους τῆς τότε ὑγιоῦς Εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας καί, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν συμπολίτην μας Δημήτριον Βικέλαν, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναβίωσιν τῶν ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ, ὧν οἱ πρῶτοι ἐτετέστησαν ἐν Ἀθήναις τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1896. Ὁ ἐξόχως ἀνθρωπιστικὸς ΟΛΥΜΠΙΣΜΟΣ ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς νεολαίας καὶ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν τὴν πρὸς τὴν εὐγενῆ καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἄμιλλαν κλίσιν. Ἀτυχῶς αἱ μετὰ τὰς πρῶτας συγχρόνους Ὀλυμπιάδας ἀναπτυχθεῖσαι τάσεις τοῦ «πρωταθλητισμοῦ» καὶ τοῦ ξενικοῦ «RECORD» δι' ὧν ἀνεπτύχθη ἀποφασιστικῶς ὁ ἀθλητικὸς ἐπαγγελματισμὸς, συμβαλλόντων εἰς τοῦτο καὶ τοῦ «ποδοσφαίρου» καὶ σφαλμάτων ἀσυγχωρήτων ἐπιτηδεῶν μαροφιλοδόξων μονοπωλησάντων ἐν Ἑλλάδι τὸν Ὀλυμπισμὸν ἐξέτρεψαν αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἰδανικά του.

»Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ τώρα. Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ματαίως ἀγωνισθεὶς μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδων πρὸς κατοχύρωσιν τῆς ΕΙΡΗΝΗΣ, ἠναγκάσθη νὰ χωρήσῃ βαθύτερον. πέραν τῶν συμβάσεων αἰτίνες, δὲν τηροῦνται, καὶ κατὰ τὴν ἐν Βιέννῃ XX Διεθνῇ Συνδιάσκεψίν του ἀπεδέχθη νέον ΣΥΝΘΗΜΑ, συμπληροῦν τὸ κατὰ τὴν ἰδρυσίν του, τῷ 1864 προβληθὲν «INTER ARMA CARITAS» (ἐν ὅπλοις εὐσπλαχία), ἥτοι τὸ σύνθημα «ΔΙΑ ΤΟΥ ἈΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ» ἵνα, συνειδητοποιουμένου τούτου ὑπὸ τῶν Ἀνθρώπων, προέλθῃ ἐκ τῶν κάτω ἡ ἐξασφάλισις τῆς Εἰρήνης. Οἱ Ἕλληνες αἰσθανόμεθα μεγάλην συγκίνησιν καὶ εὐλογον ἱκανοποίησιν διαπιστοῦντες διὰ πολλοστὴν φορὰν τὴν ἀναδρομὴν τῆς Ἀνθρωπότητος πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς πνευματικὰς ἐπιτεύ-

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. (δεξιὰ) καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν (ἀριστερὰ) κατὰ τὸν πανηγυρικὸν εορτασμὸν τῆς Παγκοσμίου Ἡμέρας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ κ. Γεωργακοπούλου ὡς Ἐπίτιμου Μέλους τῆς Ἐνώσεως.

ξεις. Ὁ Ἀνθρωπισμὸς ἐγεννήθη καὶ ἀνεπτύχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τὸ «ἄτομον ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ Ἀνθρώπου - Πολίτου, τοῦ μέλους τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Πόλεως» (Κράτους).

»Διὰ τὸν Ἕλληνα πολίτην «πρότερον τῇ φύσει ἢ πόλιν ἢ οἰκίᾳ ἢ ἑκάστος ἡμῶν, τὸ γὰρ ὅλον πρότερον ἀναγκαῖον τοῦ μέρους» ὡς ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης. Τὴν Εἰρήνην οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἐθεοποίησαν καὶ ἐπεδίωξαν τὴν ἐπικράτησιν τῆς διὰ τῶν Ἀμφικτυονίων καὶ τοῦ Ὀλυμπισμοῦ. Οὕτως ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, μὲ τὸ νέον σύνθημά του, πιστεύων εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκφραζομένην Ἀλήθειαν καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν δυνάμιν του, θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀνθρώπων, ὅλων εἰ δυνατόν τῶν Ἀνθρώπων, συνειδητοποίησιν τοῦ Συνθήματος, τὴν πλήρη δηλαδὴ συμμόρφωσιν τῶν πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ, ὅποτε ἡ Εἰρήνη δέον νὰ θεωρηθῇ ἐξησφαλισμένη.

»Τὸ ἔργον εἶναι δύσκολον. Ὅλαι αἱ ὑψηλαὶ ιδέαι δὲν ἐπέτυχον τὴν ἀμεσον κατανόησιν τῶν ὑπὸ τοῦ συνόλου τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἀντιθέτως πολλάκις ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς ἐπίτευξιν ἰδιοτελῶν σκοπῶν ὡς ἡ ιδέα π.χ. τῆς Δημοκρατίας, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας τόσα ἐγκλή-

ματα ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῶν ὑπὲρ αὐτῆς φωνασκούντων.

»Ἡ Ἑλλάς, μήτηρ τοῦ πολιτισμοῦ, δημιουργὸς τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ καὶ πιστεύουσα συνεχῶς καὶ ἐπὶ 40 αἰῶνας εἰς τὴν Εἰρήνην, ὀφείλει καὶ δικαιούται νὰ ἀναλάβῃ πρώτη τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς συνειδητοποιήσεως τοῦ νέου συνθήματος τοῦ Ε.Ε.Σ.

»Εἶναι εὐτυχὲς τὸ γεγονός ὅτι ἡ Παγκόσμιος Ἡμέρα τοῦ Ε.Ε.Σ. εορτάζεται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῇ προθύμῳ καὶ εὐγενεῖ συμμετοχῇ τῆς Ἐνώσεως τῶν Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὰς ἀντιστοίχους Ἐνώσεις Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, Ἡπείρου, Πελοποννήσου καὶ Νήσων.

»Οἱ πολῦτιμοι οὗτοι Ἕλληνες ἀσχοῦντες μετὰ πλήρους συνειδήσεως τὸ εὐγενὲς καὶ βαρὺ καθήκον τοῦ κατατοπισμοῦ τῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τῶν καιρίων ζητημάτων τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν Πατρίδα, τὴν Κοινωνίαν, τὸν Λαὸν καὶ γενικώτερον τὴν ὑφήλιον, ἀποτελοῦντες τὴν ὀρθῶς ὀνομασθεῖσαν Τετάρτην Ἐξουσίαν ἐν τῷ Κράτει, ἐμπνέοντες ἀπὸ τὰ ἰδανικά τὰ ὁποῖα τόσον ἐπιτυχῶς ἐξυπηρετοῦν, δύνανται καὶ ὀφείλουν νὰ γίνουν οἱ πρωτοπόροι καὶ ὁδηγοὶ τοῦ ὑπὲρ

τοῦ συνθήματος Ἀγῶνος. Ἴσως κριθῇ ὑπὸ πολλῶν ἡ πρότασις αὕτη ὡς Οὐτοπία. Οὕτω ἐκρίθησαν καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ Φιλοσοφικαὶ Ἰδέαι, ὅταν τὸ πρῶτον προεβλήθησαν, καὶ κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τῶν ἀνικάνων νὰ ἐννοήσουν καὶ νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν ἠθικὴν δυνάμιν τῶν.

»Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον οἱ κ.κ. Ἕλληνες Συντάκται θὰ ἔχουν τὴν πρόθυμον συνεργασίαν τῆς «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ», ἥτις ἐπέτυχε μὲ τὴν ἄοκνον προσπάθειαν τοῦ Προέδρου τῆς Καθηγητοῦ Κυρίου Κ. Βουρβέρη καὶ τῶν ἐκλεκτῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων Συνεργατῶν τῆς, νὰ προβάλλῃ εἰς εὐρύτατον κύκλον τὸν ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΝ. Θὰ συνεργασθῇ καὶ ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐρυθροσταυρικὴ Οἰκογένεια, προσφέρουσα τὴν ἀχλόνητον πίστιν τῆς πρὸς τὸ ἠθικὸν περιεχόμενον τοῦ

Εἰκὼν τοῦ Ἑρρίκου Ντινάν

συνθήματος, καὶ θὰ ἀκολουθήσουν ὅλαι αἱ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον Ἐρυθροσταυρικαὶ Ὀργανώσεις. Ἄν ὁ Ἀγὼν ἀναληφθῇ μὲ πίστιν καὶ ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὸ ὄραμα τοῦ δι' αὐτοῦ ἐπιδιωκόμενου ὑψηλοῦ σκοποῦ, ἡ Πατρίς μας θ' ἀποβῇ καὶ πάλιν ὁ Τηλαυγὴς Φάρος ὁ φωτίζων τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ τὸ ἀνέσπερον πνευματικὸν τοῦ Φῶς».

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΙΜΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΚΡΙΞΕΩΝ

Ὁ Πρόεδρος κ. Κωνσταντῖνος Γεωργακόπουλος ἀπένευμεν ἐσχά-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Προέδρου τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακοπούλου.

τως τὰς κάτωθι διακρίσεις διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας οἱ τιμηθέντες προσέφεραν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν :

1. Εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κυκλαδῶν καὶ Πολυανῆς κ. Χαρίτωναν, Χρυσὸν Σταυρὸν.

2. Εἰς τὸν κ. Ἰωάν. Ματσόπουλον, Πρόεδρον τμήματος Ε.Ε.Σ. Τρικάλων, Χρυσὸν Σταυρὸν.

3. Εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γρεβενῶν κ. Χρυσόστομον, Ἀργυρὸν Σταυρὸν.

4. Εἰς τὴν κ. Πηνελόπην Πατέλη, Ἐθελ. Προϊσταμένην Α', Διαιτολόγου Ἀδελφῆν, Ἀργυρὸν Σταυρὸν.

5. Εἰς τὴν κ. Ἀγγελ. Κολυβᾶ, Προϊσταμένην Ἀδελφῆν Νοσοκόμ. Ε.Ε.Σ., Ἀργυρὸν Σταυρὸν.

6. Εἰς τὴν κ. Εὐφ. Ἀποστολίδου, δημοσιογράφον Ἀργυρὸν Μετάλλιον.

7. Εἰς τὴν κ. Καλλιόπην Χατζησαλάτα, Διπλ. Ἀδελφῆν Ε.Ε.Σ. διδάσκουσαν Ἐθελ. Α)φάς, Ἀργυρὸν Μετάλλιον.

*

ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΠΡΟΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐκτιμῶν τὴν προσπάθειαν τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν ὡς καὶ τῶν κατοίκων ἐν γένει τῆς Κοινότητος Ἀγ. Ρούμελης, Ἀγ. Ἰωάννου καὶ Κουστογεράκου διὰ τὴν διάσωσιν καὶ προστασίαν τοῦ Κρητικοῦ Αἰγάγρου, ἐγνώρισεν ὅτι ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐνέκρινε καὶ διὰ τὸ τρέχον ἔτος τὴν ἀποστολὴν δεμάτων ρουχισμοῦ εἰς τὰς ἀνωτέρω Κοινότητας μέσῳ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Χανίων.

Ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἶναι ἄξια δημοσίου ἐπαίνου.

(Ἀπὸ τὴν ἐφημ. «Χανιώτικα Νέα»)

*

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Ἀπόσπασμα εὐχαριστηρίου)

Ἐν Μαραθίῳ Πάρου 19)2)1970

Εἰμαι μία μαθήτρια τῆς ΣΤ' τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Μαραθίου - Πάρου. Ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν συμμαθητῶν μου σᾶς γράφω γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὰ σημαντικὰ καὶ ὁμορφα δῶρα

ποῦ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλετε.

Μᾶς εἶχε μιλήσει σχετικὰ γι' αὐτό, ἀπὸ ἡμέρες ὁ δάσκαλός μας. Ἡ ἀγωνία μας εἶχε φθάσει στὸ ἀποκορύφωμα. Μάλιστα τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες κάναμε μάθημα γιὰ τὸν Ἑρρῖκο Ντυνάν, τὸν ἰδρυτὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ὁ δάσκαλός μας μᾶς μίλησε καὶ γιὰ τὴν κοινωφελὴ δράσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Δὲν πέρασαν ἀρκετὲς μέρες, καὶ νὰ : ἐφθασαν στὸ σχολεῖο μας 2 μεγάλα δέματα. Ἦταν γιὰ μᾶς τὰ δῶρα τοῦ Αἰ Βασίλη, ποῦ λόγῳ τῆς θαλάσσης ποῦ μᾶς χωρίζει, ἀργήσαν νὰ ἐρθοῦν. Τὰ ἀνοίξαμε τότε καὶ ὁ δάσκαλός μᾶς ἐπέτρεψε νὰ δοκιμάσῃ κάθε παιδί ὅ,τι ταιριάζῃ στὸ σῶμα του. Ἡ χαρὰ μας ἦταν ἀπερίγραπτη. Γιὰ πρώτη φορὰ στὸ χωριό μας ἔστειλαν δῶρα. Τὸ βράδυ στὸ σπίτι εἴχαμε σωστὸ πανηγύρι. Σχεδὸν ὅλοι οἱ δικοί μας κάτι πῆραν, καὶ ἀπὸ τὰ παγωμένα χεῖλη ὅλων, ποῦ μόλις εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὸ χωράφι, ἐβγαίνει συνεχῶς ἓνα μπράβο γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Ἐρυθρὸ Σταυρὸ. Ἦταν τὸ καλύτερο «Εὐχαριστῶ».

ΜΑΡΙΑ Ι. ΛΟΥΚΗ

*

ΠΕΝΘΗ

Μὲ βαθυτάτην λύπην ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ Στρατηγοῦ Βλαδιμήρου Κολοκοτρῶνη, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἐν τῶν σημαντικῶν στελεχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ε.Ε.Σ. ἐξέδωσε τὸ κάτωθι ψήφισμα :

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ Στρατηγοῦ

ΒΛΑΔΙΜ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

πολυτίμου Συνεργάτου αὐτοῦ καὶ κατ' εὐθείαν ἀπογόνου τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρῶνη, οὕτως συνέχισε τὰς πατριωτικὰς καὶ ἡρωϊκὰς παραδόσεις,

Ψ η φ ί σ ι

1) Ν' ἀναρτηθῇ μεσίστιος ἡ σημαία τοῦ Ε.Ε.Σ. εἰς τὰ Κεντρικὰ

Γραφεῖα αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας.

2) Νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Ἀδελφῶν.

3) Νὰ κατατεθῇ στέφανος δάφνης ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ μεταστάντος.

4) Νὰ ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ νὰ ἐπιδοθῇ τὸ παρὸν Ψήφισμα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαΐου 1970

Ὁ Πρόεδρος

Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ε. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

*

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐξυπηρετήσῃ διὰ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν του κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Μάρτιον 1970, 9.517 ἀσθενεῖς καὶ τραυματίαι, ἐκ τῶν ὁποίων 1.531 ἐξηκριβωμένοι περιπτώσεις ἡσφαλισμένων Ι.Κ.Α.

Οἱ ἐξυπηρετηθέντες κατὰ κατηγορίαν ἔχουν ὡς ἑξῆς :

α) Τραύματα, κατάγματα 4.413
β) Παθολογικὰ νοσήματα 3.790
γ) Λοιπαὶ περιπτώσεις (δηλητηριάσεις, ἐγκαύματα κλπ.) 1.314.

Χ α ρ α κ τ η ρ ι σ τ ι κ α ἰ

π ε ρ ι π τ ῶ σ ε ι ς :

Δηλητηριάσεις τροφικαί, φαρμακευτικαί 145. Δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος 3. Καρδιολογικὰ νοσήματα 498. Λοιμώδη νοσήματα 47. Ἐγκαύματα 132. Μέθη 78. Ἡλεκτροπληξία 6.

Παροχὴ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἱατρικῶν ὁδηγιῶν εἰς ποντοπόρα πλοῖα δι' ἀσθενοῦντα μέλη τῶν πληρωμάτων τῶν 28. Τὸ Κέντρον Αἰμοδοσίας Ε.Ε.Σ. παρέσχε δωρεὰν δι' ἀπόρους πάσχοντας φιάλας αἵματος 209.

*

ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Ὁ κ. Ἰωάννης Ν. Μιχαηλίδης προσέφερε ὑπὲρ τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. 6000 δρχ. εἰς μνήμην τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Παρθένου, Μαργαρίτας, Μαρίας, Σοφίας καὶ Γεωργίου καὶ τοῦ ἀντιστρατήγου Γεωργίου Τόμπρα.

ΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

(Ἀπ' εὐθείας ἀποστολαὶ εἰδῶν βοηθείας)

1) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἰτέας Φωκίδος, δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς ὁρεινὰ Σχολεῖα Νομοῦ Φωκίδος καὶ εἰς Γηροκομεῖον Ἀμφίσσης φροῦτα καὶ γλυκίσματα. 2) Τὸ 4ον Δημ. Σχ. Λεβαδείας, εἰς Δημ. Σχολ. Κέδρου Εὐρυτανίας 2 δέματα με γραφ. ὕλη καὶ παιγνίδια. 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Ραψάνης Λαρίσης, εἰς Δημ. Σχολεῖον Κάτω Μαραθῆας 1 δέμα με γραφικὴν ὕλην. 4) Τὸ Γυμν. Καρλοβασίου Σάμου, εἰς Δημ. Σχολ. Παπάδων Δράμας 2 δέματα ἱματισμοῦ καὶ εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας Σάμου τροφίμα καὶ ἱματισμόν. 5) Τὸ Δημ. Σχολ. Διμηνίου Κορινθίας, δέματα με ἱματισμόν καὶ γραφ. ὕλην εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Κλεινοῦ καὶ Τριφυλλίων Καλαμπάκας καὶ εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας τοῦ χωρίου. 6) Τὸ Ἀρσάκειον Γυμν. Ψυχικοῦ, 1 χαρτοκιβ. με ἱματισμόν εἰς Δημ. Σχολ. Ἀρμενιάδων Κερκύρας. 7) Τὸ 12ον Δημ. Σχολ. Χανίων Κρήτης, 154 κιλὰ τροφίμων καὶ 118 κυτία κονσερβῶν εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας τῆς πόλεως. 8) Τὸ Δημ. Σχολ. Λιβαδοχωρίου Τρικάλων, 6 κιλὰ καρδία εἰς τὸ «Ἑλληνικὸ Σπίτι» Ἀθηνῶν καὶ 15 κιλὰ φασολίων εἰς Ὀρφανοτροφεῖον Θηλ. Λαμίας. 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Μπουμπουκάς Καλαβρύτων, 2 χαρτοκιβ. με καρδία εἰς τὸ «Ἑλληνικὸ Σπίτι» Ἀθηνῶν. 10) Τὸ 12ον Γυμν. Θηλ. Λαρίσης, 34 ἀτομικὰ δέματα εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Ἐλάφου Ἀγιάς Λαρίσης. 11) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Κιάτου, 3 χαρτοκιβ. με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Μαυρομμάτας Εὐρυτανίας. 12) Τὸ 23ον Δημ. Σχολ. Νικαίας Πειραιῶς, 5 δέματα με εἶδη ἱματισμοῦ εἰς Δημ. Σχολ. Μυριοφύτου Κυκλῆς. 13) Τὸ Ἑλλ. Δημ. Σχολεῖον Ἀλτένα Δυτ. Γερμανίας, δέματα με εἶδη ἱματισμοῦ εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Λυκοδρομίου Εἰσένης καὶ Ἀστροχωρίου Ἀρτης. 14) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ψυχικοῦ Ἀθηνῶν, ἀνὰ 4 σάκκους με διάφορα εἶδη βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Ζηλευτοῦ Φθιώτιδος. Πύργου Ὑπάτης, Κόκκινων Λουριῶν Ἀρκαδίας καὶ 100 δέματα εἰς Συγκοιμίδειον Ἰδρυμα Μελισσίων Ἀττικῆς. 15) Τὸ Δημ. Σχολ. Καλάμου Ἰθάκης, εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Σκουτεράς Ἀγρινίου. 16) Τὸ Δημ. Σχολ. Νυμφόρου

Δράμας, εἶδη βοηθείας εἰς ἐνδεεῖς κατοίκους τοῦ χωρίου, ἀγορασθέντα ἐκ τῶν εἰσπράξεων τῶν καλάνδων. 17) Ὁ κ. Βασίλ. Τάρας, 7 ζεύγη ὑποδημάτων εἰς ἱσθμικούς ἀπόρους μαθητὰς τοῦ Δημ. Σχολ. Κουνινᾶς Αἰγιαλείας. 18) Τὸ Δημ. Σχολ. Βέλου Κορινθίας, διάφορα εἶδη βοηθείας εἰς ἀπορον ἀσθενῆ τοῦ Νοσοκομείου Κορίνθου.

*

1) Τὸ Δημ. Σχολ. Μελιγαλᾶ, διάφορα δῶρα εἰς Ἀσυλὸν Ἀνιάτων. 2) Τὸ Δημ. Σχολ. Γέρακα Ἀττικῆς, ἀνὰ ἓν δέμα βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Περιστερίου Βοῖου καὶ Σταυροποτάμου Καστοριάς. 3) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ν. Φαλήρου Ἀθηνῶν, 35 χαρτοδέματα με ἱματισμόν κλπ. εἰς Σύνδεσμον «Φίλοι τῶν μαθητῶν τοῦ Χωριοῦ». 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Βαθέος Λευκάδος ἐν δέμα βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Φρικῶν Ἰθάκης. 5) Τὸ Γυμν. Μυκόνου, ἐν δέμα βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Παπάδων εἶδη βοηθείας εἰς ἀπόρους συμμαθητὰς τῶν καὶ εἰς μαθητὰς Δημ. Σχολ. Ὀμβροδέκτου Μυκόνου, καθὼς καὶ πασχάλινὰ δῶρα εἰς 8 ἀπόρους οἰκογενεῖας τῆς Μυκόνου. 6) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Πτολεμαΐδος, 100 τεμάχια γλυκισμάτων εἰς Ὀρφανοτροφεῖον Πτολεμαΐδος. 7) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Αἰγινίου Πιερίας, 150 ὠὰ εἰς Γεν. Νοσ(μ)εῖον Κατερίνης. 8) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ραφήνας Ἀττικῆς, 2 σάκκους με ἱματισμόν κλπ. εἰς Δημ. Σχολ. Κήπου Κοζάνης. 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Παρασκευῆς Λέσβου, 2 κιβώτια με βιβλία, παιγνίδια κλπ. εἰς Δημ. Σχολ. Περιστερίου Τριχωνίδος. 10) Τὸ 15ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, 5 σάκκους καὶ 1 χαρτοκιβ. εἰς Δημ. Σχολ. Κρανέας Ἐλασσόνας. 11) Τὸ Δημ. Σχολ. Στρατωνίου Σταγείρων, 1 δέμα με γραφ. ὕλην κλπ. εἰς Δημ. Σχολ. Σταυροσκιαδίου Ἰωαννίνων. 12) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγίου Νικολάου Καστρίου Κυνορίας, δέματα με τροφίμα καὶ ἱματισμόν εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Γράμμου Καστοριάς, Ἀετορράχης Δράμας καὶ Ἀνω Μυρσίνης Ροδόπης. 13) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγίου Ἰωάννου Θηβῶν, 3 δέματα με γραφ. ὕλην κ.λ.π. εἰς Δημ. Σχολ. Κυπριανῶν Κερκύρας. 14) Τὸ 2ον Γυμν. Καρδίτσης, εἰς Η.Ι.Κ.Π.Α. Καρδίτσης διάφορα γλυκίσματα. 15) Τὸ Γυμν. Μεγαλοπόλεως, εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Σουλίου Με-

γαλοπόλεως. 16) Τὸ 7ον Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν, 70 δέματα με γλυκίσματα εἰς ἀσθενεῖς τοῦ Ἀσκληπείου Βούλας Ἀττικῆς. 17) Τὸ Δημ. Σχολ. Περιγαλίου Κορινθίας, 1 δέμα βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Λάσσης Γορτυνίας. 18) Τὸ Δημ. Σχολ. Μπουμπουκά Καλαβρύτων, διάφορα δῶρα εἰς Δημ. Σχολ. Κωφαλάλων Παίδων Πατρῶν. 19) Τὸ Δημ. Σχολ. Μικροβρύσης Κυκλῆς, ἐν δέμα με φάρμακα καὶ ἕτερον με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ἀγίου Ἀθανασίου Εὐρυτανίας. 20) Τὸ 15ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Παρακαλάμου Πωγωνίου εἶδη γραφικῆς ὕλης.

*

1) Τὸ Οἰκονομ. Γυμν. Καλλιθέας Ἀθηνῶν, 2 κιβώτια με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Πεδικορράχης Ἀρτης. 2) Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Πετροπολέως Ἀττικῆς, 14 δέματα καὶ 4 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ἀχουρίων Φιλιατῶν. 3) Τὸ 5ον Δημ. Σχολεῖον Καισαριανῆς Ἀθηνῶν, 18 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Καταφυγίου Ναυπακτίας. 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Γέρακα Ἀττικῆς, ἀνὰ ἓν δέμα με γραφικὴν ὕλην εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Ἀμυγδαλῆς Καρδίτσης, Βλαχοκερασῆς Ἀρκαδίας, Τουρλάδος Καλαβρύτων, Νεοχωρίου Ἀρκαδίας καὶ Κάτω Νευροκοπίου Δράμας. 5) Τὸ Δημ. Σχολ. Μανδρακίου Νισύρου, 2 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Σταυροσκιαδίου Πωγωνίου. 6) Τὸ Δημ. Σχολ. Ρουφᾶ Ἡρακλείου Κρήτης, 1 δέμα με γραφικὴν ὕλην εἰς Δημ. Σχολ. Σταυροσκιαδίου Πωγωνίου. 7) Τὸ Δημ. Σχολ. Νιπιδίτου Ἡρακλείου Κρήτης, 1 δέμα με σταφίδες εἰς Δημ. Σχολ. Σταυροσκιαδίου Πωγωνίου. 8) Τὸ Πανορμίτειον Γυμν. Σύμης, ἀνὰ 8 καὶ 4 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Τσόπελα Ἡρακλείων καὶ Λογγανίου Λακεδαιμόνος. 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Δασέλλου Τρικάλων, 1 δέμα με γραφικὴν ὕλην εἰς Δημ. Σχολ. Στάθα Ἀμφιλοχίας. 10) Τὸ Δημ. Σχολ. Γλυφάδος Φωκίδος, 1 δέμα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Πύργων Δράμας. 11) Τὸ Γυμν. Δεσκάτης Ἐλασσόνας, 1 δέμα με γραφικὴν ὕλην εἰς Δημ. Σχολ. Κοκκινολιθαρίου Φιλιατῶν.

*

1) Τὸ Δημ. Σχολ. Κλημνηνῶν

Εορδαίας, 3 δέματα με είδη βοηθείας εις Δημ. Σχολ. Σταυρού Καρδίτσας. 2) Τὸ Δημ. Σχολ. Γέρακα Ἀττικῆς, ἀνὰ 1 δέμα εις τὰ Δημ. Σχολ. Κουρουκλάτων Κεφαλληνίας καὶ Κάτω Νευροκοπίου Δράμας. 3) Τὸ Γυμν. Θηλ. Σάμου, 2 δέματα με είδη βοηθείας εις Δημ. Σχολ. Ἑλληνοκάστρου Τρικάλων. 4) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Γαστούνης Ἀμαλιάδος, 9 δέματα με είδη βοηθείας εις Δημ. Σχολ. Κτισμάτων Πωγωνίου. 5) Τὸ Γυμν. Περάματος Ἀττικῆς, ἀνὰ 5 δέματα με είδη βοηθείας εις τὰ Δημ. Σχολ. 1ον καὶ 2ον Φιλίων Καλαβρύτων. 6) Τὸ Γυμν. Ἀρρ. Ν. Σμύρνης Ἀθηνῶν, 3 δέματα με είδη βοηθείας εις Δημ. Σχολ. Ἀμυγδαλιάς Καλαβρύτων. 7) Τὸ Ἰδιωτικὸν Λύκειον «Ἑλληνισμὸς» Πειραιῶς, ἀνὰ 2 σάκκους με είδη βοηθείας εις τὰ Δημ. Σχολ. Ἐξοχῆς καὶ Μολυβδοσκεπάστου Κονίτσας. 8) Τὸ Δημ. Σχολ. Καλλονῆς Λέσβου, 4 σάκκους με είδη βοηθείας διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Βροντεροῦ Τρικάλων.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

(ἀπ' εὐθείας)

1) Τὸ 59ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν δρχ. 1.200 εἰς ἄπορον ἀσθενῆ 500— εἰς τὴν χήραν διδασκάλου 2) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἀγίου Δημητρίου Ἀθηνῶν δρχ. 737 εἰς Ὀρφανοτροφεῖον Θηλέων Ν. Λιοσίων 3) Τὸ Λύκειον Κ. Σταυριανοῦ Πειραιῶς, δρχ. 500 εἰς Δημ. Σχολ. Κεφαλοβρύσου Πωγωνίου. δρχ. 800 εἰς τὸν σύνδεσμον «Φίλοι τοῦ μαθητῶν τοῦ Χωριοῦ». δρχ. 200—εἰς Ἰδρυμα Ἀγ. Ἑλένης Πειραιῶς. 4) Τὸ 76ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν δρχ. 250 εἰς Ἐπ/τὴν Γρεβενῶν, δι' ἄπορον Σχολεῖον. δρχ. 250—εἰς Ἐπ/τὴν Α' Περ. Πιερίας δι' ἄπορον Σχολεῖον. δρχ. 250 εἰς Ἐπ/τὴν Ἀμφιλοχίας δι' ἄπορον Σχολεῖον. δρχ. 250 εἰς Ἐπ/τὴν Κάτω Νευροκοπίου δι' ἄπορον Σχολεῖον. 5) τὸ 2ον Γυμν. Καρδίτσας δρχ. 150 Κέντρον περιθάλψεως Παιδων Καρδίτσας 6) τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Χίου δρχ. 1.000 διὰ τὸν Ναὸν τοῦ Σωτῆρος 7) τὸ Γυμνάσιον Μυκόνου δρχ. 2.850 εἰς ἀπόρους οἰκογενεῖας Μυκόνου 8) τὸ Δημ. Σχολ. Κοσοικίων Ἰκαρίας δρχ. 100 εἰς Ἱερὰν Μητρόπολιν Σάμου 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Λογκανίκου Λακεδαιμόνου δρχ. 1.000 εἰς ἄπορον οἰκο-

γένεια 10) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἑρμιόνης Ναυπλίας δρχ. 1.100 διὰ τὸν Ναὸν τοῦ Σωτῆρος.

*

1) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Πατρῶν, δρχ. 2.000 εἰς ἀσθενῆ μαθητὴν Παν. Φιλόδημον 2) Τὸ Δημ. Σχολ. Γέρακα Ἀττικῆς, δρχ. 175, εἰς ἔρανον τῆς «Ἀγάπης». 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Μεσορρυγγίου Καλαβρύτων, δρχ. 140 εἰς «Σπίτι τοῦ Καθυστερημένου Παιδιοῦ» Πατρῶν. 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Πετροκεφαλίου Ἡρακλείου Κρήτης, δρχ. 300 ὑπὲρ τῶν λιμοκτονούντων τῆς Μπιάφρα. 5) Τὸ 7ον Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν, δρχ. 1.500 εἰς ἄπορον ἀσθενῆ Παν. Φιλόδημον. 6) Τὸ Δημ. Σχολ. Αὐλωναρίου Κύμης δρχ. 410 εἰς ἔρανον Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. 7) Τὸ Δημ. Σχολ. Πετροκεφαλίου Ἡρακλείου Κρήτης, δρχ. 300 ὑπὲρ τῶν λιμοκτονούντων τῆς Μπιάφρα. 8) Τὸ Δημ. Σχολ. Νικηφόρου Δράμας, δρχ. 400 ὑπὲρ τῶν λιμοκτονούντων τῆς Μπιάφρα. 9) Τὸ Ἑλληνικὸν Δημ. Σχολ. Ἀλτένα Δυτ. Γερμανίας, 1.075 δρχ. διὰ θεραπείαν ἀπόρου ἀσθενοῦς τῶν Ἀθηνῶν.

*

1) Τὸ Γυμν. Γερακίου Λακεδαιμόνου, δρχ. 550 ὑπὲρ τῶν λιμοκτονούντων τῆς Μπιάφρα. 2) Τὸ Δημ. Σχολ. Μαγαζιῶν Παξῶν, δρχ. 65 ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. 3) Τὸ Γυμν. Κερασχωρίου Εὐρυτανίας, δρχ. 454 ὑπὲρ τοῦ ἐράνου Ε.Ε.Σ. 4) Τὸ Γυμν. Μελιγαλᾶ Πελοποννήσου, δρχ. 1.400 ὑπὲρ τοῦ ἐράνου Ε.Ε.Σ. 5) Τὸ Γυμν. Ἡρακλείας Σερρών, δρχ. 1.004 ὑπὲρ τοῦ ἐράνου Ε.Ε.Σ. 6) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἀγ. Δημητρίου Ἀθηνῶν, δρχ. 485 ὑπὲρ τοῦ ἐράνου Ε.Ε.Σ. 7) Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Ναούσης, δρχ. 700 ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. 8) Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Ἀλιβερίου, δρχ. 1.224 ὑπὲρ τοῦ ἐράνου τοῦ Ε.Ε.Σ. 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἐλεούσης Ἰωαννίνων, δρχ. 400 ὑπὲρ τῶν λιμοκτονούντων τῆς Μπιάφρα. 10) Ἡ ΚΑ Ἄννα Τεργιάζου Ἀθῆναι, δρχ. 300 διὰ δωρεὰν συνδρομᾶς τοῦ Περιδικτοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. εἰς ἀπόρους μαθητάς. 11) Τὸ 4ον Δημ. Σχολ. Κηφισίας, δρχ. 400 ὑπὲρ τῶν λιμοκτονούντων τῆς Μπιάφρα. 12) Τὸ 12ον Δημ. Σχολ.

Γαστούνης Ἀμαλιάδος, δρχ. 100 ὑπὲρ τῆς Μπιάφρα. 13) Τὸ Δημ. Σχολ. Τζίτζιφῆ Ἀποκορώνου Χανίων, δρχ. 120, ὑπὲρ τῆς Μπιάφρα. 14) Τὸ Δημ. Σχολ. Βαπτιστοῦ Κιλκίς, δρχ. 200 ὑπὲρ τῆς Μπιάφρα. 15) Τὸ Ἑλλ. Δημ. Σχολ. τῆς πόλεως Λούντβισχάφεν Δυτ. Γερμανίας, 300 μάρκα, ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος. 16) Τὸ Δημ. Σχολ. Τεμενίων Ἡρακλείου Κρήτης, δρχ. 50 ὑπὲρ τῶν σκοπῶν Ε.Ε.Σ.Ν.

*

1) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Τυμπακίου Κρήτης δρχ. 175, ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. 2) Τὸ Δημ. Σχολ. Ρεθίου Σικυωνος δρχ. 300— ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Ε.Ε.Σ. 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Μερτικέικων δρχ. 116 ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Γονούσης δρχ. 200—διὰ τὸν Ναὸν τοῦ Σωτῆρος 5) Τὸ Ἑλληνικὸν Δημ. Σχολ. Κερχάιμ Γερμανίας δρχ. 539,55— ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. 6) Τὸ Δημ. Σχολ. Χαρᾶς Λαρίσης δρχ. 150—διὰ τὴν βοήθειαν Σχολεῖου παραμεθορίου περιοχῆς. 7) Τὸ Πρότυπον Δημ. Σχολ. τῆς Παιδαγ. Ἀκαδημίας Πατρῶν δρχ. 150—ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. 8) Τὸ Δημ. Σχολ. Σαρακίνας Σελίνου Κρήτης, δρχ. 400. ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος. 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Καβύλης Ὁρεστιάδος δρχ. 140—ὑπὲρ τοῦ «Φάρου Τυφλῶν».

*

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΦΥΤΩΝ

Τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα Φυτῶν Χίου, Καλπακίου Ἰωαννίνων καὶ Βαθέος Λευκάδος, μᾶς ἀπέστειλαν ἀπεξηραμένον χαμαίμηλον, τὸ ὁποῖον διεθέσαμεν εἰς ἐνταῦθα Νοσηλευτικὰ Ἰδρύματα.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Πολλὰ εἶναι τὰ θύματα κυρίως μετὰ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἀγνοία τοῦ σοβαροτάτου κινδύνου περιεργάζονται ἐγκαταλειμμένα πολυεμφύδια (χειροβομβίδες, νάρκες κλπ.) Γι' αὐτὸ τονίζομεν καὶ πάλιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιεργάζονται τέτοια ἀντικείμενα, οὐτε ν' ἀφήνουν ἄλλους νὰ τὰ πλησιάζουν, ἀλλὰ μόλις τ' ἀντικρύζουν νὰ εἰδοποιῶν ἀμέσως τὴν πλησιέστεραν ἀστυνομικὴν ἢ στρατιωτικὴν Ἀρχήν.

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΕΙΖΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

Μπουρανέας Νικ.
Δημ. Σχ. Κομποτίου Ἀρτῆς

Τσικαδέρης Ἰωάν.
Δημ. Σχ. Γυμν. Ἀρρ. Κατερίνης

Τζαβολάκη Καλ.
1ου Δημ. Σχ. Σητείας Κρήτης

Χαλέπη Μαρία
2ου Δημ. Σχ. Ἱεραπέτρας Κρήτης

Τομπούλογλου Σοφ.
23ου Δημ. Σχ. Νικαίας Πειραιῶς

Τσαμπάκης Εὐστ.
Δημ. Σχ. Ludwigshafen Δ. Γερμανίας

Γεωργιάδης Ἰωάν.
Γυμν. Ἀρρ. Κατερίνης

Δημητρίου Ἀποστ.
Γυμν. Ἀρρ. Κατερίνης

Φραγκουδάκη Πόπη
1ου Δημ. Σχ. Κρουσῶνος Ἡρακλείου

Τσαγκαράκη Μαρ.
1ου Δημ. Σχ. Κρουσῶνος Ἡρακλείου

Σπανδώνης Ἀθαν.
Δημ. Σχ. Ἀσβεστοχωρίου Θεσ/νίκης

Μέσης Ἀπόστ.
1ου Δημ. Σχ. Ν. Φαλήρου Πειραιῶς

Παγώνη Καλλιόπη
Δημ. Σχ. Παλαιοκώμης Σερρών

Εὐγενικοῦ Μαρία
Δημ. Σχ. Παλαιοκώμης Σερρών

Μπίνηση Βασ.
2ου Γυμν. Θηλ. Μυτιλήνης

Σιλαβενίτης Δημ.
Δημ. Σχ. Μεγανησίου Λευκάδος

Κοκκίνης Ἐμμ.
Δημ. Σχ. Ἀνακασιᾶς Βόλου

Καλιάκης Κων/νος
Δημ. Σχ. Ἀνακασιᾶς Βόλου

Ράγιας Ἀθαν.
Γυμν. Παλαμᾶ Καρδίτσας

Μαντόπουλος Χαρ.
Γυμν. Παλαμᾶ Καρδίτσας

Φραγκάκη Πολυξ.
3ου Δημ. Σχ. Βροντιάδου Χίου

Κανδηλάκης Γ.
Δημ. Σχ. Τζεμισίων

Καρμάλης Ἀπόστο.
Δημ. Σχολ. Βόλου

Γερμάνης Ἰωάν.
21ου Δημ. Σχολ. Βόλου

Σουλᾶς Ἰωάννης
Γυμν. Παλαμᾶ Καρδίτσας

Ζαφειρόπουλος Γ.
Δημ. Σχ. Σταυροῦ Φαρσάλων

Κουτρούκης Γεώργ.
26ου Δημ. Σχολ. Πατρῶν

Χαλαμπίδης Γ.
26ου Δημ. Σχολ. Πατρῶν

Ζαχόπουλος Ἀθ.
21ου Δημ. Σχολ. Βόλου

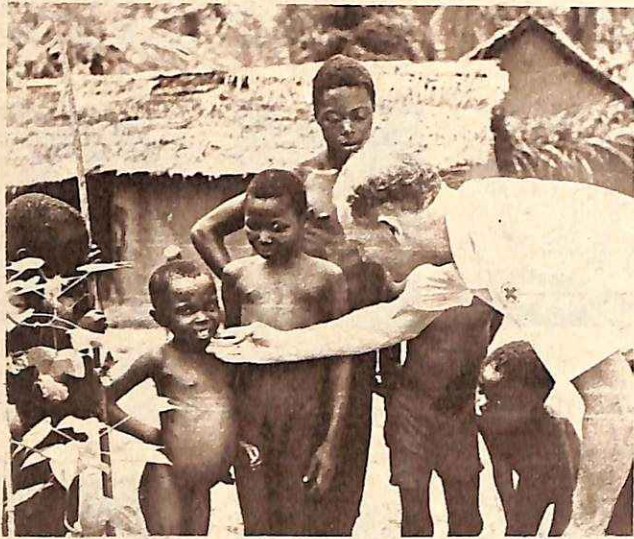
Στάμος Ν.
25ου Δημ. Σχολ. Βόλου

* Ἀνεῦρον χρήματα καὶ ἀντικείμενα καὶ τὰ παρέδωκαν εἰς τοὺς δικαιοῦχους

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΙΓΗΡΙΑ

Η παρακολούθηση της καταστάσεως της υγείας του πληθυσμού των διαφόρων χωρών είναι ένα από τα κυριότερα έργα που έχουν ανατεθεί εις ιατρούς οι οποίοι έχουν σταλή στη ζούγκλα.

Στα πλαίσια της παροχής βοήθειας εκ μέρους του

Νιγηρία, ο James Mc Kay

Ερυθρού Σταυρού, μετέβη στη Νιγηρία και ο δόκτωρ James Mc Kay του Αυστραλιανού Ε.Σ., ο οποίος, όπως βλέπουμε, αναγνώστης στην ανωτέρω εικόνα, εξετάζει ομάδα κατοίκων διαφόρων ηλικιών.

Ο Διευθυντής Γραφείου Τύπου και ραδιοτηλεόρασης του Συνδέσμου Ερυθρών Σταυρών κ. George Gendron Lennox παρηκολούθησε, κατόπιν σχε-

Τα φορητά αυτά αποτελούν τώρα μέρος του γνωρίμου περιβάλλοντος εις τα χωριά των περιοχών της Νιγηρίας, που επλήγησαν από τον πόλεμο. Έκατοντάδες παιδιών συγκεντρώνονται βαθμιαία για τις διακομείς τροφίμων, τις οποίες οργανώνει ο Ε.Σ. της Νιγηρίας.

τικής αδείας, την παροχή βοήθειας του Ε.Σ. της Νιγηρίας στις περιοχές που εδοκιμάστηκαν από τον πόλεμο. Εταξίδευε μέσα στην πυκνή ζούγκλα μαζί με

την Δίδα Rubu Burkill, Άγγλίδα νοσοκόμο του Ίδρυματος «Σώσατε τα παιδιά», η οποία έλαβε μέρος στις διανομές τροφίμων και φαρμάκων που έγιναν σε διάφορα χωριά. Έφθασαν μ' ένα αυτοκίνητο Land-Rover (αυτοκίνητο ειδικό γι' άνωμαλα εδάφη) στους πιο απομονωμένους συνοικισμούς, μεταφέροντας γάλα κι άλλες τροφές για παιδιά, υπό συνθήκες δραματικές.

Σε ανταποκρίσεις τους, εξαίρουν και οι δυο την πολύτιμη συμβολή των ιθαγενών στην εκτέλεση της αποστολής τους. Με μεγάλη προθυμία οι άνθρωποι αυτοί άνοιξαν δρόμο μέσα στη ζούγκλα για να μπορέσουν να περάσουν το αυτοκίνητο.

Ο Ερυθρός Σταυρός επεξέτεινε την βοήθειά του με αποστολή ιατρών και αδελφών νοσοκόμων, από διάφορες χώρες, σε τρία περίπου εκατομμύρια κατοίκους.

ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ Δ.Ε.Σ.

Ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός εν τη ένασκήσει της ανθρωπιστικής δράσεώς του εις την διάρκεια του Σουέξ έβοήθησε 1032 φοιτητές Παλαιστινίους της Γάζας να λάβουν άδειαν των Αιγυπτίων και Ισραηλιτών και διέλθουν την δυτική όχθη της διώρυγος δια να δυνήθουν να συνεχίσουν τας σπουδάς των εις Πανεπιστήμια της Η.Α.Α. Εις αυτούς θα επιτραπεί να επανέλθουν εις τας οικογενείας των εις το κατεχόμενον έδαφος της Γάζας κατά τας διακοπές των ή εις το τέλος των σπουδών των.

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΑΦΩΝ ΤΟΥ Ε.Σ.

Το περιοδικό «Πανόραμα» του Συνδέσμου Ερυθρών Σταυρών δημοσιεύει πολλές φωτογραφίες που ενισχύουν την εντύπωση της μεγάλης αναπτύξεως του επαγγέλματος της Αδελφής του έλεους (νοσοκόμου)

Ο παπός παρακολουθεί την Όθωμανίδα Αδελφή της Ερυθράς Ημισελήνου να περιποιείται τον έγγονό του.

σί ολόκληρο τον πολιτισμένον κόσμο. Την εθύνει για την εκπαίδευση των νοσοκόμων, έχει αναλάβει σε ώριμες χώρες ειδικά ο Ερυθρός Σταυρός. Έργο

των νοσοκόμων δεν είναι μόνον η περίθαλψη των αρρώστων, των τραυματιών και των αναπήρων, αλλά και η προστασία της υγείας καθώς και η πρόληψη ασθενειών μέσα στον κύκλο της οικογενείας και έξω απ' αυτόν. Μόλις συμπληρωθή η εκπαίδευσίς των,

Παροχή πρώτων βοηθειών.

πολυάριθμες Αδελφές αρχίζουν να εργάζονται στα νοσοκομεία, αλλά πολλές επίσης, με το σήμα του «Ε. Σ.» στο φόρεμά τους, αναπτύσσουν δραστηριότητα έξω από τα θεραπευτήρια. Είναι άπειροι ο χώρος αυτός της εξωνοσοκομειακής εργασίας των νοσοκόμων: υπηρεσία σε νοσοκομειακά αυτοκίνητα,

Καναδή νοσοκόμος εξετάζει τον φάρυγγα του καλού αυτού μικρού, που δέχεται με ύπομονη την επέμβασί της.

κινητές μονάδες υγιεινής ή ιατρεία σε απομονωμένες περιοχές, περίθαλψη νέων και ηλικιωμένων ατόμων στις πόλεις και στο ύπαιθρον, επίσκεψις ηλικιωμένων και αναπήρων στα σπίτια τους κ.λπ.

Το επάγγελμα του νοσοκόμου εγκαινιάσθη συγχρόνως με την γένεσι του Ερυθρού Σταυρού. Κοινά είναι το ιδεώδες και κοινές οι θεμελιώδεις αρχές του παγκοσμίου αυτού κινήματος. Ένα από τα ουσιαστικώτερα «δόγματά» του μεταφέρουν στην πράξι οι Αδελφές, που διακρίνονται από το ανθρωπιστικό έμβλημα. Και το «δόγμα» τούτο είναι: «Να προλαβαίνης και να ανακουφίζης τον πόνο, όπου και αν τον συναπαντάς». Προσφγιά, φυσικές καταστροφές, διωγμοί, κατατρεγμοί, σιτωδίες, λιμοί: όλα αυτά

τά δεινά δημιουργούν χιλιάδες θύματα, που έχουν ανάγκη από συμπαράστασι.

Η Αδελφή άλλωστε έχει και άλλον προορισμό εκτός από την άμεση παροχή βοήθειας και περιθάλψεως. Ανοίγεται εμπρός της εδρά πεδίων δράσεως. Τούτο συνίσταται στην μύησι του Κοινού στους κανόνες της υγιεινής αγωγής. Παράλληλα με την οίκοι νοσηλείαν, την παροχή υγιεινής τροφής, την περίθαλψη της μητέρας και του βρέφους, έργο των νοσοκόμων είναι και η διαπαιδαγώγησις έθελοντων του Ε. Σ. Πρόκειται για έθελοντάς που δεν προετοιμάσθηκαν προηγουμένως για την άσκησι των σχετικών καθηκόντων και βοηθούν, κυρίως στις υπηρεσίες μεταγγίσεως αίματος, Αδελφές του Ερυθρού Σταυρού.

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ

Πολλά είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κύκλοι οι επιφορτισμένοι με την οργάνωσι της δημοσίας υγείας σε διάφορες χώρες, ιδίως σε χώρες που δεν έχουν ακόμη ενταχθή στον σύγχρονο κοινωνικό ρυθμό. Ένα από αυτά, καθώς μας πληροφορεί το δελτίο πληροφοριών της διεθνούς οργανώσεως Ονέσσκο, είναι η μεγάλη έλλειψις γιατρών σε 22 χώρες, λ.χ. της Μέσης Ανατολής, αρχίζοντας από την Τυνησία και προχωρώντας έως το Πακιστάν, τη μεταπολεμική δηλαδή Ινδία. Ο γιατρός που έμελέτησε τις σχετικές συνθήκες ιατρικής εκπαίδευσως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είναι απαραίτητη η ίδρυσις 160 νέων πανεπιστημιακών εδρών.

Ενδιαφέρουσα είναι η λεπτομέρεια ότι μέσα στα τελευταία είκοσι χρόνια ο αριθμός των φοιτητριών ιατρικής (υποτροφίες της Διεθνούς Οργανώσεως Υγείας) έχει αυξηθή από 5% (1950) σε 20% (1969). Ήδη το ποσοστό των φοιτητριών της ιατρικής στις χώρες της Έγγυς Ανατολής, αντιπροσωπεύει το 14% του αριθμού των φοιτητών έναντι του μέσου όρου των 8% στις ανώτατες σχολές ιατρικής της Αμερικής.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΡΓΩΝ Ε. ΝΤΥΝΑΝ

Ένας από τους πιο αξιοσημείους κατηγορούς των απανθρώπων πολέμων υπήρξεν ο αείμνηστος ιδρυτής του «Ερυθρού Σταυρού» Ερ. Ντυνάν. Πενήντα χρόνια είχαν μείνει άγνωστα τα τετραδιά του, όπου ο μεγάλος εκείνος ανθρωπιστής κατέγραφε, σε προχωρημένη ηλικία, τις εντυπώσεις και τους στοχασμούς του. Μέσα στις σελίδες αυτές ο συγγραφέας άφησε να ξεσπάση η αγανάκτησι και η έξοχα τον έναντιον του πολέμου, της «επιστήμης αυτής της αταξίας», «του ισχυρού παράγοντος της αποθαρρύνσεως, πηγής αστειρευτής μίσους, πόνου, δυστυχίας, αθλιότητος, βροβαρότητος». Συγχρόνως εξέσπασθον έναντιον όλων εκείνων που, θεληματικά ή όχι, ενδοούν την πολεμική σύρραξι. Με την ευκαιρία της περυσινής επετείου, το Ίδρυμα Ερρίκος Ντυνάν εξέδωκε σ' ένα πολυσέλιδο τόμο δύο εργασίες του Ντυνάν με τίτλο «Μνήμη του Σολφερίνο» και «Το αίματιρό μέλλον».

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Οι κολώνες του Ναού της Ίσιδος, μέσα στα νερά του Νείλου.

ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑ

Θαλασσοπούλια και λευκές αρκτοι.

(Οι φωτογραφίες ελήφθησαν από διάφορα τεύχη του περιοδικού της ΟΥΝΕΣΚΟ «Ο Τυχευόμορμος»)

ΙΤΑΛΙΑ

Ένα χαρακτηριστικό κανάλι της Βενετίας

ΒΟΥΡΜΑ

Περίβολος Βουδδιστικού Ναού.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΟΙ ΑΙΩΝΙΕΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Είκοσιν αιώνες έχουν περάσει από τότε που η νέα Θρησκεία, ο Χριστιανισμός, έχει παρουσιασθή στον πλανήτη μας. Η παρουσία του άραγε να ωφέλησε την ανθρωπότητα; Η μήπως κι ο Χριστιανισμός κατετάγη στη σειρά των ωφελίμων κοινωνικών συστημάτων και θρησκειών, που πολύ ή ολίγον επέδρασαν ευεργετικώς στον άνθρωπον; Από προοιμίου ακόμη λέμε, πως ο Χριστιανισμός προσέφερε τα πάντα στη γη μας και μάλιστα σε μας τους βασιλείς της, τους ανθρώπους.

Το πρώτον από τα πάντα του Χριστιανισμού είναι η αγάπη ή αληθινή. Αγάπη και προς τους φίλους και αδελφούς, αλλά και προς τους έχθρους. Και με την ζωήν του ο Χριστός και με την διδασκαλίαν και τα θαύματά του, αλλά και με την θυσίαν του, άφησε σε μας την αιώνιαν εντολήν. Την καινούργιαν εντολήν της αγάπης: «Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ινα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ήγάπησα υμᾶς, ινα και υμεις αγαπάτε αλλήλους». (Ιωάν. 13, 34), «Αγάπης απόδειξιν αποτελεί ή εμφάνισις του Θεού στη Φάτνη. Αλλά και της αγάπης τελείωσιν ή αποχαιρετισμός του Κυρίου. Αξίζει να λεχθῇ στην προκειμένη περίπτωσι πως ο Κύριος άφησε μονάχα ένα βασικό γνώρισμα στους όπαδούς του: την αγάπην. «Εν τούτω γνώσσονται πάντες ότι έμοι μαθηταί έστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις» (Ιωάν. 13, 35).

Η δεύτερα βασική προσφορά του Χριστιανισμού είναι το πνεύμα της θυσίας. Σε καμμίαν άλλην θρησκείαν δεν παρατηρήθη τόση προσφορά αίματος και μόχθου. Αίμα και μόχθος κάθε ηλικίας και τάξεως. Και τούτο διότι κάθε άλλη θρησκεία δεν είναι τόσο αληθινή, τόσο θεία, όσον ή Χριστιανική. Γιατι και ο αρχηγέτης της, ο Ίησους, είναι το μέγα θύμα της μοναδικής θυσίας του Γολγοθά. Διά μέσου δέ των αιώνων ο Χριστιανισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά θυσία. Δεν είναι, παρά άγώνες, ιδρώτες, κόπος και μόχθος πολύς, αλλά και αίμα διά την επικράτησι

των ούρανοφερμένων αξιών του. Τέτοιες ούράνιες αξίες δεν θα ήμπορούσαν να πάρουν την αξιολογική και αιώνια πορεία τους χωρίς την θυσίαν. Η εποχή των Αποστόλων, ή Μεταποστολική εποχή, ή εποχή των Μαρτύρων και των Πατέρων και όλης μας της Εκκλησίας ή ζωή τε μαρτυρούν; Την παρουσίαν του πνεύματος της χριστιανικής θυσίας.

Η τρίτη και τελευταία βασική προσφορά του Χριστού προς τον άνθρωπον είναι ή δωρεά του πνεύματος. Βεβαίως του άγιου Πνεύματος. Έτσι κατωρθώθη ή πνευματική ανάβασις του ανθρώπου. Το πνευματικόν του περιπάτημα σε κόσμους άγνους και ώραιους. Η πνευματική ζωή έπαυσε να είναι ή όνειροπαρμένη. Η ζωή του παραιμίου και του άπραγματοποιήτου. Η άρετή έστόλισε την γη. Η άρετή του Χριστού, που εκάλυψε τους Ούρανους, εκάλυψε και επλήρωσε και τις ανθρώπινες καρδιές. Τις άγίασε. Και άφησε την δύναμιν, οι καρδιές πάντοτε να λαχταρούν και ν' ανεβαίνουν προς τα άνω, «τα μείζονα». Συμβουλεύει ο Χριστός: «άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός είμι» (Α' Πέτρ. 1, 16), αλλά συγχρόνως μας έδωσεν ο ίδιος και την ικανότητα ν' αποβαίνωμε καθημερινώς άγιοι. Απόβασις πνευματική στη χώρα της άρετής δεν υπήρχε. Δεν υπήρχεν άνοιξις και έναρτος όμορφιά. Μας τα έδωσεν όμως ο Χριστιανισμός. Τα έκανε όλα αυτά ο Χριστός ύπαρκτες, προσιτές και πραγματοποιήσιμες έννοιες. Έτσι ο άνθρωπος κατορθώνει, ότι γράφει ο Θεοφόρος Ίγνάτιος: «υπέρθεσθε ούν την κακήν ζύμην, την παλαιωθεισαν και ενοξίσασαν, και μεταβάλεσθε εις νέαν ζύμην, ό εστιν Ίησους Χριστός. Αλίσθητε εν αύτῳ, ινα μη διαφθάρη τις εν υμίν, έπει από όσμης έλεγχθήσεσθε» (Μαγνησιεύσιν X, 29).

Όλα αυτά και τόσα άλλα είναι οι αιώνιες προσφορές του Χριστιανισμού. Πρό αυτών των αιώνιων και ωραίων προσφορών του Χριστιανισμού πρέπει να στεκώμεθα όλοι με σεβασμόν και ευλάβειαν,

ιδιαιτέρως όμως ή Νεότης. Τούτο έρμηνεύεται πως ο Χριστιανισμός ζητεί και από μας την προσφοράν μας. Ζητεί να ένστερνισθώμε με περισσότερη όρεξι και αυτοθυσία το ιδεώδες της χριστιανικής αγάπης, της χριστιανικής θυσίας και της χριστιανικής καλλιέργειας του είναι μας.

Ο άγιος Ίγνάτιος ο Θεοφόρος μας παρουσιάζει τον Χριστόν ως το άνώτερον Όν. «Αμεινον αυτού ούδέν έστιν» (Μαγνησιεύσιν. II, 5). Συνεπώς και ό,τι Έκείνος μας άφησεν είναι το άνώτερον, το ιερώτερον και το αξιολογώτερον. Μάλιστα δέ τα τρία ταύτα του Χριστιανισμού: Η αγάπη, ή θυσία και ή άρετή. Η ιδική μας προσφορά έναπομένει. Η ύπόσχεσις να ζώμε και να προσφέρωμε στους άλλους περισσότερον τις ούράνιες αυτές προσφορές του Χριστιανισμού. «Μάθωμεν κατά Χριστιανισμόν ζήν» θα μας προέτρεπεν ο Θεοφόρος Ίγνάτιος (Μαγνησιεύσιν X, 28). Κι όταν μάθωμεν αυτό, τότε και οι προσφορές του Χριστιανισμού, οι τόσο αιώνιες και ώραιες, θ'αναγνωρίζωνται, αλλά και θα γίνωνται παράδειγμα προσφοράς και για μας.

ΧΡΙΣΤΟΦ. Κ. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Θεολ. Καθηγητής

Υπεύθυνος Ε.Ε.Σ.Ν. Γαβαλούς

Η ΑΝΟΙΞΙ

Ρόδα και κρίνα τ' Απρίλη, κατάσπρα, άπαλά γιασεμιά, δέντρα και θάμνοι και χλόη, τα πάντα σκορπούν ευωδιά.

Λιβάδια, βουνά λουλουδίζουν γλυκά κελαϊδούν τα πουλιά, τα ούράνια καπνοί δέ μαυρίζουν ο ήλιος μας χαμογελά.

Ω άνοιξι ώραία, συ δίνεις στον κόσμο καινούργια ζωή. Ω άνοιξι, κάνεις να ψάλλη, τον Πλάστη μας «πάσα πνοή».

ΖΩΗ ΤΑΚΤΙΚΟΥ

Διδ)σσα Σούρπης - Μαγνησίας

ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΜΑΣ;

«Γνώθι σαυτόν» διδάσκει το ρητόν, το όποιο κατά μίαν έκδοχὴν ἦτο Δελφικὸν γράμμα καὶ κατ' ἄλλην ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Χείλωνος τοῦ Λακεδαιμονίου, ἑνὸς ἐκ τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Διὰ τοῦ ὅρου «αὐτογνωσία» ἐννοοῦμεν τὴν αὐθεντικὴν γνῶσιν τοῦ «ἐγὼ» ἡμῶν, καθ' ὅλην τὴν πνευματοφυικὴν του σύστασιν καὶ δομὴν. Ἡ αὐτογνωσία εἶναι ἐργασία τῶ ὄντι δυσχερὴς, διότι παρεμποδίζεται ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἐμφύτου ματαιοδοξίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνεκα τούτων ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὴν ἀνωτερότητα, πολλὰκις, νὰ σπουδάσῃ ψυχραίμως καὶ λογικῶς τὰ ἀποκαλυπτικά τοῦ χαρακτῆρος του στοιχεῖα.

Πῶς εἶναι δυνατόν ὅμως ν' ἀναμῆνῃ πλουσίαν συγκομιδὴν καρπῶν ὁ καλλιεργητὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τὴν σύστασιν τοῦ ἐδάφους, τὰς κλιματολογικὰς συνθήκας ἡ ὅταν σπεῖρῃ ἐν ἄγνωστον μέρος; Αἱ καταιγίδες, οἱ ἀνεμοὶ καὶ τ' ἄλλα στοιχεῖα τῆς φύσεως θὰ καταστρέψουν τοὺς μόχθους ποὺ κατέβαλε. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, πῶς ἀναμένει καλλιέργειαν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν τελείωσιν, ὅταν ἐντελῶς ἀγνοῇ τὴν φύσιν του, τὰς ἰκανότητάς καὶ τὰ ἐλαττώματά του; «Τὸ γνῶναι ἑαυτόν ἀρχὴ πάσης ἀνθρωπίνης σοφίας ἐστίν» ἀποφθέγγεται ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Κάντιος. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν γνωρίμιαν μετὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον, θὰ κατακτήσῃ πραγματικὸν ναυάγιον τῆς ζωῆς. Μόνον ἡ ἐπίγνωσις τῶν δυνατοτήτων ὁδηγεῖ εἰς τὴν λεωφόρον τῆς εὐτυχίας καὶ προφυλάσσει ἀπὸ ἀπογοητεύσεις, γελοιοποιήσεις καὶ καταστροφάς. Ἡ ἐγκαιρὸς διάγνωσις ἐνὸς ἐλαττώματος δύναται νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησιν αὐτοῦ. Ἀντιθέτως ἡ ὑπερεκτίμησις προτερημάτων καὶ ἰκανοτήτων κατακρίνεται, διότι τότε ὁ νομικαστὴς πίπτει εἰς μεγάλα σφάλματα. Ἐχὼν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι «σπουδαῖος» δὲν διστάζει νὰ συμπλακῇ μετὸς συνανθρώπων του ἢ καὶ μετὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Καθίσταται γελοῖος εἰς συζητήσεις μετὰ ἀνωτέρας μορφώσεως πρόσωπα, ὅταν προσπαθῇ νὰ ἐπιδείξῃ ἀνύπαρκτον πολυμάθειαν. Ἀναλαμβάνων ἐργασίαν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών του, ἀποτυγχάνει,

Παρά τὰ ἐκ τῆς αὐτογνωσίας ἀναμφισβήτητα ὀφέλη, δὲν ἐνδείκνυται ὁ σχολαστικὸς καὶ ἀδυσώπητος αὐτοέλεγχος, διότι αἱ ἐξ αὐτοῦ δυσάρεστοι τυχόν διαπιστώσεις, ἀποθαρρύνουν καὶ περιορίζουν τὴν ἀποδοτικὴν τοῦ ἀνθρώπου δράσιν. Ἀλλωστε ὑφίσταται καὶ σωματικὰς βλάβας, διότι ἡ ἔλλειψις αὐτοπεποιθήσεως τὸν καταδικάζει εἰς ἀδράνεια. Τὸν κάνει νωθρόν, δουλοπρεπῆ, ἀπαισιόδοξον τοῦ ἀφαιρεῖ πᾶσαν δημιουργικὴν πρωτοβουλίαν.

Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται ἡ ἀληθὴς καὶ «ὀρθὴ» αὐτογνωσία. Αὕτη εἶναι δύναμις καὶ διὰ ταύτης ἰσχυροποιεῖται τὸ ἄτομον μετὰ σεμνότητα, φρό-

νησιν, εὐπρεπῆ συγκαταβατικότητα. Ἐπίσης διὰ ταύτης προσδιορίζει ὁ ἄνθρωπος εὐστόχως τὸν εἰς αὐτὸν ἀρμόζοντα κοινωνικὸν χώρον δράσεως, ἐκλέγει τὸ εἰς τὰς φυσικὰς του προδιαθέσεις ἀνταποκρινόμενον ἐπάγγελμα καὶ ἐν γένει ἐπιζητεῖ οὐχὶ ὅσα ἡ σπουδαιοφανὴς διάθεσις τοῦ «ἐγὼ» ἐμπνέει, ἀλλὰ ὅσα αἱ δυνάμεις του ἐπιτρέπουν.

Πῶς ὅμως θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ «γνῶσις τοῦ ἑαυτοῦ»; Ἀσφαλέστερα μέσα ὁδηγοῦντα εἰς αὐτὴν εἶναι κατ' ἀρχὰς ἡ «αὐτοπαρατηρησία». Διὰ ταύτης θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐγκύψωμεν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν μας κόσμον καὶ θὰ ἀνεκλύσωμεν τὸν πραγματικὸν μας ἑαυτόν. Διὰ τῆς ἐνδοσκοπήσεως θ' ἀντιληφθῶμεν ὅτι τὸ ψυχοφυσικὸν μας παρουσιάζει,

Αὐτὸ τὸ καλοκαίρι

μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ
μιά μεγάλη χαρά:

Τὴ χαρὰ νὰ μάθετε νὰ σχεδιάζετε, νὰ σκισάρετε ἢ καὶ νὰ ζωγραφίζετε, μετὰ μιά σπουδὴ σύντομη, πρόσχαρη, ἀποδοτικὴ, ποὺ θὰ γίνῃ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε καὶ μετὰ τὴ μεθοδικὴ καθοδήγησις ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν.

Αὐτὸ σᾶς τὸ ἐξασφαλίζει ἡ Σχολὴ ABC, ποὺ μετὰ κέντρο τὸ Παρίσι καὶ μετὰ ἰδρύματα σὲ ὅλες τίς πολιτισμένους χώρες τοῦ Κόσμου, σᾶς παρέχει τὴ θαυμάσια σπουδὴ τῆς, τὸ ἴδιο ζωντανά, ἀδιάφορο ἂν μένετε στὸ ἴδιο τὸ Παρίσι, σὲ ἄλλες πρωτεύουσες εἴτε καὶ στὸ πικρὸ μικρὸ χωριουδάκι. Ἐπωφεληθῆτε, λοιπόν, καὶ σεις. Ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἡλικία σας.

**ΜΗ ΛΟΗΣΕΤΕ ΝΑ ΠΑΝ ΧΑΜΕΝΟ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ**

Γιὰ πληροφορίες καὶ Ἀναλυτικὸ Τεύχος δωρεάν, στείλτε μας τὸ δελτίο αὐτὸ τὸ ταχύτερο, εὐανάγνωστα συμπληρωμένο, χωρὶς καμὴν ὑποχρέωσιν σας. Ἄν μένετε στὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν μπορεῖτε καὶ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε.

Ἐπάνω, θαυμάσια δοσμένος τύπος τοῦ «σχολαστικοῦ». Κάτω δλοζώντανη κίνησις, παρμένη ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ἔργο καὶ αὐτὴ νεαρότατος μαθητοῦ μας, ἐκτετατὸ ἀπὸ σύντομης σπουδῆς.

ΣΧΟΛΗ ABC ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΣ
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΘΕΣ/ΜΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 68

Παρακαλῶ στείλτε μου δωρεάν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσιν μου τὸ Ἀναλυτικὸ σας Τεύχος. Ἐσωκλείω καὶ δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα γιὰ ἔξοδα ἀποστολῆς κλπ.

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἡλικία

ὡς ἄλλος Κέρβερος, τρεῖς ὄψεις: Τὴν ἀληθῆ, τὴν «δοκοῦσαν» (ἐκείνην τὴν ὁποίαν νομίζομεν ὅτι ἔχομεν) καὶ ἐκείνην τὴν ὁποίαν δεικνύομεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν συνανθρώπων μας. Δεύτερον μέσον εἶναι ἡ φρόνιμος ἀξιολόγησις τῶν περὶ ἡμῶν κρίσεων καὶ κατακρίσεων καὶ τέλος ἡ ὑπεύθυνος ἀγωνιστικὴ ἀνατροπὴ μετὰ τὴν πραγματικότητα καὶ οὐχὶ μετὰ τὰς χιμαιρικὰς ὀνειροπληθείας. Ἐν συνεχείᾳ, ἡ ὀφέλιμος αὐτοπαρατηρησία θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐτεροπαρατηρησίαν καὶ θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀποκτήσωμεν ἀρμονικὰς καὶ εἰρηνικὰς σχέσεις μετὰ τὴν Κοινωνίαν. Ἐκ τῶν ἀρχαίων, ὁ Σωκράτης ἔσχεν ὡς ἔρεισμα τῶν φιλοσοφικῶν του στοχασμῶν τὸ «γνῶθι σαυτόν», ὑποστηρίζων ὅτι ἐν γένει ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀγνοίας, ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀρετὴν. Ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος παρέδεχτο «χαλεπὸν τὸ γνῶναι σαυτόν». Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς αὐτογνωσίας ὁμιλῶν ὁ Μέγας Βασίλειος ἔλεγεν ὅτι «ἡ ἀκριβὴς σαυτοῦ κατανόησις αὐτάρκη παρέχει σοὶ τὴν χειραγωγίαν μετὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ Θεοῦ».

Ἡμεῖς γνωρίζομεν «ὀρθῶς» τὸν

ἑαυτόν μας; Ἀς ἀπαντήσωμεν μετὰ εὐκρίνειαν εἰς τὸ ἐρώτημα. Καὶ ὅμως ἡ γνῶσις τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶναι τόσον ἀναγκαῖα περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν σήμερον, ποὺ ἡ ζωὴ φεύγει μετὰ ταχύτητα ποὺ ζαλίζει. Ἀλλοῖμονο σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν ἀσκηθῇ ν' ἀντέχουν εἰς τὸν ἀγῶνα. Εἶναι καταδικασμένοι νὰ σβήσουν γρήγορα κάτω ἀπὸ τὰ πατήματα αὐτῶν ποὺ τρέχουν συνεχῶς διὰ νὰ «προλάβουν».

Ἀς προσπαθῶμε λοιπὸν νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτόν μας, διότι, μὴ ξεχνοῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος κατακτητὴς εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ διὰ τῆς γνωρίμιος κατέκτησε τὸν ἑαυτόν του. Ἄς προσπαθῶμεν, ἐὰν θέλωμε ν' ἀφῆσωμεν εἰς τὸ «διάβα» τῆς ζωῆς μας μνημεῖα καὶ ὄχι ἐρείπια, ἐὰν θέλωμε νὰ μὴ δοκιμάζωμε ἀποτυχίας αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς καταδικάσουν νὰ κυλίωμε. ματαίως, τὸν «λίθον» τοῦ Σισύφου.

ΘΕΟΔ. Κ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Διδάσκαλος, Τουρλὰς Καλαβρύτων

Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΙΓΑΓΓΡΟΣ

Ἡ ἀξία τοῦ Κρητικοῦ Αἰγάγγρου καὶ ἡ ἀνάγκη διασώσεως αὐτοῦ

Κάθε λαός, εἴτε μορφωμένος εἶναι εἴτε ἀμόρφωτος, ἔχει καὶ τὸ σύμβολό του. Ἡ Ἑλλὰς σὰν σύμβολο ἔχει τὴν γαλανόλευκὴ σημαία ἀπὸ τὰ παλιὰ, ἡρωικὰ χρόνια. Ἡ Κρήτη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σημαία ἔχει καὶ τὸ χιλιотраγουδισμένο ἀγρίμι ποὺ συναντᾶμε στὰ περήφανα Σφακιανὰ βουνά. Ὁ Κρητικὸς αἰγάγγρος εἶναι τὸ μοναδικὸ στὸ εἶδος του ζῶο στὸν κόσμον. Συναντᾶται στὰ ἄγρια βουνὰ καὶ φαράγγια τῶν Λευκῶν Ὀρέων. Τὸ γέννησε ἡ φύσις ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μίνωος, γι' αὐτὸ καὶ τὸ βρίσκουμε σὲ πολλὰς μινωϊκὰς παραστάσεις. Ἦταν τὸ εὐλογημένο ζῶο τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος.

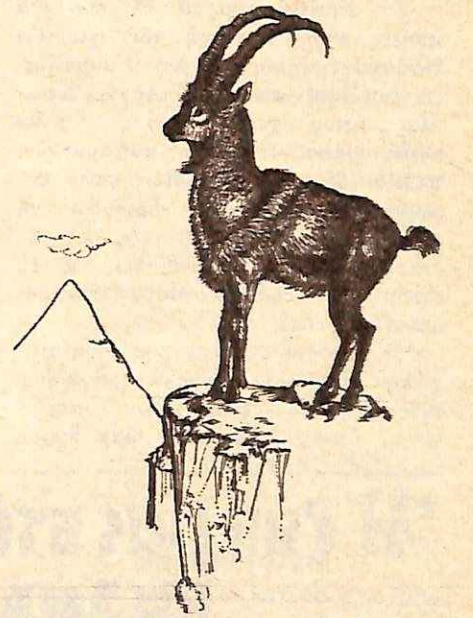
Ὁ Αἰγάγγρος εἶναι ζῶον μεγέθους κατσίκας, μετὰ χρῶμα καστανό. Ἐχει δυὸ μεγάλα κέρατα στὸ κεφάλι, μετὰ «κοκαράδες». Κάθε «κοκαράδα» δείχνει καὶ ἓνα ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐχει μίαν γραμμὴν κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς του στήλης ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὴν οὐρά. Χαρακτηριστικὰ γνωρίσματά του εἶναι ἡ ἀνταξία τῆς μεγαλονήσου μας λε-

βεντιά καὶ τὸ μεγαλεῖο. Τρέφεται μετὰ χλόη καὶ μετὰ χαμόκλαδα τῶν υπερήφανων βουνῶν.

Τὸ ἀγρίμι ἔχει δυστυχῶς μερικὸς ἀνθρώπους, ποὺ τὸ κυνηγοῦν γιὰ μερικὰ κιλά κρέας. Καρτερικὸ, πιστό, γενναῖο, ἀδελφιστὸ στὸν κίνδυνο, εἶναι ἡ Κρήτη ἡ ἴδια. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν, λές καὶ βγάζουν φλόγες, καὶ εἶναι ἑτοιμὸς σὲ κάθε στιγμή νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ ἀξία τοῦ κρητικοῦ αἰγάγγρου εἶναι πολὺ μεγάλη. Εἶναι ἓνα δῶρο τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς τοὺς Κρητικούς. Πολλὰς χιλιάδες τουρίστες ἐρχονται κάθε χρόνο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς στὸν τόπο μας γιὰ νὰ τὸ θαυμάσουν καὶ νὰ τὸ φωτογραφίσουν, ἀπὸ μακριὰ βέβαια, γιατί δὲν μποροῦν ἀπὸ κοντὰ, καὶ ἀφήνουν τὰ χρήματά τους στὸν τόπο μας. Πρέπει λοιπὸν καὶ μῆς νὰ τὸ ἀγαποῦμε καὶ νὰ τὸ προστατεύουμε. Ἔτσι θ' αὐξηθῇ ὁ τουρισμὸς τῆς ὀρεινῆς Κρήτης καὶ θὰ βελτιωθῶν τὰ οικονομικά της. Ὅσοι τουρίστες ἦλθαν στὴν Κρήτη ἐγρα-

ψαν τὰ καλύτερα λόγια γιὰ τὸν αἰγάγγρο.

Γιὰ μᾶς τοὺς Κρητικούς τὸ σπάνιο αὐτὸ δῶρο ἔχει μεγάλη ἀξία: εἶναι τὸ ἐμβλημα μᾶς ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια καὶ πρέπει νὰ τὸ σεβόμαστε σὰν κάτι ἱερό. Πρέπει νὰ φροντίσουμε καὶ νὰ μὴν ἐξαφανισθῇ, ὅπως

Σχ. ΜΕΝ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΑΝ

τώρα κινδυνεύει. Σκεφθῆτε τί θὰ πούν, τί γνώμη θὰ ἔχουν γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ ἄλλα πολιτισμένα κράτη ὅταν μάθουν ὅτι κοντεύει νὰ ἐξαφανισθῇ γιὰ πάντα ὁ Κρητικὸς Αἰγάγγρος. Θὰ σχηματίσουν κακὰς ἐντυπώσεις γιὰ τὴν πατρίδα μας, καὶ αὐτὸ βέβαια θὰ εἶναι εἰς βάρος μας. Ἴσως καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλέσουν βαρβάρους. Ποιούς; Ἐμᾶς, ποὺ τοὺς δώσαμε τὰ πρῶτα φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ, καὺ τοὺς ἀνοίξαμε τὰ μάτια ὅταν αὐτοὶ βρισκόταν στὰ σκοτάδια τῆς βαρβαρότητας.

Ὁ Κρητικὸς Αἰγάγγρος εἶναι ἓνα πολύτιμο ἀπόκτημα γιὰ τὸν τόπο. Ἐνισχύει τοὺς οικονομικοὺς του πόρους, τὸν ὁμορφαίνει, τοῦ δίνει χαρὰ. Πρέπει νὰ τὸν διασώσουμε μετὰ κάθε θυσία.

ΝΙΚΟΛΑ. ΜΑΛΕΦΑΚΗΣ
Μαθ. 5ου Δημ. Σχολείου
Ἀγίου Ἰωάννου Σφακίων

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπάνια ζῶα ποὺ γέννησε ἡ φύσις καὶ ἴσως τὸ ὀραιότερο, εἶναι τὸ χιλιотраγουδισμένο ἀγρίμι. Ἦταν τὸ ἱερὸ ζῶο τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, ὅπως φαίνεται στὰ νομίσματα τῆς Δυτικῆς Κρή-

της. Τη σβελτάδα του δεν την έχει κανένα άλλο ζωντανό χωρίς φτερά. Όταν τρέχει φαίνεται σαν να μην πατάει στην γη. Βαθύ καστανό με μαύρες αποχρώσεις το χρώμα του, που το καλοκαίρι γίνεται κάπως ανοικτότερο. Έχει δύο ωραία κέρατα παράλληλα προς το σώμα του.

Το άγριμι σήμερα το συναντά κανείς στην περιοχή των χωριών Κουστογεράκου, Αγίας Ρουμελής, Αγίου Ιωάννου της Επαρχίας Σφακιών, όπου έχει καταφύγει για να σωθεί μέσα σε δάση κυπαρισσιών, πεύκων και πρίνων, ιδίως στην περιοχή που εκτείνεται γύρω από το φημισμένο «Φαράγγι της Σαμαριάς». Έχει πηγαίνει για να το ιδούν να το θαυμάσουν άπειροι ξένοι.

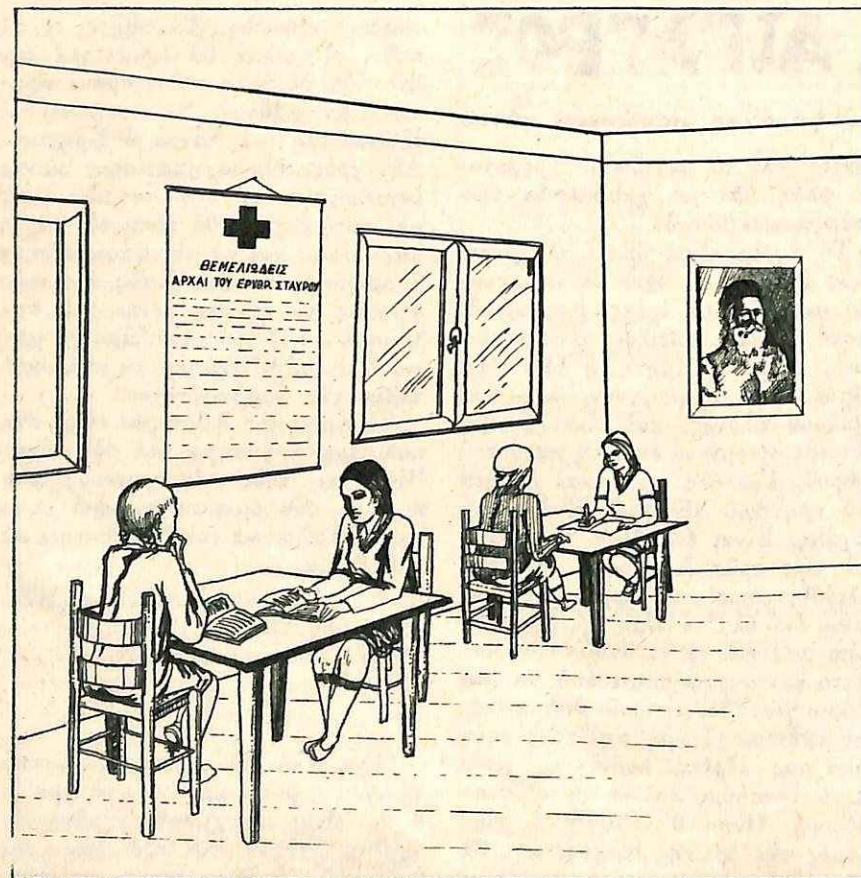
Ο Κρητικός Αϊγαγρος έχει μεγάλη ευκινησία. Πολλά τραγούδια τον εξυμνούν. Είναι ζωο υπερέφανο, όπως υπερέφανα και άγρια

είναι τα βουνά μας. Αυτός είναι το καμάρι των Λευκών Όρεων, το σύμβολο της Κρητικής λεβεντιάς και της αγάπης του λαού μας για την Ελευθερία.

Το κράτος έχει απαγορεύσει το κυνήγι του και μεριμνήσει για την διατήρησή του. Πρέπει όμως να συμβάλουμε κι' εμείς για την επιτυχία του σκοπού. Να προστατεύσουμε το άγριμι, γιατί όταν εξαφανισθεί, εκτός από τ' άλλα κακά, θα πάψουν να περνούν από εδώ τουρίστες. Έτσι και το Κράτος θα ζημιώνεται αλλά και εμείς, γιατί τα προϊόντα μας δε θα έχουν πια αγοραστάς. Πρέπει λοιπόν εμείς οι Σφακιανοί να ενδιαφερώμεθα για τ' όμορφο του τόπου μας στολίδι, να το αγαπούμε και να το προστατεύουμε.

ΓΕΩΡ. ΤΖΑΤΖΙΜΑΚΗ
Μαθ. Δημ. Σχολ. Αγίας Ρουμελής

Η ζωή μας στο Οικοτροφείο Καλαβρύτων

Σχεδ. ΜΕΝ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΑΔΗ

— Ντρίν! ντρίν! το κουδούνι χτυπά στις 7 και είναι σαν να αντικαθιστά τη μητέρα μου. Είναι σαν να μου λέγει: Σοφία! ξύπνα, ώρα για το σχολείο.

Μη νομίζετε πως αρχίζω απότομα την εκθεσί μου. Έτσι απότομα αρχίζει και η ημέρα μου. Είμαι ένα κορίτσι 14 ετών, μαθήτρια του Γυμνασίου. Οι γονείς μου με έχουν εμπιστευθεί σ' ένα καλό ίδρυμα του τόπου μας: Στο Οικοτροφείο των Καλαβρύτων. Είναι δωρεά ενός Έλληνα με δραστηριότητα και με καθαρούς «έλληνοκόν νού», του κ. Βουγιά.

Το Οικοτροφείο είναι ένα μεγάλο κτίριο, που μέσα του διαδραματίζονται γεγονότα προκαλούμενα από 84 παιδιά ηλικίας 13 - 18 ετών.

Κάθε πρωί ένα μελίσσι φαίνεται πως ξυπνά, και απομονώνει από το λήθαργό του το μεγάλο κτίριο. Κάθε πρωί η ζωή αρχίζει να κυλάει με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που είχε αρχίσει και την προηγούμενη.

Παίρνουμε το πρωινό μας και ξεκινούμε για το Σχολείο. Το μεσημέρι, σαν γυρίσουμε «αξιολογούμενες της πείνας», βλέπουμε πάνω στα τραπέζια, άγνωστο, καλομαγειρεμένο φαγητό, που μας προσκαλεί να καθίσουμε και να αρχίσουμε.

Μερικές φορές σκέπτομαι πόσο ανώτερα ιδανικά έχει ένας άνθρωπος σαν τον ιδρυτή του Οικοτροφείου, που τόσες θυσίες έκανε για να εξασφαλίσει σπουδές πολύτεμες και άνετη ζωή σε τόσες μαθήτριες από χωριά. Για σκέψου — αναλογίζομαι — να γυρίζα από το Σχολείο πεινασμένη σ' ένα κρύο δωμάτιο, που θα είχα νοικιάσει και να βρισκα κατσαρόλες άδειες, άτμόσφαιρα ψυχρή και κανένα πρόσωπο να με υποδεχτεί! Τι θα έκανα; Ασφαλώς, γεμάτη νοσταλγία θα σκεπτόμουν διαρκώς το σπίτι μου, τη μητέρα μου, τον πατέρα μου, τις ευχάριστες ώρες που πρώτα περνούσα! Και θα αρχίζα τα κλάματα μόλις τα μάτια μου αντικρύζανε την όμη πραγματικότητα.

Τώρα όμως, για τα πάντα φροντίζει η καλή διευθύντριά μας, και η ατμόσφαιρα που δημιουργείται γύρω μας. Πλησιάζει σχεδόν την σπιτική. Και γίνονται με πρόγραμμα, με σύστημα, με τάξη.

Όλα περιποιημένα και καθαρά, που χαιρέσαι να τα βλέπεις. Υπάρχουν επίσης στο Οικοτροφείο τα μέσα για να φροντίσουμε και για την

καθαριότητα του έαυτού μας. Όσο την ψυχαγωγία μας, κάτι έχει προβλεφθεί: Κούνιες στην αυλή και παγκάκια για να απολαμβάνουμε τον ήλιο όταν είναι καλωσύνη.

Κάθε απόγευμα μετά το φαγητό καθόμαστε στα αναγνωστήρια. Ασχολούμεθα με τη μελέτη και την προετοιμασία των μαθημάτων μας. Όταν τελειώνουμε ξεκουραζόμαστε ξέγνοιαστοι κι άμα πέση το βράδυ χαιρόμαστε τη γαλήνη που βασιλεύει στους δύο θαλάμους με τα διπλά κρεβάτια. Έτσι περνά ή μία μέρα μετά την άλλη και συνεχίζεται το κύλισμα του χρόνου, φέρνοντάς μας όλο και πιο κοντά στο τέρμα των σπουδών μας μέσα σε μιαν ευχάριστη, σπιτική σχεδόν ατμόσφαιρα.

Σημ. Συντ. Το ανωτέρω αφήγημα μάς έστάλη άνυπόγραφο.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Πολύ σωστά

Ο Ίερευσ προς τον μέθυσο:

— Παιδί μου, πρόσχε. Το κρασί είναι ο χειρότερος εχθρός σου.

— Μά γι' αυτό το αγαπώ κ' εγώ, πάτερ μου. Δεν έλέγατε τις προάλλες, «αγαπάτε τους εχθρούς ύμών»;

Ο άσπονδος φίλος

Ένας ζωγράφος σε κάποιο συνάδελφό του:

— Αυτό τον πίνακα, θέλω να τον χαρίσω σε ένα ίδρυμα. Δεν ξέρω όμως, σε ποίο.

— Να σου πω: Νομίζω πως μόνο για το ίδρυμα των τυφλών είναι κατάλληλος!

Ειλικρίνεια

Δάσκαλος: Ήθελα να ξέρω, Λάκη, τί απαντάς όταν σου πουν πως πάς στο σχολείο;

Λάκης: Τους λέω την αλήθεια: Πάω με τα πόδια μου.

ΑΘΑΝ. ΠΕΧΑΙΒΑΝΗΣ
Έρυνθοστ. Μαθητής Πολύπετρον

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κυρία στην υπηρέτρια:

— Να πās να δής αν ο χασάπης έχει ποδαράκια χοιρινά και να γυρίσεις σύντομα.

Σε λίγα λεπτά η υπηρέτρια γυρίζει.

— Κυρία, δεν μπόρεσα να καταλάβω τί πόδια είχε, γιατί φορούσε τα παπούτσια του.

Ένας κύριος μπαινεί σ' ένα εστιατόριο και παραγγέλνει δυο αυγά. Όταν του τα φέρνουν, ανακαλύπτει με αγανάκτηση ότι δεν είναι καθόλου φρέσκα.

— Τα αυγά αυτά έχουν πουλάκια, γκαρσόν. Τι κατάστασις είν' αυτή;

— Σούτ, κύριε: το νού σας, μην τ' ακούση το αφεντικό, γιατί τότε θα τα πληρώσετε για κοτόπουλα.

Α.Π. ΣΤΑΧΟΤΑΗΣ
Γυμν. Μετσόβου

ΑΥΤΟ ΤΟ ΞΕΡΕΤΕ ;

Το πρώτο ύδροπλάνο, που κατόρθωσε να ανυψωθεί εφευρέθηκε από τα Γάλλο Άνρη Φάμπρ. Τον Άπρίλιο του 1911 ο Φάμπρ έκαμε μια πτήση 500 μέτρων σε ύψος 5 μ. πάνω από την επιφάνεια του νερού. Το ύδροπλάνο του ήταν τύπου «Κανάρ» (πάπιας).

Στη φύσι υπάρχουν 4.000 περίπου είδη σαλιγκαριών, λένε οι φυσιολόγοι. Βρίσκονται σ' όλα τα μέρη του κόσμου, εκτός από τις πολικές περιοχές. Τα σαλιγκάρια έχουν πάμπολλες ικανότητες. Ανάλογα με το είδος τους, ξέρουν να κολυμπούν, να γλιστρούν, να σκάβουν φωλιές και να ζουν είτε στις κορυφές των δέντρων είτε στο βυθό της θάλασσας. Υπάρχουν σαλιγκάρια που το μήκος του φτάνει 60 εκατοστά κι άλλα μικρά όσο κι ένας κόκκος αλάτι. Το σχήμα του κανκιού τους παρουσιάζει επίσης μεγάλη ποικιλία. Τα σαλιγκάρια έκαναν την εμφάνισή τους στη γη πριν από τον άνθρωπο. Αλλά κατά την μακρινή εκείνη εποχή ύπληρχαν μόνο θαλασσινά σαλιγκάρια.

Η λέξι δολλάριο, προέρχεται από την γερμανική τάλερ (τάληρο). Όταν η λέξι τάλερ πέρασε τα γερμανικά σύνορα και διέσχισε τον Ατλαντικό, έγινε στην Αμερική ντόλλαρ (στα ελληνικά δολλάριο).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΣΑΚΝΑΚΗΣ
ΣΤ' τάξ. Καπτανείου Σχ. Ίωαννίνων

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

— Σε δεβαιώ, Λιλίκα μου, πως αυτό το νέο σου καπέλλο είναι ένα ποίημα.

— Ναί, μά όταν θα δη ο άνδρας μου τον λογαριασμό της καπελούς θα γίνη τραγωδία.

Τάκης: Μαμά, το ξέρεις ότι ο έλέφαντας είναι φυτό κι όχι ζωώ;

Μαμά: Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα;

Τάκης: Νά, με ρώτησε σήμερα ο δάσκαλος να του πω τη ρίζα του.

Στο εστιατόριο

— Γκαρσόν, αν αυτό που μου φέρεται είναι λαγός, τότε εγώ είμαι βόδι.

— Μάλιστα κύριε. Λαγός είναι. ΡΙΤΣΑ ΜΑΚΡΥΝΟΥ
Δ' τάξ. Γυμν. Κερατέας

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ο αστυνομικός προς τον κλέφτη:

— Αφού λες ότι είναι δική σου αυτή η χαρφίτσα, απόδειξέ μου το.

Ο κλέφτης: — Μά δεν βλέπετε τί λείει από πίσω; «Δική σου για πάντα».

ΕΛΙΣ. ΒΛΑΧΟΠΟΤΑΟΥ
Στ' τάξ. Προτύπου Δημ. Μυτιλήνης

ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΙΑ

Ένας τρελλός ανακατεύει ένα κουβάρι σπάγγο.

— Τι κάνεις εκεί; τον ρωτά ένας άλλος τρελλός.

— Ψάχνω να βρω την άκρη του.

— Άδικα ψάχνεις. Την έχω κόψει!

ΓΕΩΡΓ. ΓΚΟΤΣΗΣ
Έρυνθο. Β' Γυμν. Άρρ. Κερκύρας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

	1	2	3	4	5	6
1						
2						
3						
4						
5						
6	Ε	Σ				

Οριζοντίως και καθέτως

- 1) Νησί (στην καθαρεύουσα)
- 2) Όχι άγρια.
- 3) Δορυφόρος της γής.
- 4) Βουνά.
- 5) α. Παρομοιάζει. β. Προσωπ. άντων.
- 6) Νύχτα (ένάρθως)

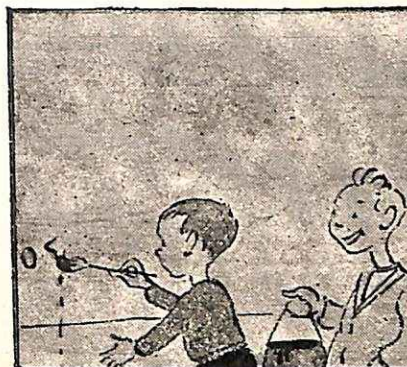

ΚΕΡΚΥΡΑ: ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟΝΗΣΙ

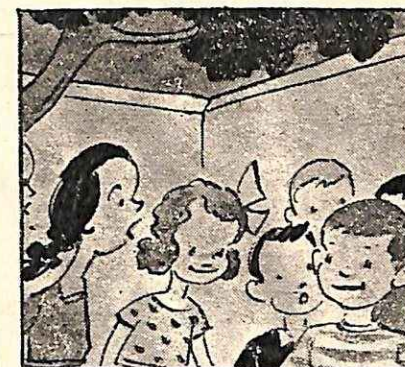
ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΕΛΕ

ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

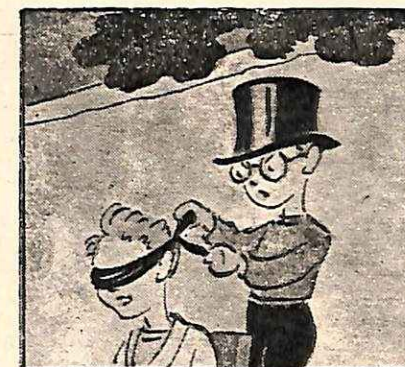
Του ἐκλιπόντος συνεργάτου μας Α. ΒΩΤΤΗ

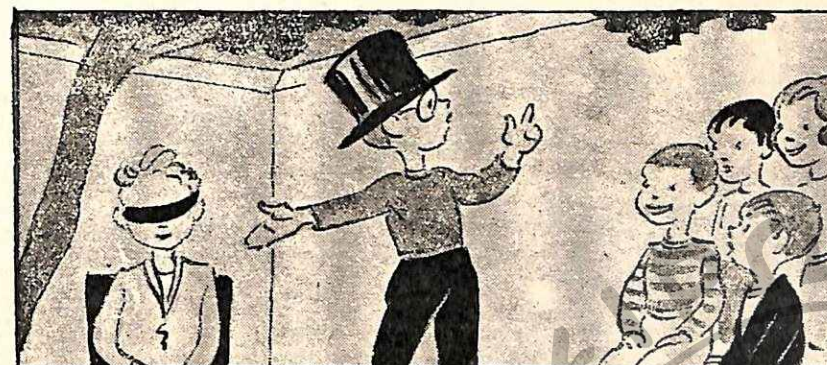
Ὑπνωτιστὴς ὁ κύρ' Λελὲς
ἐσκέφτηκε νὰ γίνη
καὶ μὲ τὸν Πάνο βοηθὸ
παρασασοῦλα δίνει.

Κι' ἔτσι προχθὲς τῆς γειτονιάς
πιά ὅλη ἡ μαριδίτσα
μαζεύτηκε μέσ' στοῦ Λελε
τὴν ὁμορφὴ αὐλίτσα.

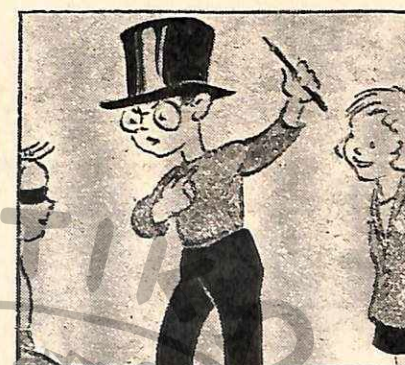

Καθίζει ὁ Πάνος. Κι ὁ τρανὸς
ὕπνωτιστὴς μας μπαίνει,
τὸν ὑπνωτίζει τάχατες,
τὰ μάτια εὐθὺς τοῦ δένει

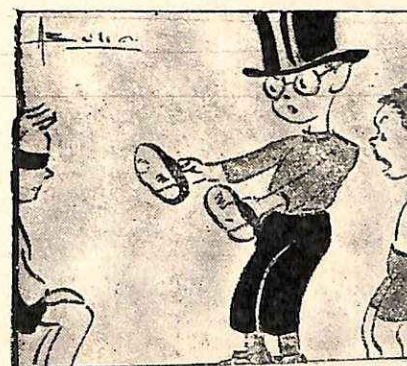

καὶ λέει: «Τώρα δώστε μου
καθένας ἀπὸ κάτι.
»Κι ὁ Πάνος, ποὺ δὲν βλέπει πιά
οὔτε μὲ τὸνα μάτι,

»χωρὶς ν' ἀργῇ οὔτε στιγμή
»καὶ δίχως νὰ λαθεῖ.
»μόλις τοῦ λέω «τ' εἶν' αὐτό,»
»εὐθὺς θὰ τὸ μαντεύῃ!»

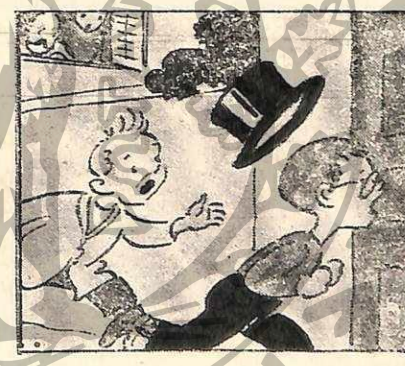
Λοιπὸν σὲ λίγο τὸν ρωτᾷ
μ' ὕφος πολὺ ἐπίσημο:
—Τ' εἶναι αὐτὸ πούχει ἡ Λιλὴ
καὶ τώρα θέλει ξύσιμο;

—Μολύβι, ὁ Πάνος ξεφωνᾷ
μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ ὅλες.
—Καὶ τ' εἶναι αὐτὸ πούχει ὁ Τοτὰς
καὶ θένε μετζασόλες;

—Παπούτσια, ὁ Πάνος ἀπαντᾷ.
Μὰ ἡ μαρίδα ἀρχίζει
μιὰ τέτοια πρόγγα καὶ στοὺς δύο,
ποὺ πρώτη ἡ θεὴ σαστίζει,

στὰ παραθύρια οἱ γείτονες
προβάλλουν καὶ κοιτοῦνε,
κι οἱ δύο ξυπνοὶ μας τρέχουνε
στὸ σπῆτι νὰ κρυφτοῦνε...

**ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ**